Έτος Ι'

Τεύχος 212ον



ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΔΟΣΙΣ: ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ





Ἄνω: Ταχυκίνητος ὁμὰς τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων μεταβαίνουσα εἰς τόπον, ἔνθα ἔλαβε χώραν ἐπεισόδιον, πρὸς ἐπιβολὴν τῆς τάξεως. Κάτω: Ἀστυνομικοὶ ἐκπαιδευόμενοι εἰς τὴν χρῆσιν βαρέων ὅπλων.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΙΣΘΗΜΕΡΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ: ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΚΑΛΛΙΔΡΟΜΙΟΥ 12—ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 627-469

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ { ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμαὶ 60.— Ἐξάμηνος δραχμαὶ 30.—Τιμὴ τεύχους δραχμαὶ 2.50
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δολλάρια 3. — Ἐξάμηνος δολλάρια 1,5.

ΕΤΟΣ Ι'. | ΑΘΗΝΑΙ 15 ΜΑΡΤΙΟΥ 1962 | ΤΕΥΧΟΣ 212ον

ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΗ ΑΓΩΓΗ

ΓΕΝΙΚΕΣ ΑΡΧΕΣ ΔΙΟΙΚΗΣΕΩΣ (ΗΓΕΣΙΑΣ) ΚΑΙ ΕΦΑΡΜΟΓΗ ΤΟΥΤΩΝ

Ὑπὸ κ. **Ν. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου καὶ τέλος)

ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ

2. Θεμελιώδεις ἀρχὲς ἡγεσίας στὴν Ἀστυνομία καὶ τεχνικὴ ἐφαρμογῆς τούτων.

***

2. Θεμελιώδεις ἀρχὲς ἡγεσίας στὴν Ἀστυνομία καὶ τεχνικὴ ἐφαρμογῆς τούτων.

Ἑβδόμη ἀρχὴ τῆς ἡγεσίας εἶναι: Ἡ ἐκπαίδευσις τῶν ἀστυνομικῶν στὴν ὁμαδικὴ συνεργασία.

Ἡ ἐκπαίδευσις τῶν ἀστυνομικῶν δὲν ἔχει σκοπὸν μόνον νὰ δώσῃ σ' αὐτοὺς γνώσεις καὶ δὲν πρέπει νὰ περιορίζεται στὴν καθωρισμένη μόνο περίοδο τῆς διδασκαλίας ποὺ γίνεται μέσα στὴν Ἀστυνομικὴ Σχολή, ἀλλά, πρέπει νὰ περιλαμβάνῃ τὴ συνεχῆ ἐπίβλεψι καὶ καθοδήγησι αὐτῶν ἀπὸ τοὺς ἀνωτέρους των.

Ἡ ἀλληλεγγύη, ἡ ἐμπιστοσύνη καὶ τὸ πνεῦμα τῆς ὁμαδικῆς συνεργασίας ἀποκτᾶται μὲ τὴν ὁμαδικὴ ἐκπαίδευσι καὶ συνεργασία, εἶναι δὲ οὐσιώδους σημασίας.

Τὸ καθῆκον λοιπὸν κάθε ἡγήτορος ἀξιωματικοῦ εἶναι ν' ἀναπτύσσῃ κατὰ τὴ διάρκεια τῆς ἐκπαιδεύσεως τῶν ἀνδρῶν του (στὶς συγκεντρώσεις, στὴν ἀντιμετώπισι διαδηλώσεων, στὶς διδασκαλίες κ.λ.π.) τὸ αἴσθημα τῆς ὁμαδικῆς συνεργασίας, τόσο στὰ πλαίσια τῆς δράσεως τῆς ὑπηρεσίας του (σταθμοῦ ἢ τμήματος), ὅσο καὶ σὲ μεγαλύτερη ὑπηρεσία (Ὑποδιεύθυνσι ἢ Διεύθυνσι).

Σὲ μιὰ σύγχρονο ἀστυνομικὴ ὑπηρεσία ὑπάρχουν διάφορες ὑπηρεσίες μὲ διάφορες εἰδικότητες ποὺ συνεργάζονται, ποὺ πρέπει νὰ συνεργάζωνται ἁρμονικὰ σὰν ἕνα σύνολο γιὰ τὴν ἐκπλήρωσι τοῦ κοινοῦ σκοποῦ.

Μιὰ Ἀστυνομικὴ Διεύθυνσις π.χ. ἀποτελεῖ σύνολο ἐμψύχου καὶ ἀψύχου ὑλικοῦ ὅπως καὶ οἱ μικρότερες ὑπηρεσίες. Τὸ ἄψυχο ὑλικὸ ἀποτελεῖται ἀπὸ ἕνα σύνολο μεταφορικῶν μέσων, ὅπλων, διαβιβάσεων κ.λ.π. Τὸ ἔμψυχο ὑλικὸ ἀποτελεῖ ἕνα σύνολο μὲ διάφορες εἰδικότητες. Σὲ μιὰ περίπτωσι ἑπομένως ἀντιμετωπίσεως ἐκτάκτου καταστάσεως (οἷον στάσεως, διαδηλώσεως, ὁμαδικῆς ἐπιθέσεως ἐγκληματιῶν κ.λ.π.) θὰ ἐπιτευχθῇ ὁ σκοπὸς τῆς ἐπιβολῆς τῆς τάξεως καὶ ἀσφαλείας, ἐφ' ὅσον ὅλα τὰ μέρη, ποὺ ἀποτελοῦν τὸ ἔμψυχο καὶ ἄψυχο ὑλικό, συντονίσουν τὶς προσπάθειές τους μὲ ἀμοιβαία ὑποστήριξι καὶ βοήθεια. Τοῦτο ὅμως θὰ γίνῃ ἐφ' ὅσον προηγουμένως ἔχει ἐπιτευχθῇ μιὰ τέλεια ἁρμονικὴ συνεργασία στὰ πλαίσια τοῦ ἀστυνομικοῦ Τμήματος, τῆς Ὑποδιευθύνσεως, ἢ τῆς Διευθύνσεως.

Κάθε λοιπὸν ὑπηρεσία τῆς Ἀστυνομίας πρέπει νὰ γνωρίζῃ ποιὸ πρέπει νὰ εἶναι τὸ ἔργο της στὶς περιπτώσεις κοινῶν προσπαθειῶν γιὰ τὴν ἐκπλήρωσι τῆς ἀποστολῆς τῆς Ἀστυνομίας.

Σὲ μιὰ Ἀστυνομία, ποὺ εἶναι ἐκπαιδευμένη καὶ ἠσκημένη καλὰ μὲ ἡγήτορα, ὁ ὁποῖος γνωρίζει τὴν ἀξία τῆς ὁμαδικῆς συνεργασίας, ὁ καθένας βρίσκεται στὴ θέσι του καὶ οἱ διαταγὲς διαβιβάζονται καὶ ἐκτελοῦνται μὲ ταχύτητα καὶ ἀκρίβεια.

Ἡ τεχνικὴ γιὰ τὴν ἐφαρμογὴ τῆς ἑβδόμης αὐτῆς ἀρχῆς τῆς ἡγεσίας, ἤτοι τῆς ἐκπαιδεύσεως τῶν ἀστυνομικῶν στὴν ὁμαδικὴ συνεργασία ἀπαιτεῖ τὰ ἀκόλουθα :

α) Νὰ φροντίζουμε ὅπως κάθε βαθμοφόρος ἢ ἀστυφύλαξ γνωρίζει τὰ καθήκοντα ἐκείνων μὲ τοὺς ὁποίους συνεργάζεται.

β) Νὰ φροντίζουμε ὅπως κατὰ τὴ κοινοποίησι τῶν διαταγῶν τῶν προϊσταμένων μας ἀναπτύσσουμε τὸ σκοπὸ κάθε ἀντικειμένου καὶ νὰ βεβαιούμεθα ὅτι ὁ σκοπὸς αὐτὸς κατενοήθη ἀπὸ τοὺς ὑφισταμένους μας.

γ) Νὰ δημιουργοῦμε καὶ νὰ διατηροῦμε τὸ πνεῦμα τῆς πειθαρχίας καὶ τῆς ὁμαδικῆς συνεργασίας σὲ ὑψηλὸ βαθμό.

Ὄγδοη ἀρχὴ τῆς ἡγεσίας εἶναι: Ἡ λῆψις ἐγκαίρως τῶν ὀρθῶν ἀποφάσεων.

Ὁ ἀξιωματικὸς ἡγήτωρ πρέπει νὰ εἶναι προπαρασκευασμένος πνευματικῶς καὶ φυσικῶς ὥστε ἐν δεδομένῃ στιγμῇ ν' ἀναπτύσσῃ δραστηριότητα καὶ νὰ ἐφαρμόζῃ σύστημα ἐνεργείας τέλειο, ὥστε νὰ λαμβάνῃ ταχέως καὶ ἐγκαίρως ὀρθὲς ἀποφάσεις.

Ἡ προπαρασκευὴ αὐτὴ γίνεται ὅταν ὁ ἡγήτωρ τίθεται πρὸ μιᾶς καταστάσεως ἐπειγούσης γιὰ τὴ λύσι τῆς ὁποίας ὀφείλει μόνος του ν' ἀνακαλύπτῃ τὰ ἀπαιτούμενα στοιχεῖα καὶ νὰ θέτῃ στὸν ἑαυτόν του τὸ ἐρώτημα : «Τί θὰ κάμω ;»

Ἡ ἀπάντησις πρέπει νὰ ἐπιτυγχάνεται σὲ βραχύτατο χρόνον καὶ κατὰ τρόπο σαφῆ, σύντομο καὶ πλήρη. Τοῦτο λέγεται ταχεῖα ἐκτίμησις τῆς καταστάσεως.

Ὥστε ὁ ἡγήτωρ ἀξιωματικὸς πρέπει νὰ ἔχῃ τὴν ἱκανότητα νὰ κάμῃ ταχυτάτη ἐκτίμησι τῆς καταστάσεως σὲ κάθε περίπτωσι καὶ νὰ καταλήγῃ στὶς ὀρθὲς καὶ ἁρμόζουσες ἑκάστοτε ἀποφάσεις. Δέον νὰ εἶναι ἱκανός, νὰ σκέπτεται λογικὰ καὶ στὶς πιὸ δυσμενεῖς συνθῆκες καὶ νὰ ἐκμεταλλεύεται κάθε εὐκαιρία ποὺ παρουσιάζεται. Ἡ ἀμφιταλάντευσις καὶ ὁ δισταγμὸς φανερώνουν ἡγήτορα ἀπαράσκευον ἐκπαιδευτικῶς καὶ περίφοβον, ἰδιότητες ποὺ κατὰ κανόνα δὲν εἶναι ἀνεκτές, πολὺ περισσότερο δὲ μάλιστα στὶς περιπτώσεις ἐκεῖνες κατὰ τὶς ὁποῖες ὑπάρχει κίνδυνος ὁπότε πρέπει νὰ ληφθῇ ἄμεσος ἀπόφασις πρὸς ἐνέργειαν. Γεγονὸς δὲ εἶναι ὅτι ἡ ἀπραξία καὶ ἡ χαλαρότης εἶναι πολὺ χειρότερη ἀπὸ μιὰ ἔστω καὶ σφαλερὴ ἐνέργεια.

Ἐκεῖνος ποὺ ἐνεργεῖ ἀποφασιστικὰ καὶ γρήγορα κερδίζει ὅλα τὰ πλεονεκτήματα τὰ ὁποῖα φεύγουν ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ ἀναποφάσιστου ἢ ἀναβλητικοῦ.

Πολλὲς φορὲς ὁ ἀντίπαλός μας κακοποιὸς βρίσκεται καὶ αὐτὸς σὲ δύσκολη θέσι. Ἂν λοιπὸν ἐμεῖς μείνουμε γιὰ λίγο ἀναποφάσιστοι, ἀφήνουμε νὰ φύγῃ ἀπὸ τὰ χέρια μας ἡ πρωτοβουλία καὶ τὴν ἐκχωροῦμε κυριολεκτικὰ στὸν ἀντίπαλο, δίνοντας ἔτσι σ' αὐτὸν τὴν εὐκαιρία νὰ μᾶς καταβάλῃ.

Ὁ ἀξιωματικὸς ἡγήτωρ ποὺ ἀναβάλλει καὶ δὲν ἀποφασίζει δείχνοντας δισταγμό, θὰ χάσῃ τὴν ἐμπιστοσύνη τῶν κατωτέρων του, ἀσφαλῶς δὲ θὰ χάσῃ καὶ τὴν εὐκαιρία νὰ ἐπιτύχῃ στὴν ἀποστολή του.

Ἡ τεχνικὴ τῆς ἐφαρμογῆς τῆς ὀγδόης αὐτῆς ἀρχῆς τῆς ἡγεσίας, ἤτοι τῆς λήψεως ἐγκαίρως ἀποφάσεων ἀπαιτεῖ τὰ ἀκόλουθα :

α) Νὰ ἐνεργοῦμε ἀντικειμενικὴ ἐκτίμησι τῆς καταστάσεως ὄχι μόνον σὲ ζητήματα ἐκπαιδεύσεως καὶ τακτικῆς ἀλλὰ καὶ σὲ ζητήματα τῆς καθ' ἡμέραν ζωῆς μας.

β) Νὰ ἐπιδιώκουμε συνεχῶς τὴν συλλογὴ πληροφοριῶν καὶ τὴν καλὴ ἐκτίμησι αὐτῶν.

γ) Νὰ προβλέπουμε κάθε πιθανὴ ἐξέλιξι καὶ νὰ λαμβάνουμε τὰ προσήκοντα μέτρα γιὰ τὶς ἐνδεχόμενες δυσμενεῖς περιπτώσεις.

δ) Νὰ προβαίνουμε στὴν ἐκτίμησι καὶ ἐν συνεχείᾳ στὴν ὀργάνωσι ποὺ ἀπαιτεῖται γιὰ τὴν ἐκπλήρωσι ὁποιασδήποτε ὑπηρεσίας ἢ ἐκτάκτου ἐνεργείας.

ε) Νὰ κοινοποιοῦμε ἐγκαίρως τὶς διαταγές μας γιὰ νὰ δίνουμε τὸ χρόνο στοὺς ὑφισταμένους μας βαθμοφόρους νὰ μελετήσουν καὶ τὸ δικό τους σχέδιο ὥστε καὶ αὐτοὶ ἐγκαίρως νὰ διατάξουν σχετικά.

Ἐνάτη ἀρχὴ τῆς ἡγεσίας εἶναι: Ἡ ζήτησις εὐθυνῶν καὶ ἡ ἀνάπτυξις τοῦ πνεύματος τῆς ἀναλήψεως τούτων ἀπὸ τοὺς ὑφισταμένους.

Ἡ ζήτησις καὶ ὁ καταλογισμὸς τῶν εὐθυνῶν, ἤτοι ὁ ἔλεγχος τῶν παραβατῶν ἀποτελεῖ τὴν ἐγγύησι τῆς ἐκτελέσεως τοῦ καθήκοντος καὶ τὸ μέσο ἐνασκήσεως τῆς διοικήσεως. Ἡ παραμέλησις δὲ τῆς ἀρχῆς ταύτης ἀπὸ τὸ διοικητὴ μιᾶς ὑπηρεσίας, σημαίνει τὴ βαθμιαία ὑπόσκαψι τῆς πειθαρχίας καὶ τῆς συνοχῆς στὴν ὑπηρεσία αὐτή.

Ὅταν τὰ μικροπαραπτώματα καὶ οἱ μικροπαραλείψεις μένουν ἀπαρατήρητα ἀπὸ τὸν ἡγήτορα, τότε τὸ αἴσθημα τῆς εὐθύνης ἀμβλύνεται καὶ σὲ κείνους ποὺ πέφτουν στὰ παραπτώματα αὐτά, δημιουργεῖται δὲ ἡ σφαλερὴ ἐντύπωσις ὅτι εἶναι ἐν τάξει μὲ τὶς ὑποχρεώσεις των.

Τὸ νὰ ζητᾶμε ὅμως εὐθύνη, δὲν σημαίνει ὅτι πρέπει πάντοτε νὰ ἐπιβάλλουμε ὑποχρεωτικὰ κυρώσεις, οἱ ὁποῖες δέον νὰ ἐπιβάλλωνται μὲ περίσκεψι καὶ ἀνάλογα μὲ τὸ εἶδος καὶ τὸ μέγεθος τοῦ παραπτώματος.

Ἡ ζήτησις καὶ ὁ καταλογισμὸς τῶν εὐθυνῶν πρέπει νὰ γίνεται διὰ τῆς ἱεραρχικῆς ὁδοῦ. Διοικητὴς τοῦ Τμήματος π.χ. ὅταν διαπιστώσῃ τὴν ἀντικανονικὴ σύνταξι τῆς ἀλλαγῆς καὶ ἔξοδο τῶν ἀνδρῶν στὴν ὑπηρεσία, ὀφείλει νὰ ζητήσῃ εὐθύνη ἀπὸ τὸν ἀξιωματικὸ τῆς ὑπηρεσίας καὶ ὄχι ἀπὸ τὸν ἀρχιφύλακα ἐπόπτη πολὺ δὲ περισσότερο ἀπὸ τοὺς ἀστυφύλακες, γιατὶ ἡ ὑπέρβασις τῆς ἱεραρχίας νεκρώνει τοὺς ἐνδιαμέσους βαθμοφόρους καὶ τοὺς κάνει ἀδρανεῖς, ἔχει δὲ ὀλέθρια ἀποτελέσματα στὴν πειθαρχία καὶ στὴν καλὴ λειτουργία τοῦ Τμήματος.

Κάθε ἡγήτωρ ἀξιωματικὸς πρέπει ν' ἀναπτύσσῃ τὸ πνεῦμα τῆς ἀναλήψεως τῶν εὐθυνῶν στοὺς κατωτέρους του μὲ τὴν ἀποκέντρωσι τῆς διοικήσεώς του καὶ μὲ τὴν παροχὴ σ' αὐτοὺς ἐξουσίας.

Ἑπομένως ἡ παροχὴ ἐξουσίας καταλλήλου ὅταν συνδυάζεται μὲ κατάλληλο ἐπίβλεψι, ἰδίως γιὰ τοὺς ἀπείρους ἀκόμη ἀστυνομικοὺς γεννᾶ τὴν ἐμπιστοσύνη, τὴν πίστι καὶ τὴν πεποίθησι καὶ ἀναπτύσσει τὸ πνεῦμα τῆς ἀναλήψεως τῶν εὐθυνῶν στοὺς ὑφισταμένους.

Ἡ τεχνικὴ τῆς ἐφαρμογῆς τῆς ἐνάτης ἀρχῆς τῆς ἡγεσίας, ἤτοι τῆς ζητήσεως εὐθυνῶν καὶ τῆς ἀναπτύξεως τοῦ πνεύματος τῆς ἀναλήψεως τούτων ἀπὸ τοὺς ὑφισταμένους, ἀπαιτεῖ τὰ ἀκόλουθα:

α) Νὰ ἐπιζητοῦμε ἀπὸ τοὺς κατωτέρους μας τὴν ἐκτέλεσι τῆς ὑπηρεσίας των κατὰ πρωτοβουλίαν, ἥτις ὅμως δέον νὰ ἀσκῆται ἐντὸς τοῦ πλαισίου τῶν νόμων, τῶν κανονισμῶν τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος, ὡς καὶ τῶν εἰδικῶν ἡγετικῶν διαταγῶν.

β) Νὰ κατανέμουμε τὶς ἀποστολὲς καὶ νὰ καθορίζουμε τὶς εὐθῦνες σὲ κάθε ὑπόθεσι.

γ) Νὰ ἐπισημαίνουμε γρήγορα τὰ προσόντα τῶν ὑφισταμένων μας καὶ μάλιστα κατὰ τὴν ἐπίδειξι πρωτοβουλίας καὶ εὑρετικότητος.

δ) Νὰ διορθώνουμε τὰ σφάλματα ἀμέσως καὶ μὲ τὴ λογική, ὥστε νὰ ἐνθαρρύνουμε τοὺς ὑφισταμένους μας.

ε) Ν' ἀποφεύγουμε τὴν ἐπίκρισι καὶ τὴν καταδίκη μιᾶς ἐνεργείας μπροστὰ σὲ ἄλλους, ὅταν δὲν ὑπάρχῃ λόγος καὶ νὰ ἀποδίδουμε ἀμοιβὲς στοὺς ἀποδεδειγμένως ἀξίους.

στ) Νὰ ἐπιδιώκουμε ὥστε ὁ καθένας νὰ ἐπιδεικνύῃ τὶς ἱκανότητές του.

Δεκάτη ἀρχὴ τῆς ἡγεσίας εἶναι: Ἡ ἀνάληψις τῶν εὐθυνῶν ἀπὸ τὸν ἡγήτορα.

Ἡ ἀνάληψις τῶν εὐθυνῶν ἀπὸ τὸν ἡγήτορα ἀξιωματικὸ ἔχει ἰδιαιτέρα σημασία καὶ πρέπει ν' ἀπασχολῇ κάθε διοίκησι.

Φυσικὰ ἡ ἔννοια τῆς εὐθύνης εἶναι στενώτατα συνδεδεμένη μὲ τὴν ἐπιβολὴ «κυρώσεως» γιατὶ ἡ εὐθύνη χωρὶς ἀντίστοιχο κύρωσι δὲν ἔχει νόημα.

Τὸ θάρρος τῆς ἀναλήψεως τῶν εὐθυνῶν ἀποτελεῖ γιὰ κάθε ἡγήτορα μιὰ ἀπὸ τὶς κυριώτερες ἀρετὲς τοῦ χαρακτῆρος του.

Παρουσιάζεται δὲ τοῦτο ἀνεπτυγμένο σὲ πρόσωπα ἰσχυροῦ χαρακτῆρος, ποὺ ἔχουν πεποίθησι στὶς ἐπαγγελματικές τους ἱκανότητες καὶ ἀποτελεῖ τὸ χαρακτηριστικὸ γνώρισμα τοῦ ἀνδρός, καὶ ἴσως τὸ σοβαρώτερο κόσμημα τοῦ ἀξιωματικοῦ.

Ἀντίθετα, ὁ φόβος τῆς ἀναλήψεως τῶν εὐθυνῶν εἶναι ἔνδειξις ἀσθενοῦς χαρακτῆρος καὶ περιορίζει στὸν ἡγήτορα τὴν ἀνάπτυξι τῆς πρωτοβουλίας, ἡ ὁποία πολλάκις εἶναι ἀπαραίτητος, τόσο κατὰ τὴν ἐκπαίδευσι καὶ τὴν ἐσωτερικὴ ὑπηρεσία, ὅσο καὶ κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν ἐξωτερικῆς ὑπηρεσίας.

Ἡ ἀρετὴ λοιπὸν τῆς ἀναλήψεως τῶν εὐθυνῶν πρέπει νὰ καλλιεργῆται συστηματικὰ καὶ μὲ ἐπιμονὴ στοὺς ἐκπαιδευομένους στὶς Σχολὲς δοκίμους ἀξιωματικούς.

Βεβαίως ὁ βαθμὸς τῆς ἀναλήψεως τῶν εὐθυνῶν πρέπει νὰ εἶναι ἀνεπτυγμένος, ἀλλὰ δὲν πρέπει, λόγῳ πιθανῆς παρανοήσεως τῆς ἐννοίας του, νὰ φθάνῃ στὸ ἀντίθετο ἄκρο.

Ὁ διοικητὴς μιᾶς ὑπηρεσίας μεγάλης ἢ μικρῆς εἶναι ὁ μόνος ὑπεύθυνος γιὰ ὅ,τι στὴν ὑπηρεσία του συμβαίνει ἢ γιὰ ὅ,τι παραλείπει νὰ πράξῃ αὐτή.

Τὰ σφάλματα κάθε ἡγήτορος, τὰ ὁποῖα πρέπει χωρὶς ἐνδοιασμὸ νὰ ἐλέγχωνται αὐστηρά, εἶναι ἡ παραμέλησις τοῦ καθήκοντος ἢ τῆς ἀνατεθείσης σ' αὐτὸν ἀποστολῆς, ἡ ἀπραξία καὶ ὁ φόβος τῶν εὐθυνῶν. Τὸ τελευταῖο μάλιστα αὐτὸ ἀποτελεῖ δειλία.

Ὁ εὐθέος χαρακτῆρος ἡγήτωρ ἀναγνωρίζει καὶ ὁμολογεῖ τὴν εὐθύνη του σ' ὅλες τὶς περιπτώσεις. Οἱαδήποτε προσπάθεια νὰ τὴν ἀποφύγῃ, καταστρέφει τὴν πίστι ποὺ πρέπει νὰ ὑπάρχῃ μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῶν ὑφισταμένων, τὴν ἐκτίμησι τῶν συναδέλφων του καὶ τὴν ἐμπιστοσύνη τῶν ἀνωτέρων του.

Στὶς περιπτώσεις ποὺ δὲν ὑπάρχουν ὁδηγίες τῶν ἀνωτέρων του, ὁ ἡγήτωρ ὀφείλει ν' ἀναπτύσσῃ πρωτοβουλία.

Μὲ τὸ νὰ ζητῇ ὁ ἡγήτωρ τὴν ἀνάληψι τῶν εὐθυνῶν σ' ὅλες τὶς περιπτώσεις τῆς ἀστυνομικῆς του ζωῆς, ἀναπτύσσεται ἐπαγγελματικῶς καὶ αὐξάνει τὴ διοικητική του ἱκανότητα.

Τέλος ἡ ἀνάληψις τῶν εὐθυνῶν ἀποτελεῖ μιὰ ἐξαίρετο ἀρετὴ καὶ φανερώνει ἡγήτορα εὐγενοῦς ψυχῆς καὶ μὲ ὑψηλοφροσύνη. Ἀντίθετα ἡ ἔλλειψις τῆς ἀρετῆς αὐτῆς καὶ ἰδιαίτερα ἡ ἀποφυγὴ ἀναλήψεως εὐθύνης, ἀποτελεῖ δειλία, ἡ δὲ προσπάθεια νὰ ἐπιρριφθῇ σὲ ἄλλους εἶναι κακοήθεια. Ἡ ἀρετὴ αὐτὴ μὲ τὴν ἰσχυρὴ θέλησι καὶ τὴν εὐθύτητα ἀποτελοῦν τὰ κύρια χαρακτηριστικὰ ἑνὸς καλοῦ ἡγήτορος καὶ τὴ βάσι τῆς προσωπικότητος αὐτοῦ.

Ἡ τεχνικὴ ἐφαρμογὴ τῆς δεκάτης αὐτῆς ἀρχῆς τῆς ἡγεσίας, ἤτοι τῆς ἀναλήψεως τῶν εὐθυνῶν, ἀπαιτεῖ τὰ ἀκόλουθα:

α) Νὰ γνωρίζουμε ὅτι εἴμεθα αὐστηρῶς ὑπεύθυνοι γιὰ ὅσα στὴν ὑπηρεσία μας πράττονται ἢ παραλείπονται.

β) Νὰ ἐκτελοῦμε ὁποιαδήποτε ἀποστολὴ μᾶς ἀνατίθεται μὲ ὅλες μας τὶς δυνάμεις καὶ νὰ μένουμε ἱκανοποιημένοι, ὅταν μᾶς ἀνατίθεται ἡ ἐκτέλεσις σοβαρωτέρας ὑπηρεσίας.

γ) Νὰ ἐπιδεικνύουμε κατὰ τὴν ἄσκησι τῆς διοικήσεώς μας τὸ πνεῦμα τῆς ἀναλήψεως τῶν εὐθυνῶν καὶ νὰ δίνουμε τὸ παράδειγμά μας στὴν ἀρετὴ αὐτή.

Ν. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ

ΤΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΗΘΩΝ ΚΑΙ ΟΙ ΚΙΝΔΥΝΟΙ ΕΚ ΤΗΣ ΥΠΟΤΡΟΠΗΣ

— Ο ΡΟΛΟΣ ΤΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ —

Ὑπὸ τοῦ Δημοσιογράφου
κ. **ΔΗΜ. Δ. ΜΥΛΩΝΑ**

Τὰ ἐγκλήματα κατὰ τῶν ἠθῶν, δικαίως ἔχουν χαρακτηρισθῆ ὡς εἰδεχθῆ. Εἰς τὴν ἐποχήν μας καὶ ὑπὸ τὰς συνθήκας ὑπὸ τὰς ὁποίας ζοῦμε καὶ τὸν τρόπον ἀνδρώσεως τῶν νέων, ἀγοριῶν καὶ κοριτσιῶν, δὲν εἶναι δικαιολογημένα τοιαῦτα ἐγκλήματα. Παράλληλα ἡ μόρφωσις τοῦ ἀτόμου εἶναι ἕνα ἀκόμη στοιχεῖον ποὺ κοντὰ στὰ ὑγιᾶ ἑλληνικὰ ἔθιμα, συντελεῖ ὥστε τὰ ἀδικήματα κατὰ τῶν ἠθῶν νὰ προκαλοῦν τὸν ἀποτροπιασμὸ τοῦ συνόλου τοῦ λαοῦ. Φυσικὰ σὲ ἄλλες χῶρες μὲ διάφορον νοοτροπίαν καὶ συνθήκας ζωῆς τὰ ἀδικήματα αὐτὰ βρίσκουν κάποιαν ἔστω καὶ ἀμυδρὰ δικαιολογίαν. Εἰς τὸν τόπον μας ὅμως τάσις καὶ ροπὴ σὲ τοιούτου εἴδους σεξουαλικὰ ἀδικήματα ὄχι μόνον εἶναι ἀδικαιολόγητος ἀλλὰ οὔτε καὶ εἶναι δυνατὸν νὰ ὑπάρξουν εἰς ἀνησυχαστικὴν κλίμακα μιμηταὶ τῆς τοιούτων τάσεων. Ἔτσι τὰ στοιχεῖα ποὺ μᾶς δίδει ἡ Ἐθνικὴ Στατιστικὴ Ὑπηρεσία εἶναι δικαιολογημένα καὶ ἀπεικονίζουν τὴν πραγματικότητα. Καὶ ἐπὶ τῶν στοιχείων αὐτῶν πρέπει νὰ στηρίζεται τόσον ἡ κρίσις τῶν ἐρευνητῶν—μελετητῶν τοῦ θέματος, ὅσον καὶ τῶν τυχὸν ἐπικριτῶν καὶ ὑμνητῶν τῆς «παληᾶς» καλῆς ἐποχῆς, ποὺ δῆθεν «πέρασε» καὶ ἔδωσε τὴ θέσι της στὴ σημερινὴ «ἀνώμαλη» ἐποχή.

Εἰς τὸ προηγούμενον σημειωμά μας διὰ τὰ ἀδικήματα κατὰ τῶν ἠθῶν ἐδώσαμε μιὰ εἰκόνα καὶ ἀνατομικὴ ἐπισκόπησι. Σήμερα συνεχίζουμε τὴν ἔρευνά μας αὐτὴ διὰ νὰ δώσουμε βάσει τῶν στοιχείων ποὺ περιέχει ἡ Στατιστικὴ Ὑπηρεσία, τὴν πλευρὰ τῶν ἀδικημάτων αὐτῶν κατὰ ἐπάγγελμα, στοιχεῖα ποὺ κρίναμε ἀναγκαῖα καὶ ἀπαραίτητα διὰ τὴν ἔρευναν τῶν ἁρμοδίων. Ἔτσι μὲ βάσει τὰ στοιχεῖα αὐτὰ ἔχομεν τὴν κατωτέρω εἰκόνα.

Ἀδίκημα	Ἐγκλήματίαι	Ἐλευθέρια ἐπαγγέλματα	Ὑπάλληλοι	Ἔμποροι	Ἀγρόται	Ἐργάται — τεχνῖται	Ἄνευ ἐπαγγέλματος	Μαθηταί	Στρατιωτικοί
Παιδοκτονία	8	–	–	1	–	1	6	–	–
Ἄμβλωσις	22	2	1	–	1	6	11	–	1
Ἔκθεσις	73	2	1	4	9	34	23	–	–
Βιασμὸς	24	1	–	–	16	6	–	1	–
Ἀσέλγεια	17	–	–	–	9	8	–	–	–
Ἀποπλάνησις παίδων	117	3	1	11	30	53	8	10	1
Αἱμομιξία	3	–	–	–	2	–	1	–	–
Παρὰ φύσιν ἀσέλγεια	13	1	–	1	–	6	4	1	–
Μαστροπεία	48	4	2	7	–	26	9	–	–
Ἀκολασία	93	–	4	2	1	50	36	–	–
Ἄσεμνοι πράξεις	208	7	9	18	43	110	20	1	–
Σύνολον	626	20	18	44	111	300	118	13	2

Ἐκ τοῦ πρόσθεν πίνακος γίνεται ἀντιληπτὸν ὅτι τὴν πρώτην θέσιν εἰς τὰ ἀδικήματα κατὰ τῶν ἠθῶν κατέχουν οἱ πάσης φύσεως ἐργάται καὶ τεχνῖται εἰς τοὺς ὁποίους συμπεριλαμβάνεται καὶ τὸ ὑπηρετικὸν προσωπικὸν καὶ ἐν συνεχείᾳ οἱ ἀγρόται, δηλαδὴ ἄτομα κατωτέρου κατὰ τὸ πλεῖστον μορφωτικοῦ ἐπιπέδου. Ὅσον ἀφορᾷ τὸν ἀριθμὸν τῶν ἄνευ ἐπαγγέλματος ἢ ἀγνώστου ποὺ σημειοῦται εἰς τὴν στατιστικὴν ὑπηρεσίαν καὶ παρουσιάζεται εἰς τὸν πίνακα ἐνιαῖος δὲν πρέπει νὰ χωρῇ ἀμφιβολία ὅτι πρόκειται γιὰ ἄτομα κατὰ πλειονότητα κατωτέρας μορφώσεως. Χαρακτηριστικὸν στοιχεῖον τοῦ ἀνωτέρω πίνακος εἶναι ὅτι 13 μαθηταὶ κατεδικάσθησαν δι' ἀδικήματα κατὰ τῶν ἠθῶν ἐκ τῶν μᾶλλον εἰδεχθῶν. Καὶ τὸ στοιχεῖον αὐτὸ πρέπει νὰ ἐρευνηθῇ διότι κάτι τὸ ἀνώμαλον καὶ ὄχι φυσιολογικὸν συμβαίνει εἰς τὴν προκειμένην περίπτωσιν. Τὸ αὐτὸ καὶ μάλιστα εἰς ηὐξημένην κλίμακα συμβαίνει καὶ διὰ τοὺς 20 ἐγκληματίας ἐλευθερίων ἐπαγγελμάτων, δηλαδή, ἀτόμων ἀνωτέρας μορφώσεως. Τὰ περιστατικὰ αὐτὰ δὲν πρέπει νὰ παρέλθουν ἀπαρατήρητα, διότι δὲν εἶναι ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ εὐδοκιμοῦν εἰς τὸ ἑλληνικὸν κοινωνικὸν κλῖμα. Κάτι, ὄχι τὸ σύνηθες, θὰ συμβαίνῃ ποὺ πρέπει νὰ ἐρευνηθῇ καὶ ἀνάλογα νὰ ληφθοῦν τὰ μέτρα ποὺ χρειάζονται πρὸς περιστολὴν καὶ καταστολὴν τοῦ φαινομένου. Διότι ἀλλοίμονον ἂν τὰ περιστατικὰ αὐτὰ εὕρουν μιμητάς. Ἡ συνήθεια ἀλλὰ καὶ ἡ ἐπανάληψις πράξεων ἀτόμων ἀπὸ ἄλλα ἄτομα δὲν εἶναι ἄγνωστον φαινόμενον. Καὶ τὴν ἐπανάληψιν ἢ μίμησιν πρέπει οἱ ἁρμόδιοι καὶ οἱ ἐντεταλμένοι μὲ τὴν φρούρησιν τοῦ κοινωνικοῦ συνόλου νὰ ἔχουν ὑπ' ὄψιν των καὶ νὰ φοβοῦνται περισσότερον καὶ μάλιστα ὅταν ἡ ἐπανάληψις καὶ μίμησις προέρχεται ἀπὸ ἄτομα ἀνωτέρας μορφώσεως ἢ ἄτομα στερούμενα κοινωνικῆς πείρας ὅπως συμβαίνει διὰ τοὺς μαθητὰς καὶ γενικὰ τοὺς ἀνηλίκους ἐγκληματίας κατὰ τῶν ἠθῶν ἀμφοτέρων τῶν φύλων.

Ἕνα ἄλλο χαρακτηριστικὸν στοιχεῖον ποὺ δίδει ἡ Στατιστικὴ Ὑπηρεσία ἐπὶ τοῦ θέματος αὐτοῦ εἶναι ἡ ἐπαγγελματικὴ κατάστασις τοῦ ἐγκληματίου. Κατὰ τὰ στοιχεῖα αὐτὰ ἐπὶ συνόλου 526 ἐγκληματιῶν κατὰ τῶν ἠθῶν οἱ 176 ἦσαν ἀνεξάρτητοι ἀσκοῦντες ἐλευθέριον ἐπάγγελμα, 27 ἐργοδόται, 196 ἐργάται, 30 ὑπάλληλοι καὶ 97 ἀγνώστου ἐπαγγελματικῆς καταστάσεως. Εἰδικώτερα κατὰ κατάστασιν παρουσιάζεται κατὰ τὰ εἰδικὰ στατιστικὰ στοιχεῖα ἡ κατωτέρω εἰκόνα ἐγκληματιῶν κατὰ τῶν ἠθῶν: Μηχανικοὶ—ἀρχιτέκτονες 1, ἰατρὸς 1, διδακτικὸν προσωπικὸν 5, ἱερεῖς 3, καλλιτέχναι—συγγραφεῖς 6, ὑπάλληλοι γραφείου 32, ἔμποροι 31, κτηματομεσῖται 1, ἐμποροϋπάλληλοι 7, γεωργοὶ 76, γεωργικοὶ καὶ κτηνοτροφικοὶ ἐργάται 22, ἁλιεῖς 4, σωφὲρ—μεταφορεῖς 23, ναυτικοὶ 2, ράπται 9, ὑποδηματοποιοὶ 12, ὑδραυλικοὶ 15, ξυλουργοὶ 12, ἐλαιοχρωματισταὶ 7, οἰκοδόμοι 12, τυπογράφοι 4, ἀρτοποιοὶ 9, βιοτέχναι κ.λ.π. 3, χειρώνακτες ἐργάται 73, σερβιτόροι 22, ὑπηρετικὸν προσωπικὸν 38, κουρεῖς—κομμωταὶ 7, φωτογράφοι 2, στρατιωτικοὶ 2, ἄνευ ἐπαγγέλματος 60, μαθηταὶ 13 καὶ ἀγνώστου ἐπαγγέλματος 19.

Ἐντύπωσιν ἀπὸ τὰ ἀνωτέρω στοιχεῖα προκαλοῦν οἱ ἐγκληματίαι κατὰ τῶν ἠθῶν ἱερεῖς, διδάσκαλοι, ἰατροί, ἔμποροι καὶ ὑπάλληλοι γραφείου. Φυσικὰ τὰ πρόσωπα αὐτὰ δὲν στεροῦνται μορφώσεως ὥστε νὰ μὴ ἔχουν σαφῆ ἀντίληψιν ὅτι ἡ πρᾶξις εἰς τὴν ὁποίαν προέβησαν ἀποτελεῖ ἀδίκημα ἐκ τῶν μᾶλλον εἰδεχθῶν. Οὐδεὶς ἀμφισβητεῖ ὅτι τὰ ἀδικήματα κατὰ τῶν ἠθῶν δὲν εἶναι φυσιολογικαὶ ἐκδηλώσεις τοῦ ἀτόμου. Κάτι τὴ ἀνώμαλον παρουσιάζουν τὰ ἄτομα αὐτὰ εἴτε ψυχολογικῆς μορφῆς εἴτε καὶ ἐκ κοινωνικῶν συνθηκῶν καὶ ἠλαττωμένης ἠθικῆς ἀντιστάσεως. Ἡ παιδεραστία εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ ἀρχαιότερα ἀδικήματα κατὰ τῶν ἠθῶν, ποὺ παρὰ τὴν μόρφωσιν καὶ τὴν σεξουαλικὴ ὡριμότητα τῶν ἀτόμων δὲν κατέστη δυνατὸν νὰ ἐκλείψῃ. Οἱ ἀνώμαλοι τύποι, εἴτε ἐνεργητικοὶ εἴτε παθητικοί, ἀφθονοῦν τὰ τελευταῖα μεταπολεμικὰ χρόνια, σὲ ἄλλες δὲ χῶρες ἔχουν προκαλέσει ἀνησυχητικὰ φαινόμενα. Εὐτυχῶς εἰς τὸν τόπον μας καὶ τὸ ἀδίκημα αὐτὸ δὲν ἔχει τὴν ἔκτασιν τῆς ἀνησυχίας. Καὶ τὸ ἀδίκημα αὐτὸ πρέπει ν' ἀποτελέσῃ ἀντικείμενον ἐρεύνης, ν' ἀνευρεθοῦν τὰ

αἴτια καὶ διὰ τῆς καταλλήλου διαπαιδαγωγήσεως ν' ἀντικατασταθῇ ἡ ὁμαλὴ σεξουαλικὴ ζωὴ εἰς τὰ ἀνώμαλα αὐτὰ ἄτομα. Ἡ ἐπιστήμη ἔχει ἀρκετὰ προοδεύσει ὥστε νὰ εἶναι σὲ θέσι νὰ βοηθήσῃ στὴν προκειμένη περίπτωσι τὴν κοινωνία. Ἡ σωφρονιστικὴ ἀγωγὴ ἐπίσης ἔχει σημειώσει ἅλματα προόδου ὥστε ὁ σωφρονισμὸς τοῦ καταδίκου νὰ μὴν εἶναι αἰτία ἐπιδεινώσεως τῆς θέσεώς του. Τὰ σεξουαλικὰ κίνητρα, ποὺ ὁδηγοῦν στὸ ἀδίκημα κατὰ τῶν ἠθῶν πρέπει νὰ ἐρευνῶνται ὑπὸ τὸ φῶς τῆς ἐπιστήμης καὶ ὑπὸ τὰς ὁδηγίας αὐτῆς νὰ λαμβάνωνται τὰ σωφρονιστικὰ μέτρα. Τὸ ἴδιο θὰ εἴχαμε νὰ ποῦμε καὶ διὰ τὸ ἀδίκημα τῆς παρὰ φύσιν ἀσελγείας καὶ τῶν ἀσέμνων πράξεων. Διότι ἀναμφισβήτητα τὰ στοιχεῖα ποὺ δίδει ἡ Στατιστικὴ Ὑπηρεσία δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι πλήρη. Πολλὰ ἀδικήματα ἀποπλανήσεως παίδων, παρὰ φύσιν ἀσελγείας, ἀσέμνων πράξεων, λόγῳ τῶν κρατουσῶν κοινωνικῶν ἀντιλήψεων, κρατοῦνται κρυφὰ μὴ ὑποπίπτοντα εἰς τὸν ἔλεγχον τῶν ἀστυνομικῶν καὶ δικαστικῶν ἀρχῶν ποὺ ἀσκοῦν τὸν προληπτικὸν καὶ κατασταλτικὸν ἔλεγχον. Καὶ εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ πρέπει νὰ διαφωτισθῇ ἐπαρκῶς ἡ Κοινὴ Γνώμη καὶ τὰ ἀσκοῦντα ἐποπτείαν ἀνηλίκων ἄτομα ὅτι ἡ ἀπόκρυψις τοιούτων εἰδεχθῶν πράξεων οὐδόλως βοηθοῦν τὸ ὑποστὰν τὸ ἀτύχημα ἄτομον καὶ ἐπὶ πλέον ἀφήνουν ἀσύδοτον τὸν δράστην νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν πρᾶξιν του. Εἶναι νομίζω ἀνάγκη νὰ γίνῃ συνείδησις ὅλων ὅτι ἔχουν ὑποχρέωσιν νὰ καταγγέλλουν ἀμέσως εἰς τὰς ἁρμοδίας ἀρχὰς κάθε ἀδίκημα κατὰ τῶν ἠθῶν, ὥστε διὰ τῆς ἀναλόγου τιμωρίας καὶ σωφρονισμοῦ τὸ παρεκτρεπόμενον κοινωνικὸν ἄτομον, ἐπανέρχεται εἰς τὴν εὐθεῖαν ὁδόν.

Ἄξιον ἰδιαιτέρας προσοχῆς εἶναι τὸ κεφάλαιον τὸ ὁποῖον ἀφιερώνει ἡ Στατιστικὴ Ὑπηρεσία διὰ τοὺς ὑποτρόπους. Ἐπὶ συνόλου 81.049 ἐγκληματιῶν ἐκ τῶν ὁποίων 71.084 ἄνδρες καὶ 9.965 γυναῖκες ὁ ἀριθμὸς τῶν ὑποτρόπων ποὺ ἔχουν καταδικασθῇ διὰ δευτέραν, τρίτην, τετάρτην καὶ ἄνω τῶν πέντε περιπτώσεων ἀνέρχεται εἰς 30.532 ἄτομα, ἐκ τῶν ὁποίων 28.873 ἄνδρες καὶ 1.659 γυναῖκες. Τὸ στοιχεῖον αὐτὸ εἶναι χαρακτηριστικὸν διότι φανερώνει ὅτι ἕνας σημαντικὸς ἀριθμὸς ἐγκληματιῶν μετὰ τὴν ἔκτισιν τῆς ἐπιβληθείσης ποινῆς διὰ τὸ πρῶτον του ἀδίκημα ὑποπίπτει ἐκ νέου εἰς ἔγκλημα. Καὶ πρέπει νὰ ἐρευνηθοῦν οἱ λόγοι τῆς κατὰ συνέχειαν ροπῆς εἰς τὸ ἔγκλημα τοῦ ἀτόμου καὶ νὰ ἀνευρεθοῦν οἱ λόγοι. Διότι εἴτε τὸ σωφρονιστικὸν σύστημα εἶναι ὑπεύθυνον καὶ ἡ σωφρονιστικὴ ἀγωγὴ οὐχὶ ἡ κατάλληλος εἴτε ἡ ἐπιβληθεῖσα ποινὴ μικρὴ ἢ τὸ περισσότερον βέβαιον τὰ σωφρονιστικὰ καταστήματα—αἱ φυλακαὶ—δὲν προσφέρονται διὰ τὰ σωφρονισμὸν τῶν καταδίκων. Ὥστε ὅταν ἀνακαλυφθοῦν ἐκ τῆς ἐρεύνης τὰ αἴτια πρέπει νὰ ληφθοῦν καὶ τὰ μέτρα ποὺ θὰ μειώσουν μέχρι ἐξαλείψεως τὸν ἀριθμὸν τῶν ὑποτρόπων ἐγκληματιῶν καὶ μάλιστα διὰ τὸ αὐτὸ ἀδίκημα.

Εἰδικώτερα διὰ τὰ ὑπὸ ἔρευναν ἐγκλήματα κατὰ τῶν ἠθῶν οἱ ὑπότροποι ἀνέρχονται εἰς 161 ἄνδρας καὶ 27 γυναῖκας, ἤτοι 188 ἄτομα. Ἐκ τούτων ἔχουν φυλακισθῇ εἰς ποινὰς ἄνω τοῦ ἔτους διὰ πρώτην φορὰν ὑπότροποι 72 ἄτομα, ἤτοι 61 ἄνδρες καὶ 11 γυναῖκες, διὰ δευτέραν φορὰν 33 ἄνδρες καὶ 5 γυναῖκες, διὰ τρίτην 17 ἄνδρες καὶ 5 γυναῖκες, διὰ τετάρτην 11 ἄνδρες καὶ διὰ πέμπτην καὶ ἄνω 39 ἄνδρες καὶ 6 γυναῖκες. Φυσικὰ ἡ ὕπαρξις ὑποτρόπων δὲν εἶναι αἰσιόδοξον στοιχεῖον τῶν ἀποτελεσμάτων τῆς σωφρονιστικῆς ἀγωγῆς κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἐκτίσεως τῆς ποινῆς. Ὑπάρχουν ὅμως καὶ τὰ ἐλαφρυντικὰ ποὺ ἀνάγονται στὴν ὅλη κοινωνικὴ διάρθρωσι, τὰς ἀνάγκας τῆς ζωῆς καὶ τὰ συστήματα ποὺ μᾶς ἔρχονται ἀπὸ ἄλλες χῶρες. Ὅλα αὐτὰ πρέπει ν' ἀποτελέσουν τὸ ἀντικείμενον ἐρεύνης τῶν ἁρμοδίων καὶ κυρίως τῶν ἀσχολουμένων μὲ τὴν Σωφρονιστικὴν Ἐπιστήμην καὶ Ἀγωγὴν τῶν καταδικαζομένων. Ἀπὸ τὴν ἔρευνα αὐτὴ πολλὰ θὰ προκύψουν ποὺ θὰ συντελέσουν εἰς τὴν λῆψιν τῶν ἐνδεικνυομένων διὰ κάθε περίπτωσιν μέτρων. Διότι δὲν εἶναι οὔτε ὀρθὸν οὔτε δίκαιον νὰ ἐπιρρίπτωμεν μετὰ προχειρότητος τὴν εὐθύνην εἰς τὰ ἀστυνομικὰ ὄργανα ὅτι δὲν ἀσκοῦν ὅπως πρέπει τὸν προληπτικὸν ἔλεγχον. Ὁ προληπτικὸς ἔλεγχος εἶναι κυρίως καθῆ-

κον κοινωνικὸν καὶ τῶν ἐντεταλμένων μὲ τὰ κοινωνικὰ φαινόμενα, ὥστε νὰ μὴ δημιουργοῦται αἱ συνθῆκαι καὶ ροπαὶ εἰς τὰ ἄτομα διὰ τὸ οἱονδήποτε ἔγκλημα καὶ κατὰ δεύτερον λόγον ἀστυνομικόν. Ἡ εὐθύνη τῆς Ἀστυνομίας ἀρχίζει ἀπὸ τὸ σημεῖο ποὺ τερματίζεται τὸ ἔργον τῶν κοινωνικῶν λειτουργῶν καὶ ὑπηρεσιῶν διὰ τῶν διὰ τῆς παρακολουθήσεως παρεμπόδισιν τῶν ἐλαχίστων ἀνεπιδέκτων σωφρονισμοῦ πρὸς διάπραξιν ἐγκλήματος. Διότι πρὸ τῆς τελέσεως τοῦ ἐγκλήματος οὐδεμίαν ἁρμοδιότητα ἔχει ἡ ἀστυνομία, πλὴν τῆς κατὰ τὸ δυνατὸν στενῆς παρακολουθήσεως καὶ ἐλέγχου τοῦ τρόπου ζωῆς.

Χαρακτηριστικὰ πρέπει νὰ σημειωθῇ τὸ γεγονὸς ὅτι διὰ τὸ ἀδίκημα τῆς ἀποπλανήσεως παίδων ἔχομεν 26 ὑποτρόπους ἤτοι, 25 ἄνδρας καὶ μίαν γυναῖκα καὶ ἐκ τούτων 2 διὰ πέμπτην φοράν, 3 διὰ τρίτην, 4 διὰ δευτέραν καὶ 17 διὰ πρώτην φορὰν ὑπότροποι. Διὰ τὸ ἀδίκημα τοῦ βιασμοῦ ἔχομεν 5 ὑποτρόπους ἐκ τῶν ὁποίων εἷς διὰ πέμπην φορὰν καὶ ἀνὰ 2 διὰ τρίτην καὶ πρώτην φορὰν ὑπότροποι. Καὶ τὰ στοιχεῖα αὐτὰ δὲν εἶναι εὐχάριστα καὶ φυσικὰ δὲν δύνανται νὰ καταγραφοῦν εἰς τὸ ἐνεργητικὸν τῆς Σωφρονιστικῆς Ἀγωγῆς τῶν ἐγληματιῶν. Ἰδιαίτερα κατὰ ἡλικίαν οἱ ὑπότροποι ἐγκληματίαι κατὰ τῶν ἠθῶν ἀνέρχονται εἰς 6 μὲ ἡλικίαν κατωτέραν τῶν 20 ἐτῶν ἐκ τῶν ὁποίων 3 διὰ πρώτην φορὰν καὶ 3 διὰ δευτέραν φορὰν ὑπότροποι καὶ μάλιστα οἱ 3 δι' ἀποπλάνησιν παίδων. Τὸ φαινόμενον αὐτὸ τῆς ἀποπλανήσεως παίδων καθ' ὑποτροπὴν ὑπὸ ἀνηλίκων δὲν μαρτυρεῖ μόνον τὴν σεξουαλικὴ ἀνωριμότητα, ἀλλὰ πρέπει ν' ἀποδοθῇ εἰς τὰς συνθήκας καὶ τρόπους ζωῆς τῶν ἀτόμων αὐτῶν. Διὰ τοὺς λόγους αὐτοὺς πρέπει νὰ ἐρευνηθοῦν τὰ αἴτια ποὺ ὡδήγησαν τὸ ἀνήλικον ἄτομον εἰς τὴν διάπραξιν καθ' ὑποτροπὴν ἑνὸς τοιούτου εἰδεχθοῦς κατὰ τῶν ἠθῶν ἐγκλήματος καὶ νὰ ληφθοῦν γενικώτερα μέτρα. Διότι ἀναμφισβήτητα καὶ ἡ σωφρονιστικὴ ἀγωγὴ στὴν προκειμένη περίπτωσι δὲν ἐλειτούργησε καλῶς καὶ δὲν ἀπέδωσε ἀποτελέσματα. Ἀπὸ τὰ στοιχεῖα τῆς Στατιστικῆς Ὑπηρεσίας οἱ ὑπότροποι τῶν βασικῶν ἐγκλημάτων κατὰ τῶν ἠθῶν κατὰ ἡλικίαν παρουσιάζουν τὴν κατωτέρω εἰκόνα.

Ἀδίκημα	ΕΤΩΝ					
	Μέχρις 20	21 – 29	30 – 39	40 – 49	50 καὶ ἄνω	Ἀγνώστου ἡλικίας
Ἀποπλάνησις παίδων .	3	5	7	5	6	–
Ἄσεμνοι πράξεις	2	16	23	7	8	–
Βιασμὸς	–	1	4	–	–	–
Ἀκολασία	–	4	19	8	27	2

Ἀπὸ τὸν ἀνωτέρω πίνακα γίνεται ἀντιληπτὸν ὅτι ὑπερτεροῦν οἱ ὑπότροποι τῆς ἡλικίας 30—39 ἐτῶν γεγονὸς ποὺ πρέπει νὰ δημιουργήσῃ ἀνησυχίας εἰς τοὺς ἁρμοδίους, διότι πρόκειται περὶ ἀτόμων ὡρίμου ἡλικίας μὲ πεῖραν καὶ μόρφωσιν ὥστε ἡ ὑποτροπὴ νὰ εἶνε ἐν πολλοῖς ἀδικαιολόγητος. Φυσικὰ ἡ ἐπὶ μέρους περίπτωσις ἑκάστου ἐγκληματίου κατὰ τῶν ἠθῶν καὶ ἡ μελέτη αὐτῆς θὰ ὁδηγήσῃ σὲ μόνιμα συμπεράσματα, διότι οὐδεὶς μπορεῖ νὰ διανοηθῇ ὅτι ἡ ροπὴ πρὸς τὸ αὐτὸ ἔγκλημα εἶνε πρᾶξις φυσιολογικὴ ὅταν πρόκειται περὶ τοιούτων εἰδεχθῶν ἐγκλημάτων.

Πρὶν κλείσουμε τό σημείωμά μας αὐτὸ διὰ τὰ ἐγκλήματα κατὰ τῶν ἠθῶν κρίνουμε σκόπιμον νὰ ἀναφέρουμε καὶ τὰ στοιχεῖα ποὺ δίδει ἡ Στατιστικὴ Ὑπηρεσία διὰ τὰ πταίσματα τῶν ἀνηλίκων. Θεωροῦμεν τὸ πταῖσμα καὶ μάλιστα τοῦ ἀνηλίκου τὴν ἀπαρχὴ τῆς περαιτέρω κοινωνικῆς αὐτοῦ διαβιώσεως καὶ διὰ τὸν λόγον

αὐτὸν οἱ ἐντεταλμένοι καὶ ἁρμόδιοι ὀφείλουν νὰ δώσουν μεγαλυτέραν προσοχήν. Μιὰ μικρὰ κλοπή, ὁ λιθοβολισμός, ἡ διατάραξις τῆς κοινῆς ἡσυχίας, μολονότι ἀπὸ τὸν ποινικὸν νόμον χαρακτηρίζονται καὶ εἶνε πταισματικαὶ παραβάσεις, διὰ τοὺς ἀνηλίκους, ποὺ πρώτη φορὰ ἔρχονται σ' ἐπαφὴ μὲ τὴν Δικαιοσύνη, παίζουν σημαντικὸ ρόλον. Διὰ τὸν λόγον αὐτὸν καὶ ἀπαιτεῖται μεγάλη προσοχὴ καὶ τοῦ Παιδοδικαστοῦ καὶ τῶν ἐπὶ κεφαλῆς τῶν Σωφρονιστικῶν Καταστημάτων καὶ τῶν Κοινωνικῶν Λειτουργῶν διὰ τὴν καλὴν διαπαιδαγώγησιν καὶ τοῦ μικροῦ ἐγκληματίου καὶ τῶν γονέων του. Πολλὲς φορὲς ἀπὸ ἀψυχολόγητες καταστάσεις ἐπιβολῆς ποινῆς, αὐστηρᾶς μεταχειρίσεως, ἀκαίρου ἢ καὶ ἀδικαιολογήτου ποινῆς ἐπιφέρονται ψυχικὰ τραύματα στὸν ἀνήλικον ποὺ ἀργότερα τὸ ὁδηγοῦν στὸ ἔγκλημα.

Κατὰ τὰ στοιχεῖα αὐτὰ κατεδικάσθησαν σὲ ποινὲς ἐπιπλήξεως, ἐπιμελείας γονέων ἢ ἑταιρειῶν προστασίας ἀνηλίκων, σωφρονισμοῦ εἰς 'Αναμορφωτικὰ κατάστημα, κρατήσεως ἢ προστίμου 7.901 ἀνήλικοι, ἤτοι 7.344 ἀγόρια καὶ 557 κορίτσια. 'Εκ τούτων τὰ 753 ἀγόρια καὶ 104 κορίτσια ἦσαν ἡλικίας μέχρι 12 ἐτῶν, 6.565 ἀγόρια καὶ 450 κορίτσια ἀπὸ 13—17 ἐτῶν καὶ 26 ἀγόρια καὶ 3 κορίτσια ἀγνώστου ἡλικίας. 'Απὸ ἀπόψεως μορφώσεως τὰ 510 ἀγόρια καὶ 35 κορίτσια ἦσαν ἀγράμματα, 6.321 ἀγόρια καὶ 465 κορίτσια στοιχειώδους μορφώσεως, 72 ἀγόρια καὶ 3 κορίτσια γυμνασίου καὶ 441 ἀγόρια καὶ 54 κορίτσια ἀγνώστου. Τέλος κατὰ ἐπάγγελμα 772 ἀγόρια καὶ 81 κορίτσια ἦσαν μαθηταί, 2 ὑπάλληλοι, 5.007 ἀγόρια καὶ 65 κορίτσια γεωργοί, 336 ἀγόρια καὶ 3 κορίτσια ἐργάται, 42 μικροπωληταί, 53 ἀγόρια καὶ 3 κορίτσια βιοτέχναι, 133 ἀγόρια καὶ 242 κορίτσια ἄνευ ἐπαγγέλματος καὶ 985 ἀγόρια καὶ 165 κορίτσια ἀγνώστου.

Καὶ τὰ στοιχεῖα αὐτὰ πρέπει νὰ τύχουν μελέτης ἀπὸ ὅλους τοὺς ἁρμοδίους καὶ ν' ἀποτελέσουν ἀντικείμενον εἰδικῆς συσκέψεως ἐκ τῆς ἀνταλλαγῆς δὲ τῶν ἑκατέρωθεν ἀπόψεων εἴμαστε βέβαιοι ὅτι θὰ προκύψουν συμπεράσματα ποὺ θὰ ὁδηγήσουν στὴν λῆψιν τῶν ἐνδεικνυομένων μέτρων. Διότι δὲν πρέπει νὰ παραγνωρίζουμε ὅτι τὸ ἄτομον ἀνάλογα μὲ τὴν μεταχείρισι ποὺ θὰ τύχῃ καὶ τὴ διαπαιδαγώγησι ποὺ θὰ λάβῃ στὴ νεαρή του ἡλικία μὲ τὸ πρῶτο του κοινωνικὸ ἀδίκημα θὰ διαμορφώσῃ καὶ τὸν χαρακτῆρα του ἀνάλογα. Καὶ διὰ τὴ νέα γενεὰ τίποτα δὲν εἶνε πολύ. Εὐτυχῶς εἰς τὸν τόπον μας δὲν παρατηροῦνται συμπτώματα ποὺ σὲ ἄλλες χῶρες ἔχουν προκαλέσει ἀνησυχίες. 'Αλλὰ δὲν πρέπει νὰ κινηθοῦμε καὶ ἐνδιαφερθοῦμε διὰ τοὺς νέους ὅταν πληθύνουν σὲ ἐπίπεδα ἀνησυχίας τὰ κρούσματα τοῦ τεντυμποϊσμοῦ καὶ τῶν ἄλλων παραβάσεων. Ἡ πρόληψις εἶνε τὸ ὀρθότερον μέτρον ἀπὸ τὰ κατασταλτικὰ μέτρα. Καὶ πρὸς τὴν κατεύθυνσι αὐτὴ τῆς προλήψεως ὀφείλει νὰ στραφῇ ἡ προσοχὴ τῶν ἁρμοδίων καὶ εἰδικῶν.

ΔΗΜ. Δ. ΜΥΛΩΝΑΣ

Τὰ «ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ», μὲ τὴν πλουσίαν ἐπιστημονικὴν καὶ ἐγκυκλοπαιδικὴν ὕλην των, κατέστησαν ὁ ἀπαραίτητος σύντροφος τῶν ἀστυνομικῶν, οἱ ὁποῖοι ἐνδιαφέρονται διὰ τὴν πρόοδον αὐτῶν.

ΣΧΕΣΕΙΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΚΑΙ ΚΟΙΝΟΥ

Ὑπὸ Ἀστυνομικοῦ Διευθυντοῦ Β'
κ. **ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΤΟΥΖΕΝΗ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ

5. Στάσις τοῦ κοινοῦ ἔναντι τῆς Ἀστυνομίας.

***

5. Στάσις τοῦ κοινοῦ ἔναντι τῆς Ἀστυνομίας.

Παρ' ὅλην τὴν ἀναγκαιότητα τοῦ θεσμοῦ τῆς Ἀστυνομίας ἐν τῇ κοινωνίᾳ, παρὰ τὰς ποικίλας ὑπηρεσίας, τὰς ὁποίας αὕτη προσφέρει εἰς τὸ κοινωνικὸν σύνολον, δὲν δύναται νὰ λεχθῇ ὅτι εἰς πολλὰς περιπτώσεις εἶναι φιλικὴ ἡ ἔναντι τῆς Ἀστυνομίας στάσις τοῦ κοινοῦ.

Διὰ τὴν ἀντιμετώπισιν τοῦ προβλήματος τούτου, ἰδίως κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη, καταβάλλεται πᾶσα σχετικὴ προσπάθεια, ὅπως ὑπάρξῃ ἑκατέρωθεν ἀμοιβαία κατανόησις καὶ συνεργασία. Ἐκ τῆς ὀρθῆς λύσεως τοῦ προβλήματος τῶν σχέσεων τούτων ἐξαρτῶνται σοβαρώτατα συμφέροντα ἑκατέρου τῶν μερῶν. Διὰ τὴν πολύτιμον συμβολὴν των πρὸς τήρησιν τῆς δημοσίας τάξεως οἱ ἀστυνομικοὶ μικρὰς βεβαίως ἔχουν ὑλικὰς ἀμοιβὰς καὶ ἐλαχίστας ἠθικὰς τοιαύτας, ἀφ' ἑτέρου δὲ εἶναι ἐκτεθειμένοι εἰς περισσοτέρους κινδύνους τῆς ζωῆς καὶ τῆς ὑγείας, παρὰ ἄλλα πρόσωπα ἐργαζόμενα εἰς ἄλλας δημοσίας ὑπηρεσίας, εἶναι ὑποχρεωμένοι ὑφ' ὅλας τὰς καταστάσεις καὶ ὑφ' οἱασδήποτε καιρικὰς συνθήκας νὰ παραμένουν ἄγρυπνοι διὰ τὴν πρόληψιν σοβαρῶν προσβολῶν ἐναντίον τῶν δικαιωμάτων τοῦ ἀτόμου, ἀκόμη δὲ καὶ αὐτὸ ποὺ συνηθίζομεν νὰ λέγωμεν «οἰκογενειακὴν ζωὴν» μὲ τὰς συνήθεις ἀλλαγὰς τῶν ὡρῶν τῆς ὑπηρεσίας των, τὰς ἐκτάκτους ὑπηρεσίας κλπ. οὐδέποτε ἀπολαμβάνουν.

Εἴτε ὡς ἀστυφύλακες σκοποὶ ἢ περίπολοι, εἴτε ὡς ρυθμισταὶ τῆς κινήσεως, εἴτε εἰς τὰς ἄλλας ὑπηρεσίας των εὑρίσκονται, ἀπομακρύνουν τὰς ἀφορμὰς κινδύνων, προλαμβάνουν ἀδικήματα κατὰ τῆς ζωῆς καὶ τῆς περιουσίας καὶ γενικῶς δίδουν τὸ παρὸν εἰς πᾶσαν ἐκδήλωσιν τῆς κοινωνικῆς ζωῆς.

Εἰς πεῖσμα ὅμως τῶν ἐξαιρετικῶν προσπαθειῶν των διὰ τὴν εὐημερίαν καὶ ἁρμονικὴν συμβίωσιν τοῦ κοινωνικοῦ συνόλου, ἕνα ποσοστὸν τοῦ λαοῦ, ποικίλον καὶ ἐπηρεαζόμενον ὑπὸ διαφόρων παραγόντων, ἐμφανίζεται οἱονεὶ ἀχάριστον, ὑπερβολικῶς αὐστηρὸν διὰ τὰς πράξεις των καὶ ὄχι σπανίως φαίνεται νὰ ἐμποδίζῃ τὰς ἐνεργείας τῶν ἀστυνομικῶν.

Πολλοὶ ἄνθρωποι ἀρνοῦνται νὰ συνεργασθοῦν μετὰ τῆς Ἀστυνομίας, εἴτε εἰς τὴν παροχὴν πληροφοριῶν, εἴτε εἰς τὴν ὑποβολὴν μηνύσεων, εἴτε εἰς τὴν ἐξέτασίν των ὡς μαρτύρων, εἴτε καθ' οἱονδήποτε ἄλλον τρόπον. Αἱ ἐφημερίδες συχνὰ γελοιοποιοῦν τὰς ἀρίστας τῶν προσπαθειῶν των ἢ μεγαλοποιοῦν διάφορα συμβάντα εἰς βάρος τῆς Ἀστυνομίας καὶ γενικῶς δὲν παραλείπεται εὐκαιρία νὰ παρουσιάζωνται οἱ ἀστυνομικοὶ ὡς ἀνέντιμοι, ὡς ἀμόρφωτοι, ὡς ἀγενεῖς, ὡς ἀπολίτιστοι κλπ.

Ποῦ ὀφείλεται ὅμως ἡ τοιαύτη μὴ φιλικὴ δημοσία στάσις τοῦ κοινοῦ ἀπέναντί των, διατί ὑποβιβάζονται εἰς τόσον χαμηλὸν ἐπίπεδον, τί τὸ ἀνάρμοστον ἔπραξαν ἢ πράττουν ἢ τί δύνανται νὰ πράξουν οἱ ἀστυνομικοί, ὥστε νὰ κερδήσουν τελικῶς τὴν ὑποστήριξιν καὶ τὸν σεβασμὸν τῶν πολιτῶν τοὺς ὁποίους ὑπηρετοῦν;

Πολλαὶ λογικαὶ ἀπόψεις ὑπεστηρίχθησαν σχετικαὶ μὲ τὴν φύσιν καὶ τὴν μορφὴν τῆς στάσεως τοῦ κοινοῦ ἔναντι τῆς Ἀστυνομίας. Εἰς τὰς Η.Π.Α. ἔγιναν καὶ εἰδικαὶ σφυγομετρήσεις τῆς κοινῆς γνώμης διὰ νὰ ἑρμηνευθῇ εἰς τί ὀφείλεται αὐτὴ ἡ μὴ φιλικὴ στάσις τοῦ κοινοῦ ἔναντι τῶν ἀστυνομικῶν. Ὁ κατάλογος τῶν περιπτώσεων μὲ τὰς ὁποίας ἔχει νὰ ἀπασχοληθῇ ἡ Ἀστυνομία διαρκῶς ὑφίσταται μεταβολὴν

καὶ αὔξησιν. Τοῦτο ἴσως δὲν εἶναι σφάλμα οὐδενός, δὲν εἶναι ὅμως καὶ σφάλμα τῆς 'Αστυνομίας. 'Οφείλεται εἰς τὰς νεωτέρας κοινωνικὰς τάσεις καὶ τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ κρατικοῦ παρεμβατισμοῦ εἰς πλείονας τομεῖς. Μὲ τὴν αὔξησιν τῆς κρατικῆς δραστηριότητος εἰς τὴν καθημερινὴν ζωὴν καὶ ἐργασίαν τῆς κοινωνίας, ἡ 'Αστυνομία ἀποβαίνει ὁ κύριος ἐκπρόσωπος τοῦ κράτους διὰ τὴν ἐπιβολὴν τῶν μέσων ἐκπληρώσεως τοῦ σκοποῦ του.

'Επὶ τοῦ ἀνωτέρω ἀκριβῶς ἐρωτήματος ὁ δημοσιογράφος Βασίλειος Λαμπρολέσβιος ἔγραφε τὰ ἑξῆς εἰς τὴν ἐφημερίδα «Φωνὴ τοῦ Πειραιῶς» τῆς 29 'Ιουλίου 1960, ὑπὸ τὸν τίτλον «Περίεργον φαινόμενον».

«Προχθές, ὁ διοικητὴς τοῦ ΚΣΤ' 'Αστυνομικοῦ Τμήματος 'Αθηνῶν κ. Χ. Μ. εἶδε στὸ τέρμα τῆς ὁδοῦ Λιοσίων, μέσα στὸ κέντρο «Μπούκλια», τυχαίως περνώντας ὁ ἄνθρωπος μὲ τὴ γυναίκα του, νὰ τσακώνωνται μερικοὶ θαμῶνες τοῦ κέντρου στὰ γερά. Μπῆκε λοιπὸν στὴ μέση νὰ χωρίσῃ τοὺς συμπλεκομένους καὶ σὰν ἀστυνομικὸς νὰ ἐπιβάλῃ τὴν τάξιν. 'Αποτέλεσμα τῆς ἐκ καθήκοντος καὶ ἀνθρωπιᾶς ἐπέμβασής του ἦταν νὰ τοῦ ἐπιτεθοῦν οἱ διαπληκτιζόμενοι καὶ νὰ τὸν τραυματίσουν. Θἄλεγε κανεὶς πὼς ἀποτελεῖ ρωμέϊκη παράδοση αὐτὴ ἡ συμπεριφορὰ συμπλεκομένων πολιτῶν πρὸς τὰ ὄργανα τῆς ἐννόμου τάξεως. 'Ενῷ βρίσκονται στὰ μαχαίρια καὶ στὰ πιστόλια, ἐνῷ κινδυνεύει ἡ σωματική τους ἀκεραιότητα κι' αὐτὴ ἡ ζωή τους ἀκόμα ἀπ' τὴν ἀλληλοφαγωμάρα τους, μόλις καὶ ἀντικρύσουν ἕνα ὄργανο τῆς τάξεως καὶ ἀντιληφθοῦν, ὅτι ἐπεμβαίνει νὰ τοὺς διαχωρίσῃ ὄχι μονάχα δὲν τὸ θεωροῦν ἀπὸ «μηχανῆς θεὸν» γιὰ τὴ σωτηρία τους, ἀλλὰ ἀμέσως κάνουν «σιωπηρὴ ἀνακωχὴ» μεταξύ τους καὶ δίνουν κατὰ τοῦ ὀργάνου τῆς τάξεως... ἱερὰν μάχην.

«Τὶς προάλλες στὴν ἁγία Τρούμπα μας συνέβησαν τὰ ἴδια καὶ χειρότερα καὶ τὸ ἀστυνομικὸ ὄργανο, ποὺ ἐπενέβη, ὄχι γιὰ νὰ διαχωρίσῃ μονάχα τοὺς συμπλεκομένους, ἀλλὰ καὶ γιὰ νὰ προστατεύσῃ τὴ ζωὴ τοῦ «κοριτσιοῦ» ποὺ ἀποτελοῦσε τό... μῆλον τῆς ἔριδος μεταξύ τους, εἶδε κι' ἔπαθε ὁ χριστιανὸς νὰ σωθῇ ἀπὸ τὶς γροθιὲς καὶ τὰ δαγκώματα αὐτῶν τῶν συμπλεκομένων, γιατί, ἂν καὶ ἀντίπαλοι, μόλις πρὸ μιᾶς στιγμῆς κι' ἕτοιμοι νὰ σκοτωθοῦν μεταξύ τους, ἐνώθηκαν ξάφνου σὲ «ἱερὰ συμμαχία» καὶ πολέμησαν ὅλοι μαζὶ τόν... κοινὸ ἐχθρό τους.

«Προτιμοῦν ν' ἀλληλοδαρθοῦν, ν' ἀλληλοτραυματισθοῦν, ν' ἀλληλοσκοτωθοῦν ἀκόμα, παρὰ νὰ «διαχωρισθοῦν» μὲ τὴν ἐπέμβαση τῆς 'Αστυνομίας. Καὶ ἡ ἀντιαστυνομικὴ αὐτὴ νοοτροπία δὲν εἶνε γνώρισμα μονάχα ἀτόμων μὲ ἀντικοινωνικὲς ροπὲς γι' αὐτὸ καὶ διαβάζουμε κατάπληκτοι στὶς ἀστυνομικὲς εἰδήσεις ὀνόματα καὶ ἐπαγγέλματα ἀτόμων, ποὺ σὲ παρόμοιες περιπτώσεις συμπεριφέρονται στὰ ὄργανα τῆς 'Αστυνομίας ἐχθρικώτατα ἀκόμη καὶ ἄνδρες τῶν ἐνόπλων δυνάμεών μας.

«Δὲν μπορεῖ νὰ συστήσῃ κανεὶς στὰ ἀστυνομικὰ ὄργανα τὸ ρόλο τοῦ «ἀπαθοῦς θεατοῦ» σὲ σοβαροὺς διαπληκτισμούς, γιατὶ μιὰ τέτοια παθητικὴ στάση θὰ μποροῦσε νὰ καταλήξῃ σὲ διατάραξη τῆς δημοσίας τάξεως, ἀλλὰ καὶ ἀπορεῖ κανεὶς γι' αὐτὴ τὴν τρομερὴ ἀντιαστυνομικὴ ψύχωση τῶν 'Ελλήνων, ποὺ πολλὲς φορές, δὲν ἔχουν οὔτε τὸ ἐλαφρυντικὸ ὡς «ἐν μέθῃ διατελοῦντες».

«'Αν δὲν ἀπατῶμαι ὑπάρχουν ὀργανώσεις «Φίλων τῆς 'Αστυνομίας», οἱ ὁποῖες φαντάζομαι πὼς ἐργάζονται γιὰ τὴ δημιουργία ἐγκαρδίων φιλικῶν σχέσεων μεταξὺ ἀστυνομικῶν ὀργάνων καὶ πολιτῶν. Κι' ὅμως δὲν κατώρθωσαν νὰ πετύχουν τίποτε θετικό, ἀφοῦ ἀπὸ ἀντιαστυνομικὸ πνεῦμα ἐξακολουθεῖ νὰ κατατρύχεται τόσος κόσμος. Γιατί ; Δὲν μ' ἀρέσουν οἱ «στρουθοκαμηλισμοὶ» γι' αὐτὸ καὶ ζητῶ ἀπὸ τὸν 'Υφυπουργὸ 'Εσωτερικῶν νὰ ζητήσῃ ὑπεύθυνες ἀναφορὲς γι' αὐτὴ τὴν κατάσταση ἀπὸ 'Αστυνομικοὺς Διευθυντάς, ἀπὸ προέδρους «Φίλων τῆς 'Αστυνομίας» καὶ ἀπὸ ἐπιστήμονας, ἐνδιατρίβοντας περὶ τὴν ψυχολογίαν τοῦ λαοῦ. Γιατί ἂν δὲν ὑπάρχουν

πραγματικὰ αἴτια, τότε ὁ «ἀναχρονισμὸς» εἶναι μέσα σ' αὐτὸ τὸ αἷμα μας καὶ χρειαζόμεθα... πλύσιν».

Ὑπάρχουν καὶ ἄλλα πολλὰ παραδείγματα κατὰ τὰ ὁποῖα αἱ ἐφημερίδες ἐπεσήμαναν τὸν κίνδυνον τρόπον τινὰ τῆς «ἀντιαστυνομικῆς» στάσεως τοῦ κοινοῦ ἔναντι τῶν ἀστυνομικῶν, ἐκτελούντων μάλιστα τὴν ὑπηρεσίαν των. Οὕτω ἡ ἐφημερὶς «Ἀκρόπολις» τῆς 5 Ἰουνίου 1960, ἀναφέρει, μεταξὺ ἄλλων, τὰ ἑξῆς: «Ἔχομεν κάμει ὅ,τι δυνατὸν καὶ ἡμεῖς οἱ πολῖται διὰ νὰ πείσωμεν τὰ ἀστυνομικὰ ὄργανα, ὅτι ἀξίζουν πολλὰ καὶ δὲν ἀξίζουν τίποτε. Τὸ «ἀξίζουν πολλὰ» τὸ ἀναγνωρίζουν ἀπὸ τὰ βαρύτατα καθήκοντα ποὺ τοὺς ἔχουν ἀνατεθῆ.

«Πρέπει νὰ φροντίζουν τὴν προστασίαν τῆς ζωῆς καὶ τῆς περιουσίας μας. Νὰ προσέχουν τὰ σπίτια μας ἀπὸ τοὺς διαρρήκτας. Νὰ μᾶς γλυτώνουν ἀπὸ τοὺς ἀπατεῶνας. Νὰ εἶναι εἰς συνεχῆ ἐπαγρύπνησιν κατὰ τῶν κακοποιῶν. Νὰ ρυθμίζουν τὴν κυκλοφορίαν μας ὡς πεζῶν καὶ ἐποχουμένων. Νὰ προσέχουν τὴν καθαριότητα τῆς πόλεως. Νὰ τρέχουν πολλὲς φορὲς μὲ κίνδυνον, ἐὰν τοὺς χρειασθῶμεν, ὅπου τοὺς χρειασθῶμεν καὶ οἱανδήποτε ὥραν τοὺς χρειασθῶμεν.

«Καὶ τὸ «δὲν ἀξίζουν τίποτε» τὸ μαντεύουν ἢ τὸ ἀκούουν πάλιν ἀπὸ τοὺς πολίτας, οἱ ὁποῖοι ὅσην παρακαταθήκην ἀντιπαθείας καὶ ἂν ἔχουν τὴν ἐξοδεύουν διὰ τοὺς ἀστυνομικούς, πάντοτε δὲ χωρὶς λόγον, χωρὶς νὰ προκληθοῦν καὶ χωρὶς νὰ ἐξυπηρετοῦν κανένα προσωπικόν τους συμφέρον. Ἀπὸ τὴν πατροπαράδοτον, ἴσως, μόνον συνήθειαν τῆς ἀνυπακοῆς καὶ τῆς ἀντιδράσεως. Ἑπόμενον εἶναι λοιπὸν νὰ τοὺς ἀπογυμνώνωμεν ἔτσι ἀπὸ τὸ κῦρος ποὺ πρέπει νὰ ἔχουν καὶ ποὺ ἔχουν παντοῦ εἰς ὅλον τὸν κόσμον».

Τὸ φαινόμενον ὅμως τοῦτο δὲν παρατηρεῖται μόνον παρ' ἡμῖν. Καὶ εἰς ἄλλας περισσότερον ἀνεπτυγμένας κοινωνίας παρατηρεῖται ἡ αὐτὴ μὴ φιλικὴ στάσις ὡρισμένης μερίδος τοῦ κοινοῦ εἰς τὰς ἀστυνομικὰς ἐνεργείας. Οὕτω ἡ ἐφημερὶς «Καθημερινὴ» εἰς τὸ φύλλον τῆς 7–1–62, ἔγραψεν, εἰς σχόλιόν της ὑπὸ τὸν τίτλον: «Ἡ ἐγκληματικότης εἰς τὰς Ἡνωμ. Πολιτείας», μεταξὺ ἄλλων, καὶ τὰ ἑξῆς: «Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ ἐμβάλλει εἰς ἀνησυχίαν τὴν Ἀστυνομίαν καὶ τὸ F.B.I. δὲν εἶναι ἡ αὔξησις τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἐγκλημάτων, ὅσον ἡ στάσις μιᾶς μερίδος τοῦ κοινοῦ καὶ ἰδίως τῆς νεολαίας. Τελευταίως εἰς τὴν Νέαν Ὑόρκην, δύο ἀστυφύλακες προσεπάθουν ν' ἀνασύρουν ἀπὸ τὸν «Ἥστ Ρίβερ» τὸ πτῶμα ἑνὸς παιδιοῦ ποὺ εἶχε πνιγῆ. Ἐπάνω ἀπὸ ἕνα βράχον μία ὁμὰς ἀλητῶν ἤρχισε νὰ πετροβολῆ τοὺς ἀστυφύλακας. Εἰς τὸ Λὸς Ἄντζελες, μία ὁμὰς ἀστυνομικῶν, ἐπιχειρήσασα νὰ συλλάβῃ ἕνα νεαρὸν ἐγκληματίαν, ἠναγκάσθη νὰ ἐγκαταλείψῃ τὰς προσπαθείας της, διότι ἐδέχθη λυσσώδη ἐπίθεσιν ἀπὸ ἕνα πλῆθος ποὺ ἐσχηματίσθη αὐτοστιγμεὶ διὰ νὰ βοηθήσῃ τὴν διαφυγὴν τοῦ καταδιωκομένου. Ἕνας ἀστυφύλαξ εἰς τὸ Χάρλεμ ὀλίγον ἔλειψε νὰ λυντσαρισθῆ ἀπὸ τοὺς ἐνοίκους μιᾶς πολυκατοικίας, καθὼς προσεπάθει νὰ λογικεύσῃ ἕνα παιδί, τὸ ὁποῖον, καταληφθὲν ἀπὸ κρίσιν παραφροσύνης, ἐπυροβόλει ἀπὸ τὸ παράθυρόν του τοὺς διαβάτας. Πανταχοῦ σχεδὸν παρατηροῦνται τελευταίως ἐκδηλώσεις ἐναντίον τῶν ὀργάνων τῆς τάξεως.

«Μόνον εἰς τὴν Νέαν Ὑόρκην κατὰ τοὺς πρώτους ἑπτὰ μῆνας τοῦ 1961, χίλιοι τετρακόσιοι (1400) ἀστυνομικοὶ ὑπέστησαν ἐπιθέσεις τοῦ εἴδους αὐτοῦ. Ἐκ τῶν ἀστυνομικῶν αὐτῶν οἱ 350 ἐτραυματίσθησαν βαρέως. «Δὲν ἠμποροῦμεν νὰ μαχώμεθα ταυτοχρόνως ἐναντίον τῶν ἐγκληματιῶν καὶ τοῦ κοινοῦ» παραπονεῖται ὁ Διευθυντὴς Ἀστυνομίας Νέας Ὑόρκης. Οἱ Ἀστυνομικοὶ προσπαθοῦν νὰ ἐξηγήσουν τοὺς λόγους τῆς στάσεως αὐτῆς τῆς νεολαίας των...».

Διαβάζοντας τὰ ἀνωτέρω νομίζει, κανείς, ὅτι εἶναι ἀντιγραφή, ἐν πολλοῖς, διαφόρων συμβάντων, τὰ ὁποῖα συνηθέστατα λαμβάνουν χώραν παρ' ἡμῖν, εἴτε κατὰ τὴν σύλληψιν ἑνὸς μικροπωλητοῦ, ἑνὸς ἐπαίτου, ἑνὸς ἀλητόπαιδος κ.λ.π., εἴτε κατὰ τὴν ἐπέμβασιν ἀστυνομικοῦ εἰς περιπτώσεις συμπλοκῆς.

Κατὰ τὸν 'Ιούνιον τοῦ 1960, ἀστυφύλαξ τοῦ Δ' Τμήματος, εἰς τὴν γωνίαν τῶν ὁδῶν Γλάδστωνος καὶ Θεμιστοκλέους, συνέλαβε κάποιον κουλουροπώλην, τὸν ὁποῖον ὡδήγει εἰς τὸ Τμῆμα. Εἶναι φυσικὰ μέσα εἰς τὰ καθήκοντα τοῦ ἀστυνομικοῦ ὀργάνου ἡ τήρησις καὶ τῶν ἀστυνομικῶν διατάξεων, αἱ ὁποῖαι ἐκδίδονται, ὄχι βεβαίως διὰ νὰ ἔχουν μίαν πρόσθετον ἀπασχόλησιν οἱ ἀστυνομικοί, ἀλλὰ διὰ νὰ ἐξυπηρετηθοῦν οἱ πολῖται. 'Αλλ' οἱ πολῖται διαφωνοῦν. Συγκεντρώνονται, γίνονται ὁμάδες, συγκινοῦνται διὰ τὸ «δρᾶμα» τοῦ μικροπωλητοῦ καὶ τελικῶς τὸν παίρνουν ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ ἀστυφύλακος καὶ τὸν ἀφήνουν ἐλεύθερον. Τοιαῦτα δὲ ἐπεισόδια, δυστυχῶς δὲν εἶναι ὀλίγα, τόσον εἰς τὰ κεντρικὰ Τμήματα, ὅσον καὶ εἰς τὰ ἀπομεμακρυσμένα.

'Επηκολούθησαν, βεβαίως, εἰς τὴν ἄνω περίπτωσιν αἱ νόμιμοι ἐνέργειαι καὶ ἐπεβλήθησαν ποιναὶ κυρώσεις εἰς τοὺς πρωταιτίους. 'Αλλὰ εἰς τὰς περιπτώσεις αὐτάς, πάντοτε μένει πικρία εἰς τοὺς ἀστυνομικοὺς διὰ τὴν τοιαύτην συμπεριφορὰν τῶν πολιτῶν, οἱ ὁποῖοι πρέπει νὰ γνωρίζουν, ὅτι οἱ ἴδιοι θὰ ὑποστοῦν μίαν ἡμέραν τὰς συνεπείας τῆς τοιαύτης συμπεριφορᾶς των, τῆς ἀνυπακοῆς δηλαδὴ πρὸς τὸν Νόμον.

Οἱ πολῖται οἱ ὁποῖοι «συγκινοῦνται» διὰ τὴν ἐφαρμογὴν ἑνὸς μέτρου, τὸ ὁποῖον ἐξυπηρετεῖ πρωτίστως τοὺς ἰδίους, δυστυχῶς πολλάκις εἶναι ἕτοιμοι νὰ καταφερθοῦν ἐναντίον τῆς 'Αστυνομίας διὰ τὴν μὴ ἐφαρμογὴν τοῦ μέτρου τούτου. Εἰς τὰς ὁδοὺς Αἰόλου, Γεωργ. Σταύρου, Εὐριπίδου, Σοφοκλέους, Πανεπιστημίου εἶναι σύνηθες τὸ θέαμα μικροπωλητῶν, οἱ ὁποῖοι «ἁπλώνουν» τὰ ἐμπορεύματά των, ὥστε δυσκόλως νὰ δύνανται νὰ προχωρήσῃ κανεὶς μὲ τὸν ὑπάρχοντα συνωστισμόν, ἰδίως εἰς τὰς ὥρας μεγάλης κινήσεως, καὶ τοῦτο προκαλεῖ τὰ παράπονα τῶν διαβατῶν ἐναντίον τῆς 'Αστυνομίας, ἡ ὁποία, κατ' αὐτούς, δὲν ἐπιβλέπει. Οἱ ἴδιοι ὅμως παραπονούμενοι, ὁσάκις συλληφθῇ κάποιος ἀπ' αὐτοὺς ποὺ τοὺς ἠμπόδιζαν νὰ περπατήσουν, γίνονται θερμοὶ συνήγοροι τοῦ συλληφθέντος, ἐκδηλώνουν τὰ «φιλάνθρωπα» αἰσθήματά των, καὶ πολλάκις ἐλεεινολογοῦν τὴν 'Αστυνομίαν καὶ τὸ Κράτος, διότι δὲ τοὺς ἀφίνει «νὰ δουλέψουν».

'Η 'Αστυνομία ὁμοιάζει μὲ τοὺς 'Ιατρούς. 'Επιθυμοῦν νὰ ἀπομακρύνωνται ἀπ' αὐτήν, ἔχουν ὅμως καὶ τὴν ἀπαίτησιν νὰ εὑρίσκηται διαρκῶς πλησίον των, ἀνάγκης παρουσιαζομένης, καὶ πολλοὶ ἐξ ἐκείνων οἱ ὁποῖοι πιστεύουν, ὅτι ποτὲ ἡ 'Αστυνομία δὲν εὑρίσκεται εἰς τὴν θέσιν της, ὅταν ὑπάρχῃ ἀνάγκη, εἶναι πάλιν εἰς ἄλλας περιπτώσεις πρόθυμοι νὰ κατηγορήσουν αὐτὴν ὡς ἐπεμβαίνουσαν καὶ ἐπιδεικνύουσαν πολυπραγμοσύνην.

Δὲν γνωρίζω πῶς θὰ ἐσκέπτοντο οἱ πολῖται οὗτοι ἐὰν εὑρίσκοντο εἰς τὴν θέσιν τοῦ ἀστυφύλακος εἰς τὸ ἄνω ἀναφερόμενον ἐπεισόδιον.

Θὰ ἔπρεπε ὅμως νὰ κατανοήσουν πλήρως, ὅτι ἐὰν ἕκαστος εἶχε τὸ δικαίωμα τῆς αὐτοδικίας, δυνάμενος νὰ ἐπικρίνῃ τοὺς νόμους καὶ νὰ ἀνατρέπῃ αὐτοὺς δὲν θὰ ὑπῆρχε οὐδεμία ἀνάγκη νόμων, καὶ ἐκείνων οἱ ὁποῖοι ἔχουν ταχθῇ νὰ τοὺς ἐφαρμόζουν. 'Αλλ' οὕτω ἡ δικαιοσύνη καταστρέφεται καὶ ὑπερισχύει ἡ αὐτοδικία, ἥτις ἐπιφέρουσα τὴν ἀτιμωρησίαν, ρίπτει τὴν κοινωνίαν εἰς τὸ χάος τῆς ἀνομίας καὶ τὸν ἄνθρωπον εἰς θηριώδη κατάστασιν.

Οἱ νόμοι ἀποβλέπουν εἰς τὸ καλὸν τῆς κοινωνίας καὶ ἡ πρὸς τοὺς νόμους παρακοὴ εἰσάγει τὴν παρανομίαν, μὲ συνέπειαν τὴν διάλυσιν τῆς κοινωνίας. Οἱ νόμοι γίνονται διὰ τοὺς πολίτας, ἡ δὲ ἀξία καὶ ἡ χρησιμότης αὐτῶν ὑφίσταται ἀφ' ὅσον ἐφαρμόζονται γενικῶς οὗτοι.

'Η παράβασις τῶν νόμων προκαλεῖ ζημίας εἰς ἄλλους καὶ διαταράσσει τὴν κοινωνικὴν δικαιοσύνην καὶ ἁρμονίαν.

'Η τήρησις τῶν νόμων εἶναι δεῖγμα πολιτισμοῦ ἑνὸς λαοῦ καὶ ἐγγύησις τῆς προόδου του.

Εἶναι γνωστὴ ἡ σπουδαιότης καὶ ἡ σοβαρὰ σημασία τὴν ὁποίαν ἔχει ἡ δημο-

σία ὑποστήριξις εἰς τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ νόμου καὶ τῶν διαταγῶν τῆς 'Αστυνομίας. Οἱ ἀστυνομικοὶ ἀντιπροσωπεύουν ἓν μικρὸν μόνον τμῆμα τῆς πολιτείας τὴν ὁποίαν ὑπηρετοῦν καὶ δὲν δύνανται ποτὲ ἐπαρκῶς νὰ ἀνταποκριθοῦν εἰς τὰς ὑποχρεώσεις των νὰ προστατεύουν τὴν ζωήν, τὴν περιουσίαν καὶ τὰ λοιπὰ ἔννομα ἀγαθὰ τοῦ κοινοῦ ἂν δὲν ἐνισχυθοῦν ἀπὸ τὴν καλωσύνην καὶ τὴν συνεργασίαν αὐτοῦ.

Εἶναι λίαν ἐνδιαφέρον, ὅπως τόσον ὁ πολίτης, ὅσον καὶ ὁ ἀστυνομικός, ἀντιληφθοῦν καὶ κατανοήσουν ἕκαστος τὰ προβλήματα τῶν ἄλλων καὶ τοὺς σκοπούς. Ὁ πολίτης ἔχει ὡρισμένας ὑποχρεώσεις πρὸς τὴν Πολιτείαν ἐν τῇ ἐνασκήσει τοῦ ἐπαγγέλματός του. Πρέπει νὰ τὰς ἐκπληρώσῃ, διότι ἡ ἀσφάλειά του καὶ ἡ εὐημερία του, κατὰ μέγα μέρος, ἐξαρτῶνται ἀπὸ τὴν διατήρησιν μιᾶς τάξεως, μιᾶς ἁρμονίας ἐν τῇ κοινωνίᾳ, τὴν ὁποίαν ἁρμονίαν μὲ τὴν σειράν του ἐξαρτᾷ ἀπὸ τὴν ἐνεργητικότητα, τὴν ἱκανότητα καὶ τὸ γόητρον τῆς 'Αστυνομίας του.

Ὁ ἀστυνομικὸς ἐξ ἄλλου ἀπὸ τῆς πλευρᾶς του πρέπει πάντοτε νὰ ἐνθυμῆται, ὅτι ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ Νόμου δὲν εἶναι τὸ τέλος διὰ τὸν ἑαυτόν του. Εἶναι μᾶλλον μία ὑπόμνησις ἑνὸς τέλους καὶ ὅτι τὸ τελικὸν ἀντικείμενον τῶν προσπαθειῶν του εἶναι ἡ διατήρησις τῆς ἐννόμου τάξεως καὶ τῆς δημοσίας ἀσφαλείας ἐν τῇ κοινωνίᾳ.

Κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν 100 τελευταίων ἐτῶν ἡ 'Αστυνομία εἰς ἄλλας χώρας ἐπετέλεσε μεγάλα βήματα προόδου πρὸς βελτίωσιν τῆς ἐπαγγελματικῆς της ἱκανότητος. Παρ' ἡμῖν ἀπὸ τοῦ 1920 καὶ ἐντεῦθεν, διὰ τῆς ἱδρύσεως τοῦ θεσμοῦ τῆς 'Αστυνομίας Πόλεων, ἐπετεύχθη σοβαρὰ προσπάθεια εἰς τὸν τομέα τοῦτον γεγονὸς ὅπερ ἐγένετο δεκτὸν παρ' ὅλων τῶν ἁρμοδίων νὰ ἔχουν γνώμην. Δὲν ἔτυχον ὅμως ἀναλόγου προσοχῆς τὰ κοινωνικὰ προβλήματα, τὰ ὁποῖα δημιουργοῦν ἡ φύσις, ἡ ἔντασις καὶ τὸ μέγεθος τῆς ἐκτάσεως τῶν αἰτίων τῆς τοιαύτης στάσεως τοῦ κοινοῦ ἔναντι τῶν ἀστυνομικῶν. Ἡ μεταπολεμικὴ περίοδος, λόγῳ τῶν πολλαπλῶν καθηκόντων, ἅτινα ἐπεφορτίσθη ἡ 'Αστυνομία κατὰ τὸν πόλεμον, τὴν κατοχήν, καὶ τὸν συμμοριτοπόλεμον, εἶχεν ἀντίκτυπον εἰς τὰς φιλικὰς σχέσεις 'Αστυνομίας καὶ κοινοῦ. 'Ελπίζομεν, ὅτι ὑπῆρξε μία προσωρινὴ φάσις καὶ σὺν τῷ χρόνῳ αἱ κατηγορίαι ἐναντίον τῆς 'Αστυνομίας, ὅτι εἶναι αὐθαίρετος καὶ πιεστικὴ ὑποχωροῦν καὶ ἐπανέρχεται ἡ δημοτικότης αὐτῆς. Κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη καὶ εἰδικώτερον ἀπὸ τῆς συστάσεως τοῦ θεσμοῦ τῆς 'Αστυνομίας Πόλεων παρετηρήθη μία μεταβολή, ἡ ὁποία δὲν εἶναι δυνατὸν παρὰ νὰ ἔχῃ θέσιν τινὰ εἰς τὰς σχέσεις μεταξὺ 'Αστυνομίας καὶ κοινοῦ. Ἡ δημιουργία τῆς 'Αστυνομίας Πόλεων ἐσημείωσε τὴν ὁριστικὴν ἐγκαθίδρυσιν τοῦ «ἐπαγγελματισμοῦ» (professionalism) εἰς τὸ ἀστυνομικὸν σύστημα ἐν τῇ ἐννοίᾳ, ὅτι ὁ καθ' ὅλον τὸν χρόνον ὑπηρετῶν ὡς δημόσιος ὑπάλληλος ἀστυνομικὸς λαμβάνει τὴν θέσιν «τοῦ φύλακος τῆς κοινότητος». Οἱ ἀστυνομικοὶ σήμερον δὲν κατέχονται μόνον ἀπὸ τὸ «esprit de corps» τὸ ὁποῖον ἐνδέχεται νὰ ἐδημιούργησεν ἡ πειθαρχία, ἡ φιλοτιμία, ἡ κοινὴ ἀπασχόλησις καὶ οἱ κοινοὶ κίνδυνοι, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὴν συναίσθησιν ὅτι ἀποτελοῦν μέλη μιᾶς ὠργανωμένης κοινωνίας, ἡ ὁποία παρακολουθεῖ τὰς ἐνεργείας των μὲ στοργὴν πολλάκις. Ἐδημιουργήθη οὕτω μία παράδοσις τῆς ὁποίας θεματοφύλακες εἴμεθα.

(Συνεχίζεται)

ΑΠΕΡΓΙΑΚΑΙ ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΥΝΕΠΕΙΑΙ ΤΟΥΤΩΝ

Ὑπὸ Ἀστυνομικοῦ Διευθυντοῦ Β'
κ. **ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ ΣΤΡΑΤΗ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΕΜΠΤΟΝ

ΕΙΔΗ ΚΑΙ ΜΟΡΦΑΙ ΑΠΕΡΓΙΩΝ—ΧΡΟΝΙΚΗ ΔΙΑΡΚΕΙΑ ΤΟΥΤΩΝ

1. Κύριαι μορφαὶ ἀπεργιῶν καὶ ἀνταπεργίαι.

Ἡ ὑπὸ τύπον διαμαρτυρίας κατὰ τῶν ἐργοδοτῶν ἀρχικὴ ἐμφάνισις τῆς ἀπεργίας, συνίστατο εἰς τὴν εἰρηνικὴν παῦσιν τῆς ἐργασίας μὲ σκοπὸν νὰ φέρῃ εἰς δυσχερῆ θέσιν τοὺς ἐργοδότας πρὸς ἀποδοχὴν τῶν αἰτημάτων τῶν ἐργαζομένων. Ἡ τοιαύτη «μὲ ἐσταυρωμένας τὰς χεῖρας», ἀποκληθεῖσα ἀπεργία, δὲν εἶχε πάντοτε τὸ ποθούμενον ἀποτέλεσμα τῶν ἐργατῶν καὶ συνήθως κατέληγεν εἰς τὸ ἀντίθετον τοῦ ἐπιδιωκομένου σκοποῦ ἀποτέλεσμα. Ταχέως ὅθεν ἐγκατελείφθη ὁ εἰρηνικὸς καὶ ρωμαντικὸς αὐτὸς χαρακτὴρ τῶν ἀπεργιῶν διὰ νὰ προσλάβῃ σὺν τῷ χρόνῳ μορφὴν ἐπαναστατικῆς καὶ πολεμικῆς δράσεως τῶν ἀπεργούντων κατὰ τῶν ἐργοδοτῶν, ὅπως καὶ τούτων ἔναντι τῶν ὠργανωμένων ἀπεργῶν, διὰ τῆς λήψεως μέτρων προστασίας τῶν ἐπιχειρήσεων, ἀπεργοσπαστῶν κ.λ.π., μὲ ἀνάλογον πολεμικὴν τακτικήν.

Οὕτω, προϊόντος τοῦ χρόνου, διεμορφώθη ἡ τριπλῆ θεωρία τῆς ἀπεργίας ὡς μέσον ἐξαναγκασμοῦ, ἕκαστον μέρος τῆς ὁποίας ἀντιστοιχεῖ εἰς ἰδιαιτέραν χρησιμοποίησιν αὐτῆς καὶ τείνει εἰς τὴν ἐπίτευξιν ὡρισμένου σκοποῦ. Αἱ τρεῖς αὐταὶ μορφαὶ τῆς ἀπεργίας ὁρίζονται ὑπὸ τῶν σοσιαλιστῶν ἀναλόγως τοῦ σκοποῦ των, ἤτοι :

α) Εἰς τὴν ἁπλῆν πολιτικὴν ἢ κοινωνικὴν ἀπεργίαν, ἥτις ἀποτελοῦσα πρόσκλησιν ἢ καὶ πρόκλησιν πρὸς τὰς ἀστικὰς Κυβερνήσεις, σκοπὸν ἔχει τὴν ἐπίτευξιν ὡρισμένων κοινωνικῶν ὑπὲρ τῶν ἐργαζομένων μεταρρυθμίσεων.

β) Εἰς τὴν σωματειακὴν ἀπεργίαν. Αὕτη ἀποβλέπει κυρίως εἰς τὴν ἐπίτευξιν οἰκονομικῶν καὶ ἐπαγγελματικῶν διεκδικήσεων, εἶναι δὲ ἀμυντική, ὅταν ἀφορᾷ εἰς τὴν διατήρησιν κεκτημένων κινδυνευόντων δικαιωμάτων, ἐπιθετικὴ δὲ ὅταν ἐπιδιώκῃ βελτίωσιν τῶν ὅρων ἐργασίας, ἢ ἀπόκτησιν νέων δικαιωμάτων.

Ἡ σωματειακὴ ἀπεργία δύναται νὰ προκαλέσῃ κοινωνικὴν διασάλευσιν, ἐπὶ πλέον δὲ νὰ ἐκφύγῃ τῶν χειρῶν τῶν συνδικάτων καὶ νὰ περιέλθῃ εἰς χεῖρας ἐπαναστατικῶν κομμάτων ἢ ὀργανώσεων μὴ ἐργατικῶν.

γ) Εἰς τὴν γενικὴν πολιτικὴν ἀπεργίαν. Ἡ γενικὴ πολιτικὴ ἀπεργία ἀφορᾷ πλέον τὴν «ταξικὴν» γενικῶς ὑπόθεσιν. Εἶναι ἡ ἐπανάστασις, δι' ἧς σκοπεῖται ἡ ὑπὸ τῶν συνδικάτων κατοχὴ τῶν μέσων τῆς παραγωγῆς καὶ ἡ ἀνατροπὴ τοῦ ἀστικοῦ καθεστῶτος διὰ τὴν παντοκρατορίαν τοῦ Προλεταριάτου. Τὴν ἰδέαν τῆς γενικῆς ἀπεργίας, συγγραφεῖς τινες ἀποδίδουν εἰς τὸν Emile Giradin, ὅστις ἐπρότεινε τὴν κήρυξιν γενικῆς ἀπεργίας κατὰ τοῦ Λουδοβίκου τοῦ Βοναπάρτου. Ἐμφανίζεται κατὰ τὸ πρῶτον ἥμισυ τοῦ ΙΘ' αἰῶνος κατὰ τὴν οὐτοπιστικὴν ἢ ρομαντικὴν περίοδον τοῦ σοσιαλισμοῦ. Αἱ πρῶται γενικαὶ ἀπεργίαι ἐνεφανίσθησαν κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην εἰς τὴν Ἑλβετίαν καὶ Βέλγιον ὡς καὶ ἐν Ἀγγλίᾳ προκαλέσασαι αἱματηρὰς ταραχάς, ὡς ἡ τῆς Ἄσθον (1830—1831) τῆς Λίβερπουλ, τοῦ Μάντσεστερ καὶ Γλασκώβης. Αἱ πρῶται ὅμως γενικαὶ ἀπεργίαι ἀπέτυχον καὶ οἱ ἐργοδόται ἀπήντησαν διὰ τῆς ἀνταπεργίας (λὸκ - ἄουτ), ἥτις ἀνταπεργία συνίσταται εἰς τὴν ἐκ μέρους τῶν ἐργοδοτῶν ἀντεπίθεσιν κατὰ τῶν ἀπεργῶν διὰ τοῦ κλεισίματος τῶν ἐργοστασίων, ἢ τῆς ἐνισχύσεως τῶν ἀπεργοσπαστῶν, φρουρήσεως τῶν ἐπιχειρήσεων αὐτῶν κατὰ πάσης ἐπιθέσεώς των ὑπὸ τῶν ἀπεργῶν κ.λ.π. Ἔκτοτε ἐγκατελείφθη ἡ ἰδέα τῆς

γενικῆς πολιτικῆς ἀπεργίας καὶ μόνον κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη τῆς ἐργατικῆς Διεθνοῦς, ἤρχισε καὶ πάλιν νὰ γίνεται λόγος περὶ αὐτῆς. Εἰς τὸ Δεύτερον Συνέδριον τῆς ἐργατικῆς Διεθνοῦς ἐν Γενεύῃ τὸ 1873, ἡ ἰδέα τῆς γενικῆς ἀπεργίας ἔδωσεν ἀφορμὴν μεγάλης διαμάχης. Τελικῶς τὸ Συνέδριον δὲν ἔδωσε πλήρη λύσιν εἰς τὸ ζήτημα τῆς γενικῆς ἀπεργίας, λόγῳ ἀντιτιθεμένων ἀπόψεων, συστῆσαν ὅμως εἰς τοὺς ἐργάτας διεθνῆ ἐπαγγελματικὴν ὀργάνωσιν καὶ ἔντονον σοσιαλιστικὴν προπαγάνδαν. Σὺν τῷ χρόνῳ, ἡ ἰδέα τῆς γενικῆς πολιτικῆς ἀπεργίας μετεπήδησεν εἰς τὴν 'Αμερικὴν διὰ τῶν γεγονότων τοῦ Σικάγου, ἀποκρουσθεῖσα εἰς τὰ Διεθνῆ Σοσιαλιστικὰ Συνέδρια τῶν Βρυξελλῶν 1891, τοῦ Λονδίνου 1896, τῶν Παρισίων 1900 καὶ τοῦ "Αμστερνταμ 1904.

Καίτοι ἡ γενικὴ πολιτικὴ ἀπεργία, ὡς ἀνωτέρω ἐλέχθη, ἀπεκρούσθη εἰς τὰ Διεθνῆ Σοσιαλιστικὰ Συνέδρια ἐν τούτοις αὕτη δὲν ἔπαυσεν ἔκτοτε νὰ χρησιμοποιῆται ἐκ μέρους τοῦ Διεθνοῦς Κομμουνισμοῦ ὡς μέσον διὰ τὴν ἐπικράτησιν τούτου ὁσάκις ἡ στιγμὴ κρίνεται κατάλληλος, καθ' ὅσον αὕτη ἐπιφέρει τὴν κατάλυσιν τοῦ κρατικοῦ μηχανισμοῦ μὲ ἀναγκαῖον ἐπακολούθημα τὴν ἄμεσον πτῶσιν τοῦ ἀστικοῦ κόσμου καὶ τὴν ἐγκαθίδρυσιν κομμουνιστικῶν καθεστώτων.

Κατὰ τὴν γενικὴν πολιτικὴν ἀπεργίαν οἱ συνδικαλισταὶ κομμουνισταὶ ἡγέται τῶν ἀπεργῶν προβάλλουν πλῆθος αἰτημάτων καθαρῶς πολιτικοῦ περιεχομένου (π.χ. δημοκρατικαὶ καὶ συνδικαλιστικαὶ ἐλευθερίαι, κατοχύρωσις τοῦ δικαιώματος τῆς ἀπεργίας, συμμετοχὴ εἰς τὴν πολιτικὴν ἐξουσίαν, ἀμνήστευσις ἀδικημάτων βαρυνόντων ὀπαδοὺς τοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος κ.λ.π.), δευτευρεόντως δὲ οἰκονομικὰ θέματα.

Παραδείγματα γενικῆς πολιτικῆς ἀπεργίας ἔχομεν τὴν προηγηθεῖσαν τοιαύτην τῆς Ρωσικῆς ἐπαναστάσεως τοῦ 1917, τὴν ὑπὸ τοῦ Ε.Α.Μ. κηρυχθεῖσαν τοιαύτην ἐν 'Ελλάδι πρὸ τοῦ Δεκεμβριανοῦ Κινήματος τοῦ 1944 καὶ τὴν κατὰ τὸ ἔτος 1960 ἐν 'Ιαπωνίᾳ ἐκδηλωθεῖσαν τοιαύτην, ἧς συνέπεια ὑπῆρξεν ἡ παραίτησις τοῦ Πρωθυπουργοῦ Κίσσι.

Εἶδος παγκοσμίου γενικῆς ἀπεργίας, ἀλλὰ μὲ χαρακτῆρα ἐπιδείξεως, ἀποτελεῖ καὶ ἡ διεθνῶς καθιερωμένη ἀπὸ τοῦ ἔτους 1889 ἑορτὴ τῆς ἐργατικῆς Πρωτομαγιᾶς εἰς ἀνάμνησιν ὡρισμένου περιστατικοῦ καὶ εἰς διαδήλωσιν τῆς ἀλληλεγγύης τῶν προλεταρίων ὅλου τοῦ κόσμου.

Αὕτη συνήθως ἑορτάζεται διὰ τῆς κηρύξεως 24ώρου γενικῆς ἀπεργίας. Οἱ κομμουνισταὶ ἐκμεταλλευόμενοι συνήθως ταύτην προσπαθοῦν νὰ δημιουργοῦν ἔκτροπα καὶ νὰ προσλαμβάνῃ αὕτη μαχητικὸν χαρακτῆρα καὶ ἐπαναστατικὴν μορφήν, ἀποκαλοῦν δὲ ταύτην κόκκινην Πρωτομαγιάν.

2) "Ετεραι μορφαὶ καὶ εἴδη ἀπεργιῶν.

Αἱ ἀπεργίαι ἀναλόγως τῶν χρησιμοποιουμένων μεθόδων, τῶν ἀπαιτήσεων τῶν ἐργατῶν καὶ τοῦ χαρακτῆρος τῆς διεξαγωγῆς τούτων ἐκδηλοῦνται ὡσαύτως καὶ ὑπὸ τὰς ἀκολούθους μορφάς:

α) Λευκὴ ἀπεργία: Κατ' αὐτὴν οἱ ἐργαζόμενοι προσέρχονται εἰς τὸν συνήθη τόπον ἐργασίας των, δὲν ἐκτελοῦν ὅμως οὐδεμίαν ἐργασίαν μέχρι τῆς ἱκανοποιήσεως τῶν αἰτημάτων των.

β) 'Απεργία ἀλληλεγγύης, καθ' ἣν οἱ μισθωτοὶ ἐπιχειρήσεως τινος ἢ κλάδου κατέρχονται εἰς ἀπεργίαν καίτοι μὴ ἔχοντες λόγους ἀπεργίας, εἰς ἔνδειξιν ἀλληλεγγύης πρὸς τοὺς ἀπεργοὺς ἄλλης ἐπιχειρήσεως ἢ κλάδου τινός, ἵνα οὕτω βοηθήσουν τούτους διὰ τὴν ἱκανοποίησιν τῶν αἰτημάτων των.

γ) 'Απεργίαι συμπαθείας: Πρόκειται περὶ ἀπεργιῶν συναφῶν πρὸς τὰς τοιαύτας ἀλληλεγγύης, διαφέρουν ὅμως τούτων, καθόσον οἱ ἐκ συμπαθείας ἀπεργοῦντες ἐργάται ἀνήκουν σχεδὸν πάντοτε εἰς στενὰ συγγενικὰ ἐπαγγέλ-

ματα μὲ ἐκείνους, τῶν ὁποίων τὴν ἀπεργίαν ὑποστηρίζουν π.χ. οἰκοδόμοι—ξυλουργοὶ κ.λ.π.

δ) 'Απεργίαι διαλείψεως ἢ τμηματικαὶ ἀπεργίαι: Εἰς ταύτας κατόπιν ἐντολῆς τῆς συνδικαλιστικῆς των ἡγεσίας δὲν κατέρχονται ταυτοχρόνως εἰς ἀπεργίαν ἅπαντες οἱ εἰς τὴν ἐπιχείρησιν ἐργαζόμενοι, ἀλλὰ τμηματικῶς κατὰ εἰδικότητας, εἰς τρόπον ὥστε ἡ κάθοδος ἑνὸς τμήματος ταύτης νὰ παραλύῃ ὁλόκληρον τὴν ἐπιχείρησιν καὶ νὰ ζημιοῖ ταύτην, καθόσον εἶναι ὑποχρεωμένη νὰ καταβάλῃ τὰς ἀποδοχὰς τοῦ μὴ-ἀπεργοῦντος προσωπικοῦ της, χωρὶς ὅμως αὕτη νὰ φέρῃ εἰς πέρας τὴν ἐπιχειρησιακήν της ἀποστολὴν λόγῳ τοῦ ἀπεργοῦντος μέρους τοῦ προσωπικοῦ της καὶ οὕτω πως ἀναγκάζεται νὰ ὑποκύψῃ εἰς τὰς ἀξιώσεις τῶν ἀπεργῶν.

ε) Σταδιακαὶ ἀπεργίαι (στράϊκ-ἰν-ντηταίηλ): Ἡ ἀπεργία αὕτη ἀποτελεῖ ἰδιάζουσαν μορφήν, καθόσον οἱ ἐργάται προειδοποιοῦν τὸν ἐργοδότην των περὶ τῆς μελλούσης ἀπεργίας των, ἐνῶ ἕτεροι προσφέρονται πρὸς ἀντικατάστασιν τῶν ἀπεργῶν ἐν συνεννοήσει μετ' αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ οὗτοι εὐθὺς ὡς ἀναλάβουν ἐργασίαν ἐγκαταλείπουν τὰς θέσεις των. Ἡ μέθοδος αὕτη καθιστᾷ ἀνίκανον τὸν ἐργοδότην πρὸς ἀνεύρεσιν ἐργατῶν ἐπιθυμούντων πράγματι νὰ ἐργασθοῦν καὶ ὡς ἐκ τούτου ἀναγκάζεται εἰς παραχωρήσεις.

στ) 'Απεργίαι πείνης: Ἡ οἰκειοθελὴς καὶ ἐν ἀνάγκῃ μέχρι ἐπελεύσεως τοῦ θανάτου ἀποχὴ ἀπὸ πάσης τροφῆς, ἔστω καὶ τῆς ἐλαχίστης, εἰς τὴν ὁποίαν ὑποβάλλονται πρόσωπα θεωροῦντα ἑαυτὰ ἀδικούμενα ὑπὸ τοῦ Νόμου, τῆς κοινωνίας, ἢ τοῦ ἐργοδότου των. Ἡ ἀπεργία πείνης εἶναι μία ἰδιότυπος μορφὴ διαμαρτυρίας, ὁ σκοπὸς τῆς ὁποίας ἀποβλέπει εἰς τὸ νὰ ἐπισύρῃ τὴν φιλεύσπλαχνον προσοχὴν τῆς κοινῆς γνώμης ἐπὶ τῆς γενομένης ἀδικίας, νὰ προκαλέσῃ τὴν ἐξέγερσίν της, ὥστε νὰ ἐπιτύχῃ τὴν ἄρσιν τῶν αἰτίων, τὰ ὁποῖα ὡδήγησαν τὸν ἀπεργοῦντα εἰς τὴν ἀπόφασίν του. Εἰς τὸ ἔσχατον αὐτὸ μέσον διαμαρτυρίας προβαίνουν κυρίως οἱ φυλακισμένοι, κατ' ἐξοχὴν δὲ οἱ διὰ πολιτικοὺς λόγους κρατούμενοι, ἐνίοτε ὅμως καὶ οἱ ἀπεργοί. Αἱ ἱστορικώτεραι καὶ ἀποτελεσματικώτεραι ἀπεργίαι πείνης εἶναι ἡ τοῦ Δημάρχου τῆς 'Ιρλανδικῆς Πόλεως Κόρκ, Μάκ-Σβίνεϋ, κατὰ τὸ ἔτος 1920, ἥτις διήρκησεν ἐπὶ 68 ἡμέρας καὶ ὡδήγησε τοῦτον εἰς τὸν θάνατον ὡς καὶ ἡ τοιαύτη τοῦ 'Αρχηγοῦ τῶν 'Ινδιῶν Μαχάτμα Γκάντι κατὰ τὰ ἔτη 1933–1943.

Εἰς τὴν χώραν μας δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς ἡ πρώτη ἀξιόλογος ἀπεργία πείνης, ἡ τοιαύτη τῶν συλληφθέντων συνεπείᾳ ταραχῶν κατὰ τὸ ἔτος 1926 Φοιτητῶν ἀπεργῶν τοῦ 'Εθνικοῦ Πανεπιστημίου 'Αθηνῶν, μετὰ δὲ τὸν Β' Παγκόσμιον Πόλεμον αἱ τοιαῦται τῶν φυματικῶν ἠσφαλισμένων ΙΚΑ, αὐτοκινητιστῶν Πειρατικῶν αὐτοκινήτων, Συνταξιούχων Δομικῶν Τεχνῶν κ.λ.π.

ζ) Κρυπταπεργίαι (μείωσις τῆς παραγωγῆς-κωλυσιεργίαι): Ἡ τοιαύτη μορφὴ τῆς ἀπεργίας, ἐφαρμόζεται συνήθως ὑπὸ τῶν κομμουνιστῶν καὶ ἀποσκοπεῖ εἰς τὴν ἐξάρθρωσιν τῆς ἐθνικῆς οἰκονομίας καὶ ἐξαθλίωσιν τοῦ πληθυσμοῦ. Κατ' αὐτὴν οὐδεμία ἐπίσημος κήρυξις ἀπεργίας γίνεται ἐκ μέρους τῶν ἐργατῶν, ἀλλ' ἐκτελοῦνται αἱ ἐργασίαι μὲ ρυθμὸν ἐπιβραδυντικὸν καταλήγουσαι εἰς μείωσιν τῆς παραγωγῆς καὶ ἐπιβάρυνσιν τοῦ κόστους ἐπὶ ζημίᾳ τῶν ἐπιχειρήσεων καὶ τῆς ἐν γένει ἐθνικῆς οἰκονομίας.

η) 'Απεργίαι ἀγοραστῶν: Αἱ ἀπεργίαι αὗται συνίστανται εἰς τὴν ἀποχὴν τοῦ καταναλωτικοῦ κοινοῦ ἀπὸ τῆς προμηθείας ἐμπορευμάτων ἐπὶ σκοπῷ ἐξαναγκασμοῦ τῶν πωλητῶν εἰς ὑποτίμησιν αὐτῶν. Αἱ ἀπεργίαι αὗται εἰς μὴ πειθαρχημένους λαοὺς δὲν σημειοῦν ἐπιτυχίαν.

θ) Μποϋκοτὰζ (ἀποκλεισμός): Τὸ εἶδος τοῦτο τῆς ἀπεργίας διαφέρει τῆς τοιαύτης τῶν ἀγοραστῶν, διότι ἐνῶ αἱ ἀπεργίαι τῶν ἀγοραστῶν κατευθύνονται καθ' ὅλων τῶν πωλητῶν, τὸ μποϋκοτὰζ ἀντιθέτως κατευθύνεται καθ'

ὡρισμένου προσώπου, δηλαδὴ κατὰ τῶν προϊόντων τοῦ ἐργοδότου τινος μὲ σκοπὸν τὴν ἀπομόνωσιν αὐτοῦ ἀπὸ τῶν προμηθευτῶν του καὶ τὴν μᾶζαν τῶν πελατῶν του.

Εἰς τὴν χώραν μας ἡ συνήθης μορφὴ τῆς ἀπεργίας εἶναι ἡ σωματειακὴ ἢ κλαδικὴ τοιαύτη μερικῆς, τοπικῆς ἢ Πανελλαδικῆς ἐκτάσεως. Σπανιώτατα κηρύσσονται γενικαὶ ἀπεργίαι Πανελλαδικῆς ἐκτάσεως ἐκ μέρους τῆς Γενικῆς Συνομοσπονδίας 'Εργατῶν 'Ελλάδος, αἱ τοιαῦται ὅμως ἀπεργίαι ὡς θέτουσαι τὴν χώραν μας ἐν κινδύνῳ συνήθως ἀναστέλλονται.

3. Ἕτεραι μὴ ἐργατικαὶ ἀπεργίαι:

'Εκτὸς τῶν ὡς ἄνω ἀπεργιῶν διακρίνομεν καὶ ἄλλας μορφὰς ἀπεργιακῶν ἐκδηλώσεων, σπουδαιότεραι τῶν ὁποίων εἶναι καὶ αἱ ἑξῆς:

α) Μαθητικαὶ—Φοιτητικαὶ ἀπεργίαι καὶ τοιαῦται σπουδαστῶν ἑτέρων ἀνωτέρων σχολῶν, αἱ ὁποῖαι συνίστανται εἰς τὴν ἀποχὴν τούτων ἐκ τῶν μαθημάτων.

β) 'Απεργίας διαφόρων ἐπαγγελματιῶν, ἤτοι ἐμπόρων, ἀρτοποιῶν, αὐτοκινητιστῶν, ἰατρῶν, δικηγόρων κ.λ.π.

γ) 'Αγροτῶν — σιτοπαραγωγῶν — σταφιδοπαραγωγῶν — καπνοκαλλιεργητῶν κ.λ.π.

Αἱ ἀπεργίαι αὗται καίτοι μὴ ἐργατικαί, ἐν τούτοις παρουσιάζουν μεγάλον ἐνδιαφέρον, καθόσον πλὴν τῶν ἐπιζημίων συνεπειῶν διὰ τὴν ἐθνικήν μας οἰκονομίαν, δημιουργοῦν ἐνίοτε ζητήματα δημοσίας τάξεως καὶ ἀποτελοῦν ἀντικείμενον ἐκμεταλλεύσεως ἐκ μέρους τῶν κομμουνιστῶν λόγῳ τῆς μετατροπῆς των εἰς θορυβώδεις διαδηλώσεις ἢ συλλαλητήρια.

4. Χρονικὴ διάρκεια τῶν ἀπεργιῶν:

'Απὸ ἀπόψεως χρόνου διαρκείας αἱ ἀπεργίαι διακρίνονται:

α) Εἰς ἀπεργίας διαρκείας. Αὗται διαρκοῦν συνήθως μέχρι τῆς ἐπιλύσεως τῶν αἰτημάτων τῶν ἀπεργῶν, ἐνίοτε ὅμως λύονται καὶ ἄνευ ἱκανοποιήσεως τούτων, ἐφ' ὅσον ἡ ἀπεργία ἐκφυλισθῇ, λόγῳ προσελεύσεως πολλῶν ἀπεργῶν εἰς τὰς ἐργασίας των.

β) Εἰς ἀπεργίας περιωρισμένης χρονικῆς διαρκείας συνήθως 24ώρους, 48ώρους κ.λ.π. Αἱ ἀπεργίαι αὗται συνήθως θεωροῦνται ὡς προειδοποιητικαὶ καὶ ἐπαναλαμβάνονται μετὰ πάροδον μικροῦ χρονικοῦ διαστήματος, ἐφ' ὅσον ὁ ἐργοδότης δὲν προβῇ εἰς τὴν ἱκανοποίησιν τῶν αἰτημάτων τῶν ἀπεργῶν.

γ) Εἰς στάσεις ἐργασίας 2ώρους, 3ώρους, 4ώρους κ.λ.π. Αὗται πραγματοποιοῦνται συνήθως διὰ τὴν ἱκανοποίησιν περιωρισμένης σημασίας διεκδικήσεων, ἐνίοτε δὲ χρησιμοποιοῦνται καὶ ὡς προειδοποιητικαὶ τοιαῦται ἑτέρων μεγαλυτέρας διαρκείας ἀπεργιῶν.

5. Ἔναρξις—λῆξις—ἀναστολὴ ἀπεργιῶν.

'Η ἔναρξις τῆς ἀπεργίας γίνεται συνήθως διὰ τοῦ ὅρου «κήρυξις ἀπεργίας» ἢ «ἐκηρύχθη ἀπεργία» ἢ «οἱ ἐργάται κατῆλθον εἰς ἀπεργίαν», ὅστις σημαίνει τὴν διακοπὴν τῆς ἐργασίας.

'Η λῆξις τῆς ἀπεργίας γίνεται συνήθως διὰ τοῦ ὅρου «λῦσις τῆς ἀπεργίας» ἢ «ἐλύθη ἡ ἀπεργία», ὅστις σημαίνει τὴν ἐπάνοδον τῶν ἐργατῶν εἰς τὰς ἐργασίας των. Τέλος ὁ ὅρος «ἀναστολὴ τῆς ἀπεργίας», χρησιμοποιεῖται, συνήθως, ὅταν μία ἐκ τῶν προτέρων ἀποφασισθεῖσα ἀπεργία δὲν πραγματοποιῆται. 'Η τοιαύτη ἀναστολή, ἄλλοτε μὲν ἔχει ὁριστικὸν χαρακτῆρα, ἄλλοτε δὲ προσωρινὸν τοιοῦτον, ἐξαρτώμενον, συνήθως, ἐκ τῆς ἱκανοποιήσεως τῶν αἰτημάτων των ἢ ἐκ τῶν δοθεισῶν ὑποσχέσεων περὶ ἱκανοποιήσεως τούτων ἐντὸς τακτῆς προθεσμίας.

(Συνεχίζεται)

Η ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ ΤΩΝ ΜΗΧΑΝΩΝ ΣΥΓΚΟΙΝΩΝΙΑΣ ΚΑΙ ΤΑ ΤΡΟΧΑΙΑ ΑΤΥΧΗΜΑΤΑ

Ὑπὸ τοῦ πρώην Ἐφέτου
κ. **ΧΡΗΣΤΟΥ ΓΙΩΤΗ**

Εἰς προηγούμενον ἄρθρον μου, δημοσιευθὲν πρό τινος εἰς τὰ «Ἀστυνομικὰ Χρονικὰ (ἔτος Θ', σελ. 9922—9926 καὶ 9979—9983) ὑπὸ τὸν τίτλον «Τροχαῖα ἀτυχήματα, πρόληψις καὶ καταστολὴ αὐτῶν» (*) ἐσημείωνα μεταξὺ ἄλλων, τὴν προϊοῦσαν ἀνάπτυξιν τῶν «μηχανῶν» τῆς συγκοινωνίας καὶ τὴν ἀξιοπρόσεκτον ἐπίδρασιν τοῦ παράγοντος τούτου ἐπὶ τῶν ἐν λόγῳ ἀτυχημάτων, δεδομένου μάλιστα ὅτι οὐκ ὀλίγα εἶναι τὰ ἐν Ἑλλάδι ἀτυχήματα τὰ ὀφειλόμενα εἰς τὴν κακὴν κατάστασιν τῶν μηχανῶν, κατέληγα δὲ (σελ. 9924, 9981—9983) νὰ συστήσω, ὅτι πρέπει νὰ ἱδρυθῇ εἰδικὸν αὐτόνομον Σῶμα μὲ ἱεραρχίαν σχεδὸν στρατιωτικήν, ἀποτελούμενον ἀπὸ εἰδικούς. Τοῦ Σώματος τούτου ἀποκλειστικὴ ἀποστολὴ θὰ εἶναι νὰ ἐλέγχῃ εἰδικῶς καὶ ὑπευθύνως τὴν καλὴν κατάστασιν τῶν μηχανῶν συγκοινωνίας καὶ ἐν γένει τῶν μεταφορικῶν αὐτοκινήτων μέσων κυκλοφορίας πάσης κατηγορίας καθ' ὅλον τὸ Κράτος.

Ἤδη εἰς τὸ πρό τινος κυκλοφορῆσαν φύλλον τοῦ ἐν Βρυξέλλαις ἐκδιδομένου περιοδικοῦ Revue de Droit Pénal et de Criminologie, 42me année, no 2, Novembre 1961, page 168, ἀναγινώσκομεν εἰς τὴν στήλην τῶν «Ἐπιθεωρήσεων», ἀρθρίδιον τοῦ S. V. μὲ τὸ ἑξῆς περιεχόμενον:

«Μετὰ ἓν ἔτος ἐπιθεωρήσεως τῶν αὐτοκινήτων—ἁμαξῶν ἐν Βελγίῳ, ὑπὸ » Jean Cornelis καὶ Yves Verlinden. Τεχνικαὶ ἀπόψεις τῆς ὁδικῆς ἀσφαλείας. » Βρυξέλλαι, C. I. D. I. T. V. A., No 6, Juin 1961, 2, 1 à 22. Ἡ στατιστικὴ αὕτη » μελέτη, δημοσιευθεῖσα εἰς τὸ πληροφοριακὸν δελτίον τοῦ Διεθνοῦς Κέντρου » πληροφοριοδοτήσεως περὶ τῆς τεχνικῆς ἐπιθεωρήσεως τῶν αὐτοκινήτων—ἁμαξῶν (Centre international de documentation de l'inspection technique des vehicules automobiles), ἀποκαλύπτει » ἀνησυχητικὰ περιστατικά, τὰ ὁποῖα ἐξηγοῦν ἐν μέρει τὸν πολὺ μεγάλον ἀριθμὸν » τῶν ἀτυχημάτων τῆς ὁδικῆς κυκλοφορίας, τὰ ὁποῖα συμβαίνουν ἐν Βελγίῳ.

«Ἡ ἐν λόγῳ ἐργασία ἐγένετο ἐπὶ τριακοσίων χιλιάδων (300.000) αὐτοκινήτων ἁμαξῶν ἡλικίας ἀνωτέρας τῶν πέντε (5) ἐτῶν, ὡς καὶ ἐπὶ τριάκοντα χιλιάδων (30.000) αὐτοκινήτων ἁμαξῶν ἡλικίας μικροτέρας τῶν πέντε (5) ἐτῶν. » Ἅπασαι αὗται αἱ ἅμαξαι ὑπεβλήθησαν εἰς τὸν ὑπὸ τοῦ νόμου προβλεπόμενον » εὐρὺν τεχνικὸν ἔλεγχον ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου 1960.

«Ἐν τῇ μελέτῃ ταύτῃ διαπιστοῦται, ὅτι κατὰ τὸν πρῶτον γενόμενον ἔλεγχον » δύο (2) ἅμαξαι ἐπὶ πέντε (5) ἦσαν ἐλαττωματικαί. Ἡ ἀναλογία αὕτη διὰ μὲν τὰς » ἁμάξας ἡλικίας ἀνωτέρας τῶν πέντε (5) ἐτῶν ἀνέρχεται εἰς μίαν (1) ἅμαξαν ἐλαττωματικὴν ἐπὶ δύο (2) ἁμαξῶν, εἰς δὲ τὰς ἁμάξας ἡλικίας μικροτέρας τῶν πέντε » (5) ἐτῶν ἀνέρχεται εἰς μίαν (1) ἐλαττωματικὴν ἐπὶ τριῶν (3)».

Τονίζει ἐν τέλει ὁ ἀρθρογράφος ὡς συμπέρασμα τὴν ἀνάγκην ἰδιαιτέρως προσεκτικῆς νομολογίας ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου.

Εἰς ταῦτα ἡμεῖς ἐρχόμεθα νὰ προσθέσωμεν διὰ τοῦ παρόντος σημειώματος ἓν ἐρώτημα: Ἐὰν ἐγίνετο σήμερον ἐν Ἑλλάδι ἀνάλογος εὐρὺς—ἀλλὰ καὶ εἰλικρινὴς—ἔλεγχος τῆς καταστάσεως τῶν κυκλοφορουσῶν αὐτοκινήτων ἁμαξῶν, ποῖον ἆρά γε ἀποτέλεσμα θὰ ἀπέδιδεν ὁ ἔλεγχος οὗτος; Θὰ ἀπεδείκνυε καλλιτέραν τὴν συνολικὴν κατάστασιν αὐτῶν ἀπὸ τὴν τοῦ Βελγίου; ἢ μήπως ἀκόμη χειροτέραν;

(*) Τὸ ἄρθρον μου τοῦτο ἀπετέλει ἀναδημοσίευσιν τῆς ἀπὸ 9 Νοεμβρίου 1959 ὑποβληθείσης ἐκθέσεώς μου εἰς τὸ ἐν Λισσαβῶνι συνελθὸν τὸν Σ/βριον 1961 8ον Διεθνὲς Συνέδριον Ποιν. Δικαίου.

ΜΕΓΑΛΗ ΚΑΤΑΧΡΗΣΙΣ ΣΤΟ ΔΗΜΟΣΙΟ ΤΑΜΕΙΟ ΠΑΤΡΩΝ

–ΔΙΑΦΥΓΗ ΤΟΥ ΔΡΑΣΤΟΥ ΣΤΟ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟ - ΑΝΑΚΑΛΥΨΙΣ ΚΑΙ ΣΥΛΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΣΤΗΝ ΙΤΑΛΙΑ–

Ὑπὸ τ. Ἀνθυπαστυνόμου κ. **Γ. ΔΟΥΚΑΚΗ**

Ὀκτώβριος τοῦ 1923.

Τὸ Ὑπουργεῖον Οἰκονομικῶν, ὅπως πάντοτε, διέταξε καὶ τότε τὸν ἔλεγχον εἰς τὰ δημόσια Ταμεῖα τῆς χώρας ἀπὸ πεπειραμένους ἐπιθεωρητάς. Μὲ τὴ σειρά του ἦλθε καὶ τὸ Ταμεῖον Εἰσπράξεων Πατρῶν γιὰ τὸν ἔλεγχο, ὅπου, ἀπὸ μία ἀσήμαντη ἀπόδειξι, ἀποκαλύπτεται σκάνδαλον στὸ Ταμεῖον.

Μεγάλη κατάχρησι, πάνω ἀπὸ τὸ ἑκατομμύριον, ποὺ γιὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἦτο ἀστρονομικὸς ἀριθμός. Στὴν ἀρχὴ τοῦ ἐλέγχου ὁ ταμίας Παναγιώτης Π. παρακολουθοῦσε ἀτάραχος καὶ ἀπαθής, γιατὶ ἦταν βέβαιος πῶς εἶχε κάνει καλὰ τὴ δουλειά του. Ὅταν ὅμως ἀργότερα ἀντελήφθη πὼς ἡ ἀπόδειξι αὐτή, ἔπεσε στὰ χέρια τοῦ ἐπιθεωρητοῦ, μὲ τρόπο κατώρθωσε νὰ διαφύγῃ.

—Ποῦ εἶναι ὁ ταμίας Π.; ρώτησε ὁ ἐπιθεωρητής, θέλω νὰ μοῦ δώσῃ ἐξηγήσεις γι' αὐτὴ τὴν ἀπόδειξι.

—Κάπου ἐδῶ σὲ κανένα γραφεῖο θὰ εἶναι, τοῦ ἀπάντησε ὁ διευθυντὴς τοῦ Ταμείου. Τὸν ζήτησαν οἱ ὑπάλληλοι παντοῦ, ἀκόμα καὶ στὸ σπίτι του, κι' ὅπου ἀλλοῦ ἤξευραν ὅτι σύχναζε, μὰ ὁ Π. εἶχε γίνει ἄφαντος.

—Τώρα εἶναι πλέον δουλειὰ τῆς Ἀστυνομίας εἶπεν ὁ ἐπιθεωρητής, κι' ἐν τῷ μεταξὺ παίρνει στὸ τηλέφωνο τὸν Διοικητὴ τοῦ Τμήματος Ἀσφαλείας καὶ τὸν Εἰσαγγελέα τῆς πόλεως.

—Ὅπως βλέπω ὑπάρχουν σοβαρὲς ἀνωμαλίες στὸ Ταμεῖο, τοὺς εἶπε, κι' ὁ Ταμίας Π. ἐξηφανίσθη καὶ πρέπει νὰ συλληφθῇ τὸ γρηγορώτερο.

Τὰ λαγωνικὰ τῆς ἀσφαλείας Πατρῶν ἐκινητοποιήθησαν ἀμέσως, κι' ὕστερα ἀπὸ τηλεγράφημα τῆς Ἀσφαλείας πρὸς τὴ Διεύθυνσι Ἐγκληματολογικῶν Ὑπηρεσιῶν, ἐξετυπώθη ἔκτακτο καταδιωκτικὸ παράρτημα. Τὸ παράρτημα ἔγραφε τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ καταδιωκομένου καὶ ἄλλες χρήσιμες πληροφορίες γιὰ τοὺς ἀστυνομικοὺς τῆς χώρας.

—«Παναγιώτης Π. τοῦ Διονυσίου, ἐτῶν 35, ἐκ Κεφαλληνίας, ἀνάστημα μέτριον, μελαχροινός, κατηγορεῖται διὰ κατάχρησιν τοῦ Ταμείου Εἰσπράξεων Πατρῶν» ἔλεγε τὸ δελτίο.

Τὸ σκάνδαλο πῆρε ἔκτασι καὶ οἱ ἐφημερίδες ἐδημοσίευαν μὲ χτυπητοὺς τίτλους στὴ πρώτη σελίδα τὴν ἐντυπωσιακὴ αὐτὴ εἴδησι.

—Ἀνεκαλύφθη μεγάλη κατάχρησι στὸ Δημόσιο Ταμεῖο Πατρῶν καὶ δράστης εἶναι ὁ ταμίας Παναγιώτης Π....

Ὁ Διοικητὴς Ἀσφαλείας Πειραιῶς, Ἀστυνόμος τότε κ. Παναγ. Καλκάνης μὲ καλεῖ στὸ γραφεῖο του.

—Πάρε Δουκάκη αὐτὸ τὸ τηλεγράφημα τῆς Ἀσφαλείας Πατρῶν κ' ἀπὸ σήμερα ν' ἀσχοληθῇς μ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι.

Ἡ ὑπόθεσις μὲ ἠλέκτρισε καὶ ἀπὸ κείνη τὴν ὥρα ἄρχισα ν' ἀσχολοῦμαι γιὰ τὴν ἀποκάλυψί του. Ὡς ποὺ μιὰ μέρα ἀπὸ κάποια θετικὴ πληροφορία φθάνω στὰ ἴχνη τῆς γυναίκας τοῦ καταχραστοῦ.

Ἡ Ἀγγελικὴ Π. γιὰ ν' ἀποφύγῃ τὶς καθημερινὲς ἐνοχλήσεις τῆς Ἀστυνομίας πῆρε τὰ τέσσερα παιδιά της καὶ ἦλθε στὴν Πρωτεύουσα.

Ψάχνοντας τὴ βρίσκω νὰ ἔχῃ ἐγκατασταθῇ στὴν ὁδὸ Δώρου ἀρ. 9, στὸ ξενοδοχεῖον «Νέον Βυζάντιον». Ὅπως ἔμαθα, ὁ διευθυντὴς τοῦ ξενοδοχείου ἦταν συμπα-

τριώτης των καὶ ἔτσι δὲν ἐτόλμησα νὰ πλησιάσω γιὰ νὰ πάρω σχετικὲς πληροφορίες.

Ἔπρεπε νὰ καταφύγω σὲ ἄλλα μέσα γιὰ νὰ τὴ γνωρίσω. Ἔγινα λοιπὸν πελάτης τοῦ ξενοδοχείου κι' ἔτσι μποροῦσα νὰ παρακολουθῶ τὴν κάθε της κίνησι.

Ἡ κ. Π. ἦταν πολὺ προσεκτικὴ καὶ ἀπέφευγε τὶς ἐπαφὲς μὲ τοὺς ἐνοίκους. Μόνο ἕνα πρόσωπο τὴν πλησίαζε καὶ σ' αὐτὸ ἔστρεψα τὴν προσοχή μου.

Ἐξακριβώνω τότε πὼς εἶναι ὁ δικηγόρος Ἠλίας Χ. Αὐτὸς θὰ ἔχῃ ἀναλάβει τὴν ὑπόθεσι σκέφθηκα, καὶ ἔτσι ἄρχισα τὴν παρακολούθησί του.

Οἱ μέρες περνοῦσαν χωρὶς ἀποτέλεσμα ὡς ποὺ στὶς 16 Ἰανουαρίου 1924 πληροφοροῦμαι ἀπὸ τὴν καμαριέρα τοῦ ξενοδοχείου μὲ τὴν ὁποία εἶχα συνδεθῆ πὼς ἡ κ. Π. ἐγκατέλειψε τὸ ξενοδοχεῖο.

Ἡ ἐξαφάνισις τῆς Π. μὲ ὑποχρέωσε νὰ ἐντείνω τὴν παρακολούθησι τοῦ δικηγόρου Ἠλ. Τ. ἢ Χ. ὁ ὁποῖος ὅπως ἔμαθα ἦταν ἐξάδελφός της. Σίγουρα αὐτὸς πρέπει νὰ τὴν κρύβῃ σκέφθηκα καὶ ἀπὸ τότε μέρες ὁλόκληρες παρακολουθοῦσα τὸ σπίτι του, στὴν ὁδὸν Σμύρνης 15α. Ἀπὸ τὴν ὑπηρέτρια τοῦ δικηγόρου κάποια μέρα κατάφερα νὰ μάθω ὅτι ἡ κ. Π. ἔμεινε γιὰ λίγο καιρὸ στὸ σπίτι τους.

—Καὶ τώρα ποὺ πῆγε; τὴ ρώτησα.

Ἡ ἀθῶα παιδούλα ποὺ δὲν ἤξερε ποιὸς εἶμαι καὶ γιατὶ τὴ ρωτῶ, μοῦ εἶπε μὲ ἀφέλεια πῶς εἶναι μερικὲς μέρες ποὺ ἔφυγε μὰ δὲν ἔμαθε ποὺ πῆγε. Ἀπ' αὐτὰ ποὺ μοῦ εἶπε ἡ μικρὴ ὑπηρέτρια ἔστρεψα ἀλλοῦ τὶς ἐρευνές μου. Ἀλλὰ οὔτε στὴ Πάτρα, οὔτε στὴν Πρωτεύουσα, οὔτε στὴ πατρίδα της Κεφαλληνία βρέθηκαν τὰ ἴχνη της. Ἡ κ. Π. μὲ τὰ παιδιά της εἶχε γίνει ἄφαντη.

Πέρασε ἀρκετὸς καιρὸς ἀπὸ τότε καὶ μιὰ καινούργια πληροφορία μὲ φέρνει πάλι στὴν ὑπόθεσι. Ἡ κ. Π. εἶχε φύγει στὸ ἐξωτερικὸ μοῦ εἶπε ἡ δακτυλογράφος τοῦ δικηγόρου Χ. τὴν ὁποία γνώρισα μιὰ μέρα στὸ συμβολαιογραφεῖο ἑνὸς φίλου μου.

Ἀπὸ τὴν πληροφορία αὐτὴ τῆς δακτυλογράφου πῆγα κατ' εὐθεῖαν στὴν Ὑπη-Ἐλέγχου Διαβατηρίων Πειραιῶς. Κατέβασα ξανὰ σειρὰ ὅλα τὰ βιβλία κι' ἔψαξα μὲ σχολαστικότητα, μὰ ἡ κ. Π. δὲν φαινόταν γραμμένη πουθενά. Μήπως ἡ δακτυλογράφος ἦταν καθωδηγημένη καὶ μοῦ εἶπε ψέμματα; ἢ μήπως ἡ κ. Π. ἔφυγε μὲ ψεύτικο ὄνομα; Γιὰ ν' ἀπαλλαγῶ ἀπὸ κάθε ἀμφιβολία καὶ νὰ βεβαιωθῶ ἀπόλυτα πῆγα στὴ Διεύθυνσι ἐκδόσεως διαβατηρίων τοῦ Ὑπουργείου Ἐσωτερικῶν. Ἐκεῖ, ψάχνοντας τὰ δελτία, εἶδα τὴ φωτογραφία μιᾶς κυρίας μὲ τέσσερα παιδιά, τὴν ὁποία πρόσεξα.

Πῆρα τὸ δελτίο στὰ χέρια μου καὶ βλέπω ὅτι ἡ φωτογραφία τῆς κυρίας ἔμοιαζε μὲ τὴ γυναίκα ποὺ ζητοῦσα, ἀλλὰ τὸ ὄνομα ποὺ ἔγραφε ἦταν ἄλλο. Ἔγραφε δηλαδὴ Ἄννα Κ. Κράτησα τὸν ἀριθμὸ τοῦ δελτίου καὶ ζήτησα ἀπὸ τὸν Ἀρχειοφύλακα τὸ φάκελό της.

Μέσα στὰ διάφορα δικαιολογητιὰ γιὰ τὴν ἔκδοσι τοῦ διαβατηρίου βρίσκω τὸ ὑπ' ἀριθμ. 52 πιστοποιητικὸν τοῦ Δήμου Ἀθηναίων καὶ ὅπως εἶδα ὑπέγραφαν ὡς μάρτυρες, οἱ Ἠλ. Τ. ἢ Χ., Φωκ. Χ. καὶ Παν. Γ., κάτοικοι τῆς ὁδοῦ Σμύρνης 15 καὶ 15α.

Δὲν ὑπῆρχε πλέον ἀμφιβολία πῶς ἡ Ἄννα Κ. ἦταν ἡ Π. κι' ἔφυγε μὲ ψευδώνυμο.

Ἔφυγε στὶς 5 Ἰανουαρίου 1924 γιὰ τὴν Ἀλεξάνδρεια μὲ τὰ τέσσερα παιδιά της καὶ τὴν ὑπηρέτριά της, ἐπιβαίνοντες τοῦ ἀ/π «Φεζάρα».

Ἡ περίπτωσις αὐτὴ μ' ἔκανε νὰ σκεφθῶ, μήπως καὶ ὁ ἴδιος ὁ καταχραστὴς ἔφυγε μὲ τὸ ἴδιο ψευδώνυμο.

Ψάχνοντας τὸ ἀρχεῖο τῆς Νομαρχίας Ἀθηνῶν βρίσκω τὸ ὑπ' ἀριθ. 48 πιστοποιητικὸν τῆς Κοινότητος Ληξουρίου Κεφαλληνίας, πρωτοκολλημένον μὲ ἀρ. 18

ὑπὸ τὸ ὄνομα Κ. Διονύσιος τοῦ Εὐαγγέλου, γεννηθεὶς τὸ 1892, βάσει τοῦ ὁποίου τοῦ ἐχορηγήθη τὸ ὑπ' ἀριθ. 43 διαβατήριον.

Ὅλες ὅμως αὐτὲς οἱ ἐξακριβώσεις ἦλθαν πολὺ ἀργά. Ὁ καταχραστὴς Π. ἔφυγε ἀνενόχλητος καὶ συναντήθηκε κατόπιν μὲ τὴ γυναίκα του στὸ κατάστημα Γερασίμου Μ., στὴν πλατεία Μουχαμὲντ—Ἄλη, στὴν Ἀλεξάνδρεια, ὅπως μὲ πληροφόρησε κάποιος φίλος μου στὸν ὁποῖον ἔγραψα σχετικῶς. Ἀλλὰ κι' ἀπ' ἐκεῖ χάνονται σὲ λίγο διάστημα τὰ ἴχνη τους. Ἀπὸ τὴν ἡμερομηνία τῆς καταχρήσεως τοῦ Ταμείου Πατρῶν πέρασαν δύο χρόνια περίπου, κι' ὁ ἄνθρωπος τοῦ ἑκατομμυρίου σιγὰ - σιγὰ λησμονήθηκε.

Ὅπως περνοῦσα μιὰ μέρα τὴν ὁδὸ Δώρου συναντήθηκα τυχαίως στὸ δρόμο μὲ τὴ παληὰ καμαριέρα τοῦ Ξενοδοχείου.

—Ποῦ δουλεύεις τώρα; τὴ ρώτησα.

—Στὸ ἴδιο ξενοδοχεῖο μοῦ εἶπε, καὶ ξέρετε ἡ κ. Π. μένει πάλι στὸ ξενοδοχεῖο μας, ἦρθε πρὶν λίγες μέρες ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴ μὲ τὰ παιδιά της.

Ἔμεινα κατάπληκτος μὲ τὴ καινούργια αὐτὴ πληροφορία τῆς καμαριέρας.

—Ἀλήθεια; τῆς εἶπα μὲ μεγάλη ἀπορία.

Ἡ καμαριέρα ἀντελήφθη τὴ κατάπληξί μου καὶ μοῦ εἶπε.

—Ἂν δὲ μὲ πιστεύετε πηγαίνετε μέσα καὶ θὰ τὴ δῆτε ποὺ κάθεται αὐτὴ τὴ στιγμὴ στὸ σαλόνι.

Ἡ περιέργειά μου κορυφώθηκε· μπαίνω στὸ ξενοδοχεῖο καὶ πράγματι τὴ βλέπω νὰ κάθεται ἀτάραχη στὸ σαλόνι καὶ νὰ διαβάζῃ κάποια ἐφημερίδα.

Γύρισα ἀμέσως στὸν Πειραιᾶ καὶ πῆγα στὸν ἔλεγχο διαβατηρίων. Ἐκεῖ μὲ ἁπλησιὰ ξεφύλλισα τῆς σελίδες τῶν βιβλίων εἰσόδου μὰ πουθενὰ δὲν βρῆκα τὸνομά της.

Ἡ καμαριέρα δὲν μοῦ εἶπε ψέμματα ἀφοῦ τὴν εἶδα μὲ τὰ μάτια μου. Κι' ἔτσι ἐπίμονα καὶ μὲ προσοχὴ ἄρχισα νὰ διαβάζω κατὰ σειρὰν τὰ ὀνόματα ὅλων τῶν ἐπιβατῶν ποὺ ἦλθαν ἀπὸ τὸ ἐξωτερικὸ κατὰ τὸ διάστημα ἐκεῖνο.

Σταμάτησα στὸ ὄνομα Ἄννα Τ. ποὺ ἦταν ἡ μόνη ἐπιβάτις μὲ τέσσερα παιδιά. Αὐτὰ τὰ δύο, τὸ γνωστὸ ὄνομα, καὶ τὰ τέσσαρα παιδιά, ἦταν δύο καθαρὲς ἐνδείξεις γιὰ τὴ ταυτότητά της.

Προχώρησα στὶς παρατηρήσεις καὶ ὅπως διάβασα τὸ δικαιολογητικὸ τῆς ἀφίξεώς των ἦταν ἡ ἀπέλασις.

Ὁ Ἀστυνομικὸς ἐπιθεωρητὴς τῆς Ὑπηρεσίας Μεταναστεύσεως Ν. Ὑόρκης κ. Braun ὑπέγραφε τὴν ἀπέλασι τῶν Ἑλλήνων ὑπηκόων Διονυσίου Τ., Ἄννης Τ. καὶ τῶν τέκνων των, διὰ τὴν λαθραίαν εἴσοδόν των εἰς τὸ Ἀμερικανικὸν ἔδαφος.

Ὅπως ἀνέφερε τὸ ἔγγραφον τῆς ἀπελάσεως, ὁ Διονύσιος Τ., ἤτοι ὁ καταχραστὴς Π. εἰσῆλθεν λαθραίως εἰς τὸ Ἀμερικανικὸν ἔδαφος μὲ τὸ ἀ/π «Πάτρια», τὴν 1 Νοεμβρίου 1924.

Ὕστερ' ἀπὸ μερικοὺς μῆνες, στὶς 21 Ἀπριλίου 1925, κατώρθωσε νὰ εἰσέλθῃ καὶ ἡ σύζυγός του μὲ τὰ παιδιά των μὲ τὸ ἴδιο ψευδώνυμο.

Μετὰ δύο σχεδὸν χρόνια, τὴν 4 Μαΐου 1926, ἀπεκαλύφθησαν καὶ ἀπηλάθησαν ὅλοι μαζὶ γιὰ τὴν Ἑλλάδα μὲ τὸ ἀ/π «Providence».

—Ἡ ἀπροσδόκητη ἐπιστροφὴ τῆς γυναίκας τοῦ καταχραστοῦ στὴν Ἑλλάδα, στὶς 23 Μαΐου 1926, μ' ἔθεσε πάλι σὲ μεγάλη κίνησι.

Ἡ Ἀγγελικὴ Π. ὅταν ἦρθε στὸν Πειραιᾶ πέρασε ἀπὸ τὸν Ἀστυνομικὸ ἔλεγχο ἀνενόχλητη. Τὸ μόνο ποὺ τὴ ρώτησαν σύμφωνα μὲ τὸ ἔγγραφο τῆς ἀπελάσεως ἦταν ποῦ βρίσκεται ὁ σύζυγός της.

Ἡ Ἄννα Τ. ψύχραιμα ἀπήντησε στοὺς Ἀστυνομικούς.

—Ὁ ἄνδρας μου ἔμεινε στὴν Ἀμερική.

(Συνεχίζεται)

ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΚΑΙ ΛΗΣΤΕΙΑ ΓΡΑΙΑΣ

—ΑΝΑΚΑΛΥΨΙΣ ΚΑΙ ΣΥΛΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΝΕΑΡΩΝ ΔΟΛΟΦΟΝΩΝ—

'Από τὸ 'Αμερικανικὸν περιοδικὸν «Front Page Detective», κατὰ μετάφρασιν 'Αστυφύλακος κ. **Α. ΒΟΓΙΑΤΖΗ**

Δύο ἀστυνομικοὶ τοποθέτησαν ἀνάλαφρα τὸ ἀναίσθητο θῦμα πάνω στὸ φορεῖο καὶ τὸ ἔμπασαν μέσα στὸ ἀσθενοφόρο αὐτοκίνητο. Πήδησαν κι' αὐτοὶ στὸ μπροστινὸ κάθισμα καὶ ἡ σειρήνα ἄρχισε νὰ σφυρίζῃ γιὰ νὰ παραμερίσουν οἱ συγκεντρωθέντες καὶ νὰ μείνῃ ἐλεύθερος ὁ χῶρος γιὰ νὰ περάσῃ τὸ αὐτοκίνητο. Σὲ λίγο λεπτὰ τὸ ἀσθενοφόρο ἐξαφανίσθηκε ἀφήνοντας πίσω του ἕνα ἄλυτο μυστήριο.

Πέντε λεπτὰ ἀργότερα (ἦταν Κυριακὴ 21 Μαΐου 1961) μὲ ἕνα τηλεφώνημα κατέφθασαν δώδεκα ἀστυνομικὰ περιπολικὰ στὴ γωνία τῶν ὁδῶν Τζέρμαντάουν καὶ Μάουντ Αἴρυ τῆς Φιλαδελφείας. Μιὰ ἡλικιωμένη γυναίκα εἶχε βρεθῇ ξαπλωμένη ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Τζέρμαντάουν, κοντὰ στὴ στάσι τοῦ τρόλλεϋ.

Οἱ πρῶτοι καταφθάσαντες ἀστυνομικοὶ δὲν κατώρθωσαν νὰ μάθουν ποιὰ ἦταν, γιατὶ δὲν εἶχε μαζί της οὔτε τσάντα οὔτε πιστοποιητικὰ ταυτότητος. Δίπλα της ἦταν ἕνα μπαστούνι, πρᾶγμα ποὺ ἔδειχνε ὅτι δυσκολευόταν νὰ περπατᾶ.

Μήπως τὴν κτύπησε κανένας ὁδηγὸς ὁ ὁποῖος ἐν συνεχείᾳ ἐξαφανίσθηκε; 'Η μήπως εἶχε ὑποστῇ ἐπίθεσι;

Καθὼς τὸ ἀσθενοφόρο ἔτρεχε μὲ ἰλιγγιώδη ταχύτητα πρὸς τὸ νοσοκομεῖο Τσένστνοτ Χίλ, οἱ παραμείναντες στὸν τόπο τοῦ δυστυχήματος ἀστυνομικοὶ ἀπευθύνθηκαν πρὸς τὸ πλῆθος ποὺ συγκεντρώθηκε.

«—Μήπως ἀντελήφθη κανεὶς τί συνέβη;».

'Ένας ἄνδρας διέσχισε τὸ πλῆθος καὶ πλησίασε. Εἶπε ὅτι τὸ θῦμα ἦταν ὑπάλληλος τοῦ θεάτρου Σέτγουίκ, τὸ ὁποῖο ἀπεῖχε περὶ τὰ 100 μέτρα ἀπὸ τὸν τόπο τῆς σκηνῆς.

'Ανέφερεν ἐπίσης ὅτι τὸ ὄνομα τοῦ θύματος ἦταν Σεσίλια Μπρέκενμπριτζ, ἦταν χήρα καὶ διατηροῦσε μιὰ καντίνα μέσα στὸ θέατρο.

—«Πότε τὴν εἴδατε γιὰ τελευταία φορά;».

ε —«'Οταν ἔφυγε ἀπὸ τὸ θέατρο κατὰ τὶς δέκα καὶ μισή. 'Ημουνα ἔξω καὶ τὴν ἴ δα νὰ βγαίνῃ καὶ ν' ἀπομακρύνεται, ἀλλὰ μετὰ ἀπασχολήθηκα μὲ τὴ δουλειά μου. Μερικὰ λεπτὰ ἀργότερα, ἦρθε τρέχοντας ἕνα παιδὶ καὶ μοῦ εἶπε ὅτι τὴ κτύπησε ἕνα αὐτοκίνητο».

'Ο ἄνθρωπος μόλις ἄκουσε αὐτό, ἔτρεξε κι' αὐτὸς ἐπὶ τόπου.

'Εν τῷ μεταξὺ ἡ Κα Μπρέκενμπριτζ εἶχε συνέλθει καὶ ἐτραύλιζε ὅτι δύο νεαροὶ τῆς εἶχαν πάρει τὴ τσάντα της.

—«Περιέγραψε τὰ χαρακτηριστικά τους;»

—«'Οχι».

'Ένας ἄλλος ἄνδρας πλησίασε νὰ καταθέσῃ. 'Ηταν ἐκεῖνος ποὺ εἶχε καλέσει τὴν ἀστυνομία. Εἶχεν ἰδῇ τὸ θῦμα ξαπλωμένο πάνω στὸ δρόμο, ἐνῷ ἕνας μοτοσυκλετιστὴς ἔσκυβε ἀπὸ πάνω της γιὰ νὰ τὴ βοηθήσῃ. 'Ο μοτοσυκλεττιστὴς τοῦ εἶπε νὰ καλέσῃ τὴν ἀστυνομία.

—«Αὐτὸς ὅμως δὲν φαίνεται πουθενά» εἶπεν ὁ μάρτυς. 'Ασφαλῶς θὰ ἔφυγε.

Αὐτὸ φάνηκε ὕποπτο στοὺς ἀστυνομικούς. Γιατὶ ἐγκατέλειψε ὁ μοτοσυκλετιστὴς τὸν τόπο τοῦ δυστυχήματος; Μήπως στὴν πραγματικότητα ἦταν αὐτὸς ποὺ κτύπησε τὴ γυναίκα, τὴ ν ὁποία λήστεψαν μετὰ οἱ δύο νεαροί; 'Η μήπως ὁ μοτοσυκλεττιστὴς ἀναχώρησε νομίζοντας ὅτι ἐκ μέρους του εἶχε παρασχεθῇ ἡ σχετικὴ βοήθεια καὶ ἡ περαιτέρω παραμονή του ἦταν πλέον περιττή.

Τὸ μυστήριο περιπλέχθηκε ἀκόμα περισσότερο ὅταν μερικὰ λεπτὰ ἀργότερα ἕνας τρίτος ἄνδρας εἶπεν ὅτι ἐνῷ περίμενε κι' αὐτὸς μὲ τὸ πλῆθος τὴν ἀστυνομία νὰ καταφθάσῃ, μιὰ γυναίκα τοῦ εἶπεν ὅτι εἶχεν ἰδῆ δύο νεαροὺς νὰ παρακολουθοῦν τὸ θῦμα καὶ ἔβαλε μὲ τὸ νοῦ της ὅτι «κάτι κακὸ θὰ τῆς κάνουν».

Ἀλλὰ ἡ γυναίκα ποὺ ἀνέφερεν ὁ μάρτυς δὲν βρισκόταν πλέον στὸ τόπο τοῦ δυστυχήματος.

Δύο πιθανῶς σπουδαῖοι μάρτυρες εἶχαν φύγει καὶ οἱ ἀστυνομικοὶ διηρωτῶντο πῶς θὰ μποροῦσαν νὰ τοὺς βροῦν.

Ἐν τῷ μεταξὺ στὸ διημερεῦον τμῆμα τοῦ νοσοκομείου, τὸ θῦμα ἄρχισε νὰ δείχνῃ σημεῖα ἀνακτήσεως τῶν αἰσθήσεών του. Καθὼς οἱ ἀστυνομικοὶ ἔσκυβαν προσεκτικὰ ἐπάνω της, ἄνοιξε λίγο τὰ ματόφυλλά της. Τὰ μάτια της ἦταν ἁπλανῆ.

—«Μὲ ἀκοῦτε;» τὴ ρώτησε ἕνας.

—«Ναὶ» ψιθύρισε ἀδύνατα.

—«Μπορεῖτε νὰ μᾶς πῆτε τί συνέβη;».

—«Περίμενα τὸ τρόλλεϋ. Δύο νεαροὶ μὲ κτύπησαν μὲ ἕνα βαρὺ ἀντικείμενο».

—«Τοὺς εἶχες ξαναδῆ πρίν;».

—«Δὲν θυμᾶμαι».

—«Μπορεῖς νὰ μᾶς τοὺς περιγράψῃς;».

Ἡ φωνή της ἔτρεμε. Ψιθύρισε ὅτι θὰ ἦταν ἡλικίας 14-16 ἐτῶν. Φοροῦσαν χρωματιστὰ μαντήλια στὸ κεφάλι καὶ στὸ πρόσωπό τους. Στὸ πορτοφόλι της δὲν εἶχε περισσότερα ἀπὸ πέντε δολλάρια.

—«Μπορεῖτε νὰ μᾶς πῆτε ἄν...».

Ὁ ἀστυνομικὸς δὲν πρόλαβε τὴ φράσι του. Τὸ θῦμα ἔχασε πάλι τὶς αἰσθήσεις του. Ἡ ἀκτινολογικὴ ἐξέτασις ἀπεκάλυψε ὅτι εἶχε προσβληθῆ ὁ ἐγκέφαλός της. Ἀργὰ τὴ νύκτα ἡ Μπρέκεμπριτζ ὑπέφερε πολύ. Ἐπειδὴ ἡ κατάστασί της ἦταν τώρα κρίσιμη, ἡ Ὑπηρεσία ἀνθρωποκτονιῶν ἀνέλαβε τὴν ὑπόθεσι ἐν συνεργασίᾳ μὲ τὴν ἀσφάλεια καὶ τὴν ὑπηρεσία προστασίας τῶν νέων.

Μεταξὺ τῶν ἀστυνομικῶν ποὺ ἔλαβαν μέρος στὴν ὑπόθεσι ἦταν ὁ ἀστυνόμος Ντέηβιντ Μπράουν, προϊστάμενος τῆς Ὑπηρεσίας ἀνθρωποκτονιῶν, οἱ ὑπαστυνόμοι ἀσφαλείας Νίκολας Ἀρκάρο καὶ Ἄντρου Γουῶτερ, οἱ ἀστυνομικοὶ Γουΐλλιαμ Κριστίνε, Κέννεϋ Νέϊφερτ καὶ Φράνσις Μὰκ Γούορκ.

Παρ' ὅλον ὅτι ἦταν περασμένη ἡ ὥρα, οἱ ἀστυνομικοὶ ἐγκατέστησαν τὸ προσωρινὸ ἀρχηγεῖο τους στὸ ἀστυνομικὸ τμῆμα τῆς λεωφόρου Τζέρμαντάουν καὶ ἄρχισαν ἀμέσως νὰ ἐξετάζουν καὶ ν' ἀνακρίνουν ὅλους τοὺς ὕποπτους νέους. Ἡ συνοικία, ἐν σχέσει μὲ τὸ πληθυσμόν της, εἶχε πολλοὺς τέντυμπόϊδες. Μέχρι τῆς πρωΐας τῆς Δευτέρας εἶχαν ἀνακρίνει πάνω ἀπὸ 40 νέους, τοὺς ὁποίους ἐν συνεχείᾳ ἄφηναν ἐλευθέρους.

Οἱ ἀστυνομικοὶ ἤλεγξαν τὸ παρελθὸν καὶ τὴν ζωὴ τοῦ θύματος γιατὶ πιθανὸν ἀπὸ τὰ στοιχεῖα αὐτὰ νὰ εὕρισκαν τὴν αἰτία τῆς ἐναντίον της ἐπιθέσεως. Ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὴν ἐξέτασι αὐτὴ δὲν προέκυψε τίποτε τὸ σοβαρό. Ἡ ἐν μέρει ἀνάπηρη ἡλικιωμένη γυναίκα ζοῦσε μὲ τὶς δύο χῆρες ἀδελφές της καὶ τὸν ἀδελφό της στὸ 3600 μπλὸκ τῆς λεωφόρου Μιντβαίην. Ἦταν ὑπάλληλος—πωλήτρια μιᾶς ἑταιρείας ἐπὶ 14 ἔτη. Κατὰ τὰ τελευταῖα τρία χρόνια εἶχεν ἀνοίξει δικό της περίπτερο μέσα στὸ θέατρο Σέτγουϊκ. Σύμφωνα μὲ τὶς καταθέσεις τῶν ἀτόμων ποὺ ἐργαζόντουσαν ἐκεῖ, δὲν εἶχε φασαρίες καὶ μαλώματα μὲ τοὺς νέους ποὺ πουλοῦσαν ζαχαρωτὰ καὶ πασατέμπο.

Αὐτὸ περιώρισε τὴ θεωρία ὅτι ἡ ἐπίθεσις ἦταν συνέπεια προηγουμένης φιλονικίας.

—«Ἐγὼ νομίζω ὅτι οἱ δύο νεαροὶ ἤξεραν ποιὰ ἦταν καὶ νόμιζαν ὅτι κουβαλοῦσε μαζί της τὶς εἰσπράξεις τοῦ περιπτέρου» εἶπε ὁ ἀστυνόμος Μπράουν.

Ἀλλὰ ποιοὶ ἦταν; Πῶς θὰ τοὺς ἀνακάλυπταν;

Μέχρι τὶς τέσσερες τὸ ἀπόγευμα εἶχαν κουβαλήσει εἰκοσάδες ἄλλους νέους γιὰ ἐξέτασι, χωρὶς ὅμως καὶ νὰ προκύψῃ καμιὰ ἄλλη πρόσθετος πληροφορία.

Ξαφνικὰ ἔσκασε μιὰ βόμβα: Ἕνα τηλεφώνημα ἐλήφθη στὶς τέσσερες καὶ τέταρτο. Μιὰ μητέρα ἀνέφερεν ὅτι ἡ κόρη της τῆς εἶχε ἀποκαλύψει ὅτι κατὰ τὶς δέκα ἡ ὥρα τῆς παρελθούσης νυκτός, περνοῦσε ἀπὸ τὴ γωνία τῆς λεωφόρου Τζέρμαντάουν καὶ Μάουντ Αἴρυ. Ἐκεῖ, κατὰ μῆκος τοῦ δρόμου, περιφερόταν ἕνας φίλος της ἀπὸ τὸ σχολεῖο, ἀκριβῶς στὸ σημεῖο ποὺ βρέθηκε κτυπημένη ἡ Μπρέκενμπριτζ.

Ἀμέσως ἐλέγχθηκαν τὰ ἀρχεῖα τῆς Ὑπηρεσίας Προστασίας Νέων.

Ὁ νέος ὁ ὁποῖος λεγόταν Τζέμεθυ, δὲν εἶχε ἐγκληματικὴ δρᾶσι. Ἦταν ἡλικίας 15 ἐτῶν καὶ εἶχε κληθῆ στὴν ἀστυνομία πολλὲς φορὲς γιὰ καυγάδες στὸ σχολεῖο καὶ γιὰ κακὴ διαγωγή.

Τὸν βρῆκαν στὸ σπίτι του καὶ τὸν ὡδήγησαν στὸ τμῆμα. Ὁ Τζέμεθυ κοίταξε μὲ περιφρόνησι τοὺς ἀστυνομικούς.

«Βέβαια τὴν ἤξερα τὴ γρηά» εἶπε. «Ἔχω πάει ἑκατὸ φορὲς στὸ θέατρο. Ἀλλὰ δὲν τὴν πείραξα ποτέ».

—«Εἴσαστε στὴ γωνία, δὲν εἶναι ἔτσι;».

—«Καί;».

—«Τί κάνατε ἐκεῖ;».

—«Ἔκανα βόλτες. Κανένας νόμος δὲν τὸ ἀπαγορεύει αὐτό».

—«Πόση ὥρα εἴσασθε ἐκεῖ;».

—«Πῶς θέλετε νὰ ξέρω; Ἀλλὰ δὲν ἤμουνα ἐκεῖ ὅταν τὴ κτύπησαν».

—«Γιατὶ ἔκανες βόλτες;».

—«Ἔτσι μοῦ γούσταρε».

—«Πρόσεξέ με», εἶπε ὁ ἀστυνομικὸς Ἀρκάρο ἤσυχα. «Δὲν ξέρω ἂν γνωρίζεις τὶς συνέπειες. Ἡ Κα Μπρέκενμπριτζ εἶναι στὸ νοσοκομεῖο. Δὲν ὑπάρχουν πολλὲς ἐλπίδες νὰ γλυτώσῃ. Ἐὰν ἤμουνα στὴ θέσι σου θὰ ἔδινα καλύτερες ἀπαντήσεις. Καταλαβαίνεις τί θέλω νὰ πῶ».

Μιὰ ἀλλαγὴ παρατηρήθηκε στὸ νέο. Φαινόταν ὅτι γιὰ πρώτη φορὰ ἀντιλαμβανόταν τὴν κατηγορία ποὺ τοῦ ἀπέδιδαν. Κούνησε σιγὰ τὸ κεφάλι του μὲ μιὰ ἔκφρασι νευρικότητος.

Ὁ Τζέμεθυ ἀπάντησε τώρα ὅτι παρακολουθοῦσε μιὰ φιλενάδα του. Τῆς εἶχε τηλεφωνήσει ἐνωρίτερα, ἀλλὰ αὐτὴ τοῦ εἶχε πῆ ὅτι θὰ πήγαινε στὸ θέατρο Σέτγουϊκ μὲ μιὰ φίλη της. Αὐτὸς ὅμως ὑποψιάστηκε ὅτι εἶχε δώσει ραντεβοῦ σὲ κάποιον ἄλλον. Γι' αὐτὸ περίμενε κοντὰ στὸ θέατρο γιὰ νὰ δῇ ἂν θὰ βγῇ ἀπ' ἐκεῖ μέσα ἡ φιλενάδα του.

—«Τὴν εἶδες;».

—«Ὄχι. Σκέφθηκα μετὰ ὅτι ἦταν κουτὸ αὐτὸ ποὺ ἔκανα καὶ ἔφυγα».

—«Τί ὥρα ἦταν;».

—«Δὲν ξέρω εἰλικρινά. Ἀλλὰ τὴν Μπρέκεμπριτζ δὲν τὴν εἶδα».

—«Ποῦ πήγατε ὅταν φύγατε ἀπ' ἐκεῖ;».

Ὁ Τζέμεθυ ἰσχυρίσθηκε ὅτι πῆγε σ' ἕνα σνὰκ Μπὰρ ὅπου ἔφαγε ἕνα σάντουϊτς καὶ ἤπιε μιὰ σόδα. Μετὰ πῆγε στὸ σπίτι.

«Γιατὶ δὲν μᾶς τὰ εἴπατε αὐτὰ ἀμέσως;».

—«Δὲν ἤθελα ν' ἀποκαλύψω ὅτι παρακολουθοῦσα τὴ φιλενάδα μου. Δὲν ἤθελα νὰ νομίσῃ τὸ κορίτσι ὅτι ἔτρεχα ἀπὸ πίσω του».

Νὰ ἦταν αὐτὰ ἀλήθεια; Ἢ μήπως ὁ Τζέμεθυ περίμενε ἐκεῖ τὸ συνεργό του; Ἕνας ἔλεγχος στὸ μπὰρ ἀπέδειξε ὅτι ὁ Τζέμεθυ εἶχε πράγματι πάει ἐκεῖ, ἀλλὰ ὁ καταστηματάρχης δὲν θυμόταν τί ὥρα ἦταν. Ἐπίσης ἐξακριβώθηκε ὅτι ἡ φιλενάδα τοῦ Τζέμεθυ εἶχε πάει στὸ θέατρο, πρᾶγμα ποὺ ἐπιβεβαίωσε ἐν μέρει τὴν κατάθεσί του.

(Συνεχίζεται)



Η ΜΟΡΦΗ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΣΤΗΝ ΕΞΩΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΤΕΧΝΗ

Ὑπὸ Ἀρχαιολόγου Διδος **Χ. ΤΖΑΒΕΛΛΑ**

Εἶναι ἀνθρώπινη ἀνάγκη ἡ πίστη γιὰ κάτι πάνω ἀπ' τὸ ἀνθρώπινο καὶ γίνεται κάθε ποὺ ἀνακαλύπτει ἡ φύση τὴν ἀτέλειά της. Ἡ ἀναζήτηση τῆς τελειότητος εἶναι ἡ θρησκεία. Ἡ θρησκεία εἶναι μιὰ κατάσταση, ποὺ ἔχει χαρακτῆρα ἀτομικό, εἶναι συναίσθημα ἀγάπης καὶ φόβου, ἰδιαίτερα γιὰ τοὺς πρώτους ἀνθρώπους, ποὺ ἀπευθύνεται ἀπὸ τὸ Ἐγὼ πρὸς τὸ δυνατὸ στοιχεῖο ποὺ εἶναι ἡ θεότητα. Αὐτὸς ὁ χαρακτήρας τῆς θρησκείας τὴν τοποθετεῖ σὰν πρῶτο εἶδος πνευματικῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου, καὶ σὲ σειρὰ ἐξελίξεως καὶ σὲ σειρὰ ποιότητας. Ἀνάλογα βέβαια μὲ τὶς ἐποχές, τὸ περιεχόμενο τῆς θρησκείας ἀλλάζει ἀπὸ ὑλιστικὸ σὲ ἰδεαλιστικό, σὲ ἠθικό.

Γιὰ νὰ ἐπιτύχῃ, τώρα, ὁ θρησκευόμενος αὐτὴν τὴν ἑπαφὴ μὲ τὸ Θεό του ἐπινόησε τρόπους ποὺ τὸν ἐκφράζουν, τὸν ἑρμηνεύουν καὶ φανερώνουν κατὰ συνέπεια καὶ στοὺς ἄλλους τὴν ποιότητα καὶ τὸ εἶδος τῶν συναισθημάτων τους. Αὐτοὶ οἱ τρόποι ἐπικοινωνίας ἀνθρώπου καὶ Θεοῦ δημιούργησαν τὸ πρῶτο εἶδος τῆς Τέχνης. Καὶ βέβαια εἶναι τέχνη ὅ,τι ἐκφράζει σὲ μορφὴ τὸ περιεχόμενο τῆς ψυχῆς, τοῦ νοῦ. Καὶ ὁ ψαλμὸς καὶ ἡ προσευχὴ καὶ ἡ ἀπεικόνιση, φανταστικὴ ἢ συμβολικὴ τοῦ Θεοῦ, πρέπει ἀνάλογα μὲ τὸ καλλιτεχνικὸ κριτήριο τῶν ἐποχῶν νὰ εἶναι τέλεια, ἀφοῦ μέσα τους θὰ ἐκφρασθῇ ἡ ἴδια ἡ τελειότητα. Ἔτσι, βλέπομε τὴ θρησκεία νὰ δίνῃ τὴν πρώτη καλλιτεχνικὴ παρόρμηση, ἄρα, ἡ πρώτη τέχνη εἶναι θρησκευτικὴ καὶ σκοπό της ἔχει τὴν λατρεία. Τέτοιου εἴδους τέχνη εἶναι δυνατὸ ὅμως νὰ κάνῃ ὁ ἁπλὸς πιστὸς καὶ μάλιστα ὅσο τὸ ἔργο του πρέπει νὰ εἶναι καὶ εἶναι ὑψηλότερο. Καὶ μᾶς εἶναι γνωστὸ πῶς στὶς ἐποχὲς τῆς θρησκειοκρατίας, ὅπως εἶναι τὸ αὐστηρὸ Βυζάντιο, ἡ τέχνη ὑπηρετεῖ τὴ θεότητα μὲ τρόπο λιτό, αὐστηρό, χωρὶς καλολογικὰ παιχνιδίσματα, μὲ περιφρόνηση πρὸς τὴν ὑλικὴ ὡραιότητα, δημιουργεῖ τύπους ἀσκητικούς, ἀποπνευματωμένους, ἀνατομικὰ παραμορφωμένους, ἀδιαφορώντας γιὰ τὴν ἀσχήμια. Ἐκτὸς ὅμως ἀπὸ αὐτὸ τὸ εἶδος τῆς τέχνης, ὑπάρχει καὶ ἡ ἐλεύθερη δημιουργία ποὺ ἔχει μόνο ἐρέθισμα θρησκευτικό, ἀλλὰ ἐκφράζεται μὲ βάση τὴν καλλιτεχνικὴ ἰδιοσυγκρασία τοῦ δημιουργοῦ καὶ τὸ πνεῦμα τῆς ἐποχῆς. Γιὰ νὰ τολμήσῃ ὅμως ὁ ἄνθρωπος ν' ἀπεικονίσῃ τὸ θεῖο ὄχι πιὰ μὲ σκοπὸ νὰ τὸ λατρέψῃ, ἀλλὰ νὰ τὸ χαρῇ αἰσθητικά, προϋποθέτει μιὰ ἀλλαγὴ ἀντιλήψεως γιὰ τὴ θεότητα, γίνεται ἕνα πλησίασμα τοῦ ἀνθρώπου στὸ Θεὸ τόσο ποὺ νὰ λατρευτῇ ὁ Θεὸς μέσα στὸ ἴδιο του τὸ δημιούργημα, τὸν ἄνθρωπο. Ἔχομε τότε ἀνθρωποκρατία μὲ ἐπακόλουθο τὴν αὔξηση τοῦ ὑλιστικοῦ στοιχείου, τῆς ὡραιότητος, τῆς ἀνατομικῆς ἀκρίβειας καὶ τελειότητας τεχνικῆς ἐπεξεργασίας. Ἡ ἄπιαστη ἔννοια Θεὸς ποὺ ἐποχὲς θρησκειοκρατίας εἶχε ἀπαγορευθῆ καὶ ἡ συμβολική της ἀπεικόνηση, ὅπως ἔγινε στὴν ἐποχὴ τῶν Ἰσαύρων, κινεῖται στὸ χῶρο τοῦ σημερινοῦ ἀνθρώπου. Προκειμένου γιὰ τὰ χριστιανικοῦ περιεχομένου θέματα δὲν ἀλλάζουν βασικὰ οἱ συνθέσεις, ἐξακολουθοῦν νὰ θέλγουν οἱ ἀναπαραστάσεις εἰκόνων ἀπὸ τὴ ζωὴ τοῦ Χριστοῦ. Ἡ Παναγία μὲ τὸ μικρὸ Χριστὸ εἶναι πάλι, ἀλλὰ ἡ ἁπαλὴ σάρκα, τὸ χαρούμενο παιδικὸ πρόσωπο, ἀντικαθιστοῦν τὸ ὀστεῶδες, τοὺς μελετημένους γλυκασμοὺς τοῦ χρώματος καὶ τὴν θρησκευτικὴ ἀκαμψία. Ἕνα τοπεῖο μὲ προοπτικὴ τελειότητα πλαισιώνει τὶς μορφές, τὸ

φωτοστέφανο ξεχνιέται, τὸ φῶς ὑπάρχει διάχυτο στὴ λεπτομέρεια, στὴν ἀτμόσφαιρα.

Ὁ ἄνθρωπος, δυνατός, ἔρχεται νὰ ἐπιβάλλῃ τὴν γήινη μορφή του, ἐξανθρωπίζει τὸν Θεό. Ὅμως, παρὰ τὴν διαφορετικὴ θεώρηση τοῦ θρησκευτικοῦ προβλήματος καὶ τὶς ποικιλίες στὴν καλλιτεχνικὴ ἔκφραση, βαθύτερα ὑπάρχει μιὰ σχέση ἀνάμεσα στὴν αὐστηρὴ ἐκκλησιαστικὴ τέχνη, ποὺ ἐκπροσωπεῖ ὁ βυζαντινὸς ἁγιογράφος, καὶ στὴν ἐλεύθερη δημιουργία ποὺ ἐμπνέεται μόνον ἀπὸ τὴν Χριστιανικὴ θρησκεία. Τὴ σχέση αὐτὴ τὴν ἀναγνωρίζουμε στὴν συγκίνηση τῶν ἀνθρώπων ποὺ κρύβονται πίσω ἀπὸ τὸ ἔργο.

Ὁ καλόγερος, ὁ κοσμικὸς μέτρ, ὁ μποέμ, ταυτίζονται στὴν ἀναζήτησή τους ν' ἀποδώσουν μὲ σχῆμα καὶ χρῶμα τὶς μυστικὲς δονήσεις τῆς ψυχῆς τους. Ἡ ἄρνηση τοῦ ὑπερβατικοῦ καὶ ἡ ἀναζήτηση τοῦ ἀληθινοῦ ὠθεῖ τὸν ἄνθρωπο σὲ μιὰ στροφὴ πρὸς τὶς φυσικὲς ἀρχές. Ἔτσι ὁ Χριστὸς γίνεται ἕνας ἀνθρώπινος τύπος μὲ παλλόμενη σάρκα καὶ μάτια γεμάτα ἐρωτήματα. Τέτοιου εἴδους εἰκόνες θὰ βροῦμε σὲ πολλὲς ἐκκλησιὲς τῆς Δύσης καλλιτεχνῶν ὅπως ὁ Ραφαέλ, ὁ Ντὰ Βίντσι ἢ ὁ Γκόγια, ἀλλὰ δὲν σημαίνει πὼς ἀνήκουν στὴν ἐκκλησιαστικὴ παράδοση, ποὺ μᾶς κληροδοτεῖ τὸ Βυζάντιο. Ὁ δόκιμος καλλιτέχνης ἀντικαθιστᾷ τώρα τὸν ἀνώνυμο ἀσκητή, δὲν ζωγραφίζει αὐτὸς πιὰ μόνο γιὰ τὸν ναό, κι' αὐτὸ τοῦ δίνει μιὰ τέλεια ἐλευθερία νὰ φέρῃ τὸν Θεὸ κοντά του ἔτσι ποὺ γίνεται κι ὁ ἴδιος κοινωνὸς τῆς θεότητος. Θὰ κατορθώσῃ ἄρα γε νὰ παρασύρῃ σὲ ὑψηλὲς θρησκευτικὲς δονήσεις καὶ τὸν θεατὴ ἢ μήπως κρατήσει τὸ βλέμμα ἡ ὡραιότητα καὶ δὲν τὸ ἀφήσει νὰ περάσῃ στοὺς χώρους τοῦ νοητοῦ, τοῦ ὑπεραισθητοῦ.

Ἀλλὰ ἂς παρακολουθήσουμε τὸν τρόπο, μὲ τὸν ὁποῖο ἐκφράζονται οἱ σχολὲς τῆς τέχνης στὶς εὐρωπαϊκὲς χῶρες ποὺ καλλιεργήθηκαν ἰδιαίτερα οἱ τέχνες. Στὴν Ἰταλία, βρῆκαν πρόσφορο ἔδαφος ν' ἀναπτυχθοῦν οἱ νέες αὐτὲς τάσεις.

Ὁ Ντούτσιο ταλαντεύεται ἀνάμεσα στὴν παράδοση καὶ τὴν προσωπική του ἔκφραση.



Ὁ Μυστικὸς Δεῖπνος (Τζιότο).

Στὴν πρώτη περίοδο τῆς Ἰταλικῆς Σχολῆς ἀνήκει καὶ ὁ Τζιότο. Ζωγραφίζει σχεδὸν ἀποκλειστικὰ γιὰ τοὺς ναούς, ἀλλὰ δημιουργεῖ τέλεια δικούς του τύπους. Ἁπαλύνονται οἱ μορφὲς μὲ τὰ λοξὰ μάτια, πλουτίζονται οἱ χρωματικὲς ἀποχρώσεις, ἡ φωτοσκίαση . Μποροῦμε ἀκόμα νὰ χαροῦμε τὸ στιγμιότυπο. Ἡ στροφὴ πρὸς τὸν πληθωρισμὸ ἔχει πιὰ γίνει. Τὸ στοιχεῖο τῆς ὡραιοπάθειας προχωρεῖ καλπάζον-γιὰ ν' ἀποκορυφωθῇ στὸν 15—15ον αἰῶνα. Ὁ Φρὰ Ἀντζέλικο στὴν ἀναζήτησή του γιὰ κάτι πιὸ ἐλεύθερο γίνεται σκλάβος τῆς λεπτομέρειας. Οἱ συνθέσεις του εἶναι διακοσμητικὲς καὶ πολυπρόσωπες ἔχουν πολὺ πάθος, ἀλλὰ δὲν κατορθώνει νὰ συγκινήσῃ. Ὁ Ραφαέλο, ὁ Μποτιτσέλι ὁ Λεον. Ντὰ Βίντσι, ὁ Φράντσια, ὁ Περουγκίν, ὁ Φρὰ Μπαρτολομέο ζωγραφίζουν θεοὺς μὲ μοντέλο τὸν ἄνθρωπο. Τὸν ἄνθρωπο στὶς ὧρες ποὺ πλησιάζει τὸ Θεὸ μὲ τὸν πόνο, τὴ σοφία, τὴ δύναμι, τὴν ὡραιότητα.

Τὴν ὑπερβολὴ στὴν ἀποθέωση τοῦ ἀνθρώπου θὰ βροῦμε στὸν Ραφαέλο.

Δὲν θὰ ὑποστηριζόνταν τὸ ἴδιο γιὰ τὸν Μ. Ἀντζελλο. Στὸ τεράστιο ἔργο του καθρεφτίζεται βέβαια ἡ ἐποχή του, ἀλλὰ τὸ δέος ποὺ ἐμπνέουν οἱ μορφές του, ἡ ἔντονη ἀνάταση, ποὺ τὶς χαρακτηρίζει, συνθέτουν τέχνη ὑψηλή.

Μᾶς ξαφνιάζει ὁ Ἀντρέα Μοντένα μὲ τὸν Νεκρὸ Χριστό. Καθαρὸς ρεαλισμὸς τὰ στοιχεῖα τὰ μεταφυσικὰ δὲν ὑπάρχουν. Μόνο ἀλήθεια, ἀνθρώπινος πόνος, γαλήνη ποὺ σκεπάζει μαρτυρικὸ θάνατο.. Ὁ Μοντένα ξεπερνάει τὶς παραδοσιακὲς θέσεις, πρωτοτυπεῖ καὶ ἐπιδεικνύει τὸ πλούσιο τελέντο του μὲ τολμηρὲς λύσεις προοπτικῆς.

Μὲ τὸ στοιχεῖο τῆς τραγικότητας προσπαθεῖ νὰ γεννήσῃ συναισθήματα λύπης γιὰ τὰ γενόμενα, ἀκριβῶς γιὰ νὰ προσπεραστῇ ἡ ἔλλειψη αἰσθητικῶν συγκινήσεων.

Ἕνα χαρακτηριστικὸ σημεῖο τῆς ἐξανθρωπίσεως τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς ἀποθεώσεως τοῦ ἀνθρώπου, πολὺ συχνά, εἶναι ἡ μεταφορὰ τῶν γεγονότων τῆς παλαιᾶς ἢ τῆς καινῆς διαθήκης σὲ ἐποχὲς σύγχρονες τοῦ καλλιτέχνη. Αὐτὴ τὴν ἱστορικὴ μετάθεση τὴν συναντᾶμε σ' ὅλες τὶς Σχολὲς τῆς Ἀναγεννήσεως, τοῦ Μπαρόκο μέχρι καὶ τὸν 18ον αἰῶνα, ὑποδηλώνεται δὲ μὲ τὸ εἶδος τῆς ἐνδυμασίας τῶν προσώπων ποὺ πλαισιώνουν τὶς μορφὲς τῶν Ἁγίων.

Στὴν Γαλλία, ὁ ρυθμὸς ποὺ ἀπομακρύνονται ἀπὸ τὴν αὐστηρὴ τέχνη οἱ ζωγράφοι εἶναι περίπου ὁ ἴδιος, ἀφοῦ ὅλη ἡ Εὐρώπη ζῇ τὸν ἐφηβικὸ ἐνθουσιασμό της. Περνοῦν κι αὐτοὶ τὴν κρίση τῆς ὡραιοπάθειας, τοῦ ἄψυχου, τοῦ διακοσμητικοῦ γιὰ νὰ φτάσουν σὲ ὁλοκληρωμένες ρεαλιστικὲς δημιουργίες. Ἀπὸ τὸ Σχολὴ τῆς Ἀβινιόν, ἡ Πιετά, τοῦ Μουσείου τοῦ Λούβρου, ἀντιπροσωπεύει τὸν 15ον αἰῶνα. Εὐγένεια καὶ μεγαλεῖο στὸν βουβὸ πόνο τῆς Μητέρας. Τὸ γυμνὸ σῶμα ἀσκητικό. Ἕνας τόνος ὑψηλοῦ ὑπάρχει. Ἀλλὰ ἡ παντοδυναμία τοῦ Πάπα μὲ τὴν παρουσία τοῦ καρδηναλίου καταστρέφει τὴν θρησκευτικότητα τῆς εἰκόνας. Καὶ αὐτὸ δὲν εἶναι μοναδικό, βέβαια, φαινόμενο.

Γιὰ νὰ ἑρμηνεύσουμε τὴν παράτολμη ἔμπνευση τοῦ Σάρλ Λὲ Μπρὴν μὲ θέμα τὴν εὐχαριστία τοῦ Λουδοβίκου 14ου πρὸς τὸν Χριστό, πρέπει νὰ ἀνατρέξουμε στὴν ἱστορία τῆς Γαλλίας γύρω στὰ 1700 δηλαδὴ στὶς μέρες τῆς ὁλοκληρωτικῆς μοναρχίας. Ὁ Λουδοβῖκος δὲν ἦταν μόνο τὸ κράτος τὸ ἴδιο, ἦταν κι' ὁ ἀντιπρόσωπος τοῦ Θεοῦ στὴ γῆ, γιατὶ ὄχι, ἕνας πραγματικὸς Θεός... Ἔτσι, ἄνετα, ἀτενίζει τὴν Ἀνάσταση συνοδευόμενος μάλιστα ἀπὸ τὴν ἀκολουθία του καὶ μὲ πολλὰ νομίσματα καὶ κοσμήματα ποὺ κατὰ τὰ ἄλλα, προσφέρει μὲ ταπεινοφροσύνη.

Αὐτὸς ἦταν ὁ βασιλιᾶς Ἥλιος.

Τὸν ρεαλισμὸ προωθεῖ ἡ Φλαμανδικὴ Σχολή. Ἀπὸ τὸν 14ον μέχρι τὸν 18ον αἰῶνα μιὰ σειρὰ καλλιτεχνῶν μὲ ἔντονη προσωπικότητα προσπαθεῖ γιὰ τὴν ἄρτια ἔκφραση. Τὰ ἔργα τῆς πρώτης περιόδου μᾶς μεταφέρουν στὴ θαμπὴ—ψυχρὴ ἀτμόσφαιρα τοῦ βορρᾶ. Οἱ σκοῦροι τόνοι, οἱ διάφανες μορφές, τὸ πλαισίωμα μὲ τὸ γοτθικὸ τόξο, προσδίδουν ὕφος ὑψηλό, αὐστηρό, θρησκευτικό.

Θρησκευτικὰ θέματα ἐργάστηκαν οἱ Ζὰν Βὰν Ντάϊκ, Ρότζερ Βὰν Ντὲρ Γουέϊντεν, Πέτρους Κρίστους, κ.ἄ.

Ἀργότερα, θρεμμένοι ἀπὸ τὴν παράδοση τῆς Σχολῆς, θὰ προβληθοῦν οἱ κλασσικοὶ Βὰν Ντάϊκ, Ρέμπραντ, Ροῦμπενς.

Ὁ Ροῦμπενς δὲν κουράζεται νὰ δουλεύῃ χριστιανικὰ θέματα μὲ εὐχέρεια καὶ παραγωγικότητα ποὺ ξαφνιάζει. Συχνὰ ζωγραφίζει τὸ ἴδιο θέμα σὲ πολλὲς φάσεις κι' ἀπὸ διαφορετικὲς γωνίες ὁράσεως. Ὅπως καὶ οἱ ἄλλοι Ὁλλανδοὶ τοῦ 17ου αἰῶνος, ἀγαπᾷ τὸ μεγαλόσχημο, τὸ τραγικό. Ἡ σάρκα ἀποκτᾷ ρευστότητα, τὸ χρῶμα εἶναι δυνατὸ καὶ ἀποκορυφώνεται τὸ ἀνατομικὸ παιχνίδισμα.

Ἀπὸ τὴν πινακοθήκη τοῦ Μονάχου ἡ Παναγία μὲ τὸν μικρὸ Χριστό, τοῦ Βὰν Ντάϊκ, ἑρμηνεύουν τὶς προθέσεις τοῦ ζωγράφου. Τὸ βάρος πέφτει στὴν ἔκφραση ποὺ περιμένει κανεὶς ν' ἀλλάξῃ ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμή. Στὸ τοπεῖο, στὶς πτυχώσεις τῶν ὑφασμάτων ὑπάρχει μεγαλοπρέπεια γλυπτοῦ ὅσο καὶ κάποιος πλατειασμός. Μία

τελείως καινούργια μορφὴ τοῦ Χριστοῦ, χωρὶς καμμιὰ μεσογειακὴ ἐπίδραση, ἕνα βόρειο Μεσία, συναντᾶμε στὸ Ρότερνταμ. Ἀνήκει στὸν Ζὰν Βερμήηρ. Ἡ ἐξαΰλωση τῆς μορφῆς συναγωνίζεται τὸ ἄσαρκο τῶν βυζαντινῶν ζωγράφων. Ὁ τρόπος ποὺ χρησιμοποιεῖ τὸ φῶς καὶ τὴ σκιά, τὸν βοηθοῦν νὰ τονίζῃ τὰ κύριασημεῖα τοῦ θέματός του. Ἡ πινελιὰ πλαταίνει, ἡ ἄσκοπη λεπτομέρεια χάνεται στὴν πυκνὴ σκιά.

Ἀπὸ τὴν Σχολὴ τῆς Ἱσπανίας, καλλιτέχνες σὰν τὸν Λουὶς Μοράλες, Γκρέκο, Μουρίλο, Βελάσκεθ, μὲ τὴ δημιουργία τους πάνω σὲ θέματα τῆς ζωῆς τοῦ Χριστοῦ, ἄφησαν ἐποχή.

Ὁ Μοράλες στὴν ἀποκαθήλωση χρησιμοποιεῖ σ' ἔκταση τὴ χρωματικὴ ἀντίθεση ἀνάμεσα στὴ χλωμάδα τῆς σάρκας καὶ τὸ κόκκινο αἷμα ποὺ αὐλακώνει μὲ πυκνὲς γραμμὲς τὸ σῶμα. Μὲ παρόμοια θέματα καταπιάνεται καὶ ὁ Ἀντώνιο Ντὲ Περέντα καὶ τ' ἀποδίδει συγγενικά. Ἡ ἀνάγκη γιὰ ἔντονες συναισθηματικὲς συγκινήσεις πηγάζει ἀπὸ τὴν ἰδιοσυγκρασία τοῦ Ἱσπανικοῦ λαοῦ. Ὁ Μουρίλο θὰ κρατήσῃ κάτι ἀπὸ τὸν πληθωρισμὸ τῶν προηγουμένων, ἀλλὰ εἶναι συντηρητικώτερος, ἔχει ἤδη προηγηθῆ ὁ μεγάλος δάσκαλος, ὁ Γκρέκο. Ἀπὸ τὸ Βυζάντιο ἔχει κρατήσει τὴ συγκρατημένη ἔκφραση στὸ συναίσθημα. Πλαταίνει τὶς ἐπὶ μέρους ἐπιφάνειες, οἱ μορφὲς χάνουν τὰ γήινα στοιχεῖα τους ἄσαρκες, ψηλόκορμες ἀλλὰ πλαστικές. Δὲν φέρνει τὸν Χριστὸ κοντὰ στὸν ἄνθρωπο, ζητεῖ ἀπ' τὸν ἄνθρωπο νὰ πλησιάσῃ μὲ νοῦ καὶ μὲ αἴσθημα τὸ σύμβολο. Οἱ ἀναδρομὲς στὴν τέχνη ποὺ μετέφερε τὶς θρησκευτικὲς μορφὲς σὲ κόσμους ἐλεύθερους καλλιτεχνικούς, τόσο ποὺ νὰ ξεπερνᾷ ἡ μορφὴ τὸ περιεχόμενο, ἀναφέρονται σ' ἐποχὲς ποὺ ἡ ἀναζήτηση κάποιας καινούργιας ἑρμηνείας τῆς ἔννοιας τοῦ Θεοῦ ἦταν ἔντονη. Γιὰ τὴ δική μας ἐποχή, ἀπὸ ἱστορικὴ σκοπιά, κάθε κριτικὴ εἶναι πρόωρη. Πάντως ἔχει δεχτῆ πολλοὺς καὶ πολὺ ἀντίθετους χαρακτηρισμούς, γιὰ τὴν προσφορά της στὴν τέχνη, γιὰ τὸ εἶδος καὶ τὴ ποιοτική της ἀξία.



Ἀποκαθήλωση (Ροῦμπενς).

Στὸν περιωρισμένο χῶρο τοῦ θέματός μου, ποὺ ὅμως εἶναι ἀντιπροσωπευτικός, θὰ παρακολουθήσουμε σὲ σύντομη θεώρηση τοὺς σύγχρονους καλλιτέχνας. Στὸ τέλος τοῦ περασμένου καὶ στὶς ἀρχὲς τοῦ δικοῦ μας αἰῶνα γίνεται ἡ ἀναπροσαρμογὴ τοῦ ἀνθρώπου στὰ πλαίσια τῆς ἐποχῆς του. Γιατὶ ὁ ἄνθπωπος, δὲν ζῇ κάθε φορὰ μία καινούργια γι' αὐτὸ ἱστορία. Ὑπάρχει μιὰ κυκλικὴ κίνηση στὴν ἀνθρώπινη πορεία, νοητικὰ ἀνεξέλεγκτη. Ἔτσι καὶ τώρα ἀναζοῦν, καθὼς ἐπανέρχονται, παληὲς καλλιτεχνικὲς ἐπιδιώξεις μὲ τὰ ὀνόματα: ἰμπρεσσιονισμός, ἐξπρεσσιονισμός, φοβισμός, κυβισμός, σουρεαλισμός.

Ἂν τίποτα δὲν εἶναι ἀπόλυτο, γιὰ τὴν τέχνη, τοῦτο ἰσχύει διπλᾶ. Μ' αὐτὴ τὴν ἐπιφύλαξη μποροῦμε νὰ ποῦμε πὼς ὁ ἰμπρεσσιονισμὸς στηρίζεται στὴν ὀπτικὴ φευγαλέα ἐντύπωση τῆς στιγμῆς, ἔτσι ὁ καλλιτέχνης μὲ μέτρο τὰ μάτια του, ὑποκειμενικά, ἀποδίδει τὸν γύρω του κόσμο. Ὁ ἐξπρεσσιονισμὸς ξεπερνᾷ τὸ ὁρατὸ

καὶ τείνει ν' ἀπεικονίσῃ τὸ νοητό, τὸ ὑπεραισθητό, ὅπως περίπου τὸ δίδαξε ὁ βυζαντινὸς ἁγιογράφος. Ἡ τάση αὐτὴ φανερώνει τὸν ἰδεαλισμὸ τῆς ἐποχῆς, ποὺ χρησιμοποιεῖ τὸ ἀντικείμενο σὰν ἐρέθισμα γιὰ τὴν ἐξωτερίκευση τοῦ ἐσώτερου κόσμου τοῦ ἀνθρώπου.

Κάτω ἀπ' αὐτὲς τὶς ἀντιλήψεις ἡ μορφὴ τοῦ Χριστοῦ χάνει τὴν ρεαλιστικὴ ἀνθρώπινη ὄψη της, γίνεται πάλι ἰδέα ἀνθρωπομορφική. Στὴν εἰκόνα δὲν βλέπουμε πιὰ τὴν θειότητα, αἰσθανόμαστε τὴ θειότητα κι' ἀκόμα νοιώθουμε τὸν πόνο τοῦ ἀνθρώπου γιὰ νὰ βρῇ τὸ θεῖο.

Μὲ διάθεση ἀποκαλυπτικῆς ἀλήθειας εἰσβάλλει στὴν ἐποχή του ὁ Πὼλ Γκογκὲν . Ὁ ἴδιος λέει, πὼς δὲν ἀρκεῖ ἡ ἁπλῆ ἐντύπωση ἀπ' τὴ φύση, ἀλλὰ ἡ ἐντύπωση πρέπει νὰ δεθῇ μὲ τὸ αἰσθητικὸ κριτήριο, ποὺ διαλέγει, τακτοποιεῖ, ἁπλοποιεῖ καὶ συνθέτει. Μὲ πολὺ ἄνεση μεταφέρει τὴν Παναγία μὲ τὸν μικρὸ Χριστὸ στὴν ἀγαπημένη του Ταϊτή. Τροπικὸ τοπεῖο καὶ ἡ Μαρία Ταϊτιανὴ κόρη ποὺ κρατᾷ στοὺς ὤμους της τὸν Χριστό. Οἱ δυὸ ἄγγελοι τὸ ἴδιο ἰθαγενεῖς. Δὲν θὰ διστάσῃ ἀκόμα νὰ μεταφέρῃ μιὰ ἀνθρώπινη ὥρα στὰ βιβλικὰ πλαίσια. Θρησκευτικὸ περιεχόμενο ἔδωσε στὴ γέννηση τοῦ δικοῦ του παιδιοῦ ἀπὸ τὴν Ταϊτιανὴ γυναίκα του. Κι ἔχομε ἔτσι μιὰ γέννηση μὲ μοντέλα ἀνθρώπινα γιὰ νὰ συμβολιστῇ ἡ ἀνακύκλησῃ τῆς ζωῆς, ἡ αἰωνιότητα.

Τὸ 1950 πέθανε ὁ Γερμανὸς ζωγράφος Μάξ Μπέκμαν. Ἀπὸ τὸ Μουσεῖο μοντέρνας τέχνης τῆς Ν. Ὑόρκης ὁ πίνακάς του μὲ θέμα τὴ Ἀποκαθήλωση. Διὰ μιὰ ἀκόμα φορὰ τὸ πανάρχαιο θέμα, ὁ πανάρχαιος θρῆνος. Τὸν βαραίνουν ἀγωνίες, κόπωση καὶ πίκρα πολλὴ τώρα. Ὁ ἥλιος ἔχει κρυφτῇ, μαῦρος, νὰ μὴ φωτίζῃ τόσο κακό. Ἄδικα θ' ἀναζητήσῃς τὴν Παναγία καὶ τὸν Ἰωάννη. Ἕνας ἀνώνυμος ἐσταυρωμένος, ἕνας ἀνώνυμος κόσμος, μιὰ πανανθρώπινη φρίκη.

Ὁ Μπέκμαν ἔζησε καὶ τοὺς δύο παγκοσμίους πολέμους.

Ἀνατρέχοντας τὶς ἐποχὲς μέσ' ἀπ' τὴν τέχνη τους, κι' ἀκόμα μέσα ἀπ' τὴ θρησκευτικὴ ἔμπνευσή τους, γνωρίζομε τὸν ἄνθρωπο ποὺ τὶς ἔζησε, καταλαβαίνουμε τὶς ἀναζητήσεις του, μᾶς βοηθᾷ στὶς δικές μας.

Τὸν παρακολουθοῦμε, στὴν γέννηση, στὴν ὡριμότητα, στὸν μαρασμό του, στὸ ξαναρχίνισμά του κι' ἑρμηνεύουμε τὸν ἑαυτό μας, καθὼς νοιώθουμε μέσα μας νὰ ζοῦν καὶ ν' ἀλληλοσυγκρούωνται ὁ βυζαντινὸς ἀσκητής, ὁ ἐπαναστάτης πρωτοπόρος ὁ συνθλιβόμενος καὶ ὁ καινούργιος ἄνθρωπος.

ΧΑΡΟΥΛΑ ΤΖΑΒΕΛΛΑ

Οἱ ἀστυνομικοὶ ποὺ μελετοῦν συνεχῶς προσφέρουν μεγάλη ὑπηρεσία στὴν κοινωνία καὶ στὸν ἑαυτό τους.

Τὰ «ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ» σᾶς δίνουν ἐκλεκτὴ πνευματικὴ τροφή.

...Στὴν ὑπηρεσία τῆς ἀγάπης...

Ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Β' κ. **Σ. ΠΗΛΟΥ**

Μάρτιος 1962.

...Εἶναι σούρουπο... Σιγὰ-σιγὰ νυκτώνει... Ὁ πίνακας τῆς φύσεως γιομίζει σκοῦρες πινελιές... Ἕνα γκρίζο πέπλο πέφτει ἀνάλαφρα πάνω στὴ γῆ... Καὶ τὴν πλημμυρίζει σκιές... Θαρρεῖς καὶ κάποιος ἀπαισιόδοξος σκηνοθέτης βιάζεται νὰ διώξῃ τὸ φῶς, νὰ κρύψῃ τὰ σπίτια, τὰ δέντρα, τὶς βουνοκορφές...

Ἕνα πονεμένο μυστήριο ἀγκαλιάζει τὴν πλάση... Ἡ μέρα ἀργοπεθαίνει. Ἡ μέρα ξεψυχᾷ...

Νυχτώνει... Ὅλο καὶ νυχτώνει... Εἶναι ἡ στιγμὴ ποὺ λατρεύω...Εἶναι ἡ ὥρα ποὺ ἔχω τρελλὰ ἐρωτευθῆ... Κάτι ἀργοσαλεύει στὴ φαντασία μου... Κάποιος ἄγνωστος Θεὸς ξεπετάγεται ἀπὸ τὰ βάθη τοῦ εἶναι μου... Γίνομαι ἔτσι παιδί... Ταπεινώνομαι... Κυκλώνομαι ἀπὸ ἀπέραντη γαλήνη...

...Βραδυάζει... Κι' εἶμαι μονάχος στὸ μικρὸ μπαλκονάκι τοῦ φτωχικοῦ μου σπιτιοῦ μ' ἕνα τσιγάρο στὸ στόμα... Ρίχνοντας μιὰν ὕστερη ματιὰ κατὰ τὴν πόλη, τὴ βλέπω νὰ βυθίζεται ἀνάλαφρα στὸ χάος τῆς πρώτης νύχτας...

Ἕνας γλυκὸς ρεμβασμὸς μὲ κυκλώνει... μὲ ἀναστατώνει... μὲ μεθᾷ.

Μά, μονάχα γιὰ λίγο... Ἔρχεται ὕστερα ἡ κούραση καὶ πάλι νὰ μὲ κυριεύσῃ. Πρὶν λίγα λεπτὰ γύρισα σπίτι μου... Κι' εἶμαι νηστικός, σκονισμένος, ἀποκαμωμένος... Δέκα τρεῖς ὧρες ἀδιάκοπης δουλειᾶς... Δίχως ἀνάπαυλα...

Στέκω ἔτσι γιὰ λίγο νὰ ξαναδῶ τὴν πόλη ποὺ χάνεται μέσα στῆς νύχτας τὴ σιγαλιά... Θέλω νὰ γαληνέψω, νὰ πάρω δύναμη γιὰ νὰ μπορέσω νὰ σᾶς κουβεντιάσω ὅπως πρῶτα... Ἀλήθεια! Πόσο καιρὸ εἶχα ν' ἀνοίξω τὸ φτωχικό μου ἡμερολόγιο!!! Μά, ζητῶ τούτη τὴ στιγμὴ νὰ ξανακερδίσω τὸ χαμένο καιρό... Νὰ ξαναβρεθῶ, ὅπως τότε, σ' αὐτὸ τὸ ἀγωνιστικὸ χαράκωμα τῶν πνευματικῶν ἀγώνων ἐτούτου τοῦ περιοδικοῦ...

...Τὸ πρῶτο ἀστέρι ἔκανε τὴν ἐμφάνισή του στὸν Οὐρανό... Ὕστερα ἄλλο... κι' ἄλλο... Τὸ στερέωμα φωταγωγήθηκε... Γιορτάζει τῆς νύχτας τὸν ἐρχομό...

Ἡ παντοδυναμία τοῦ δειλινοῦ ἐξαφανίστηκε... Κι' ἡ μέρα χάθηκε κι' αὐτή... Μιὰ καινούργια κοσμογονία θεμελιώθηκε πάνω στὴ γῆ... Σκοτάδι... Σιωπή... Ὁ ἀγώνας γιὰ τὴν ὕπαρξη ξέφτισε... Κι' ὁ ἄνθρωπος ξανάγινε τὸ ἀδύναμο πλάσμα τῆς Δημιουργίας... Ἀπέρριψε τὴν τήβεννο τῆς σοβαρότητος ὁ δικαστής... σφάλισε τὸ γραφεῖο ὁ μεσίτης... κατέβηκεν ἀπὸ τὴν ἕδρα ὁ δάσκαλος... ἄφησε τὰ σύνεργα τῆς δουλειᾶς ὁ ἐργάτης... ἔκλεισε τὸ βιβλίο παρουσιῶν ὁ ὑπάλληλος... Κι' ὁ μόχθος τῆς ὁλοήμερης βιοπάλης πνίγηκε στὴν ἀπεραντωσύνη τῆς νύχτας... Νύχτα!!! Κι' εἶναι μιὰ νύχτα καλοκαιριάτικη...

Εἶναι μιὰ νύχτα ξελογιάστρα,
γεμάτη ἔρωτα σκοπό,
ποὺ κι' ἂν μιλούσανε καὶ τ' ἄστρα
θὰ λέγαν μόνο : «σ' ἀ γ α π ῶ!».

Αὐτὴ τὴ νοσταλγικὴ στροφὴ τραγουδᾷ ἕνα ἐρωτευμένο κορίτσι στὸ ἀπέναντι παράθυρο... Τραγουδᾷ σιγὰ-σιγά, σχεδὸν ψιθυριστά... Τὰ λόγια της μοιάζουν μὲ παράπονο γιὰ κάποιον ποὺ καρτερεῖ καὶ δὲν ἔρχεται καὶ δὲν λέει νἀρθῇ... Δὲν μπορῶ νὰ τὴν διακρίνω... Μᾶς χωρίζει τὸ σκοτάδι... Ὅμως τὰ λόγια της φτάνουν ὥς τ' αὐτιά μου μελωδικά, νοσταλγικά, τραγουδιστά...

...Ναί!!! Ἀλήθεια λέει ἡ μικρή... Ὅλα γι' ἀγάπη μιλοῦν ἐτούτη τὴν ὥρα... Τ' ἀστέρια, τὸ σκοτάδι, ἡ φύση, ἡ σιωπή...

'Η 'Αγάπη!!! Πιστεύω σ' αὐτὴν σὰν θρησκεία... Μέσα στὴ μεγάλη ἀστυνομικὴ οἰκογένεια, τὴν ἀντάμωσα ἀληθινή, γνήσια, ἄδολη, ἀπέραντη...

Γιατὶ ὁλάκαιρη ἡ 'Αστυνομικὴ 'Ιστορία πάνω σ' αὐτὴν στηρίζεται... Στὶς γαλάζιες σελίδες της ἔχει γραφτῆ... Λίγοι ἴσως τὸ καταλαβαίνουν αὐτό.

'Αλλά, γιὰ σκεφθῆτε... Ποιὰ εἶναι αὐτὴ ἡ παντοδύναμη κινητήρια ὥθηση ποὺ κινεῖ τὸν ἀστυφύλακα μέσα στοὺς δρόμους, τὶς νύχτες, τὶς αὐγοῦλες, τὰ μεσημέρια, τὰ δειλινά; Γιὰ ποιὸν ξενυχτᾷ καὶ θυσιάζεται, καὶ πολλὲς φορὲς πέφτει κτυπημένος ἀπὸ τὶς ἀντιξοότητες τῆς ζωῆς; Ὤ! Εἶναι ἡ ἀγάπη... Μονάχα ἡ ἀγάπη ποὺ τὸν μεθᾷ... 'Η ἀγάπη, ὅπως τὴν ἐδίδαξεν ὁ Χριστός...'Η ἀγάπη ποὺ θυσιάζεται, ποὺ ὑπομένει, ποὺ ταπεινώνεται, ποὺ δὲν ζητεῖ «τὰ ἑαυτῆς»...

Πᾶνε πολλὰ χρόνια ἀπὸ τότε ποὺ συστήθηκε τὸ 'Αστυνομικὸ Σῶμα... Κι' ἡ ἀξία τῶν ἀνδρῶν του εἶναι πιὰ καθολικὰ ἀναγνωρισμένη... Οἱ ἀστυνομικὲς ἐπιτυχίες διαδέχονται ἡ μιὰ τὴν ἄλλη... Καὶ οἱ ἐφημερίδες πάρα πολλὲς φορὲς ἔφεραν στὸ φῶς τῆς δημοσιότητος τὶς ἄγνωστες πτυχὲς τοῦ πολύμορφου καταδιωκτικοῦ ἔργου τῶν ἀστυνομικῶν ὀργάνων...

Ὅμως, γιὰ τὴν ἀγάπη ποὺ νοιώθουν πρὸς τοὺς συνανθρώπους τους ποιὸς μίλησε; Μὲ τὸ κοινωνικὸ ἔργο τοῦ 'Αστυνομιοῦ Σώματος ποιὸς ἀσχολήθηκε;

Τόσα χρόνια τώρα ἡ 'Αστυνομία Πόλεων δὲν κάνει τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὸ νὰ προσφέρῃ ἀγάπη στὶς μᾶζες ποὺ ἀστυνομεύει, νὰ τὶς συμπονᾷ νὰ τὶς βοηθῇ, νὰ τὶς προστατεύῃ.

'Αθόρυβα γίνονται ὅλα ἐτοῦτα... Γι' αὐτὸ συνήθως μένουν ἄγνωστα, στὸ περιθώριο τῶν βιβλίων Συμβάντων... Κ' ἐτοῦτο ὑπῆρξεν ἕνα μικρὸ παράπονο κάποτε τῶν ἀνδρῶν τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος...

Ἔπρεπε νὰ ἔρθῃ μιὰ φορὰ «τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου» νὰ ἀποβάλῃ ἡ 'Αστυνομία τὸ ἀστυνομικό της ὕφος καὶ νὰ μπῇ μέσα στὸν κόσμο, στὶς ἀνώνυμες μᾶζες τῶν πόλεων, γιὰ νὰ κηρύξῃ τὴν 'Αγάπη της καὶ νὰ δώσῃ ἕνα δεῖγμα τοῦ ἑαυτοῦ της...

Ἦταν μιὰ δουλειὰ δύσκολη κι' ἐπίπονη, ποὺ ἔπρεπε νὰ προγραμματισθῇ μὲ σύνεση γιὰ ν' ἀποδώσῃ πλούσιους καρπούς...

Τὸ πρῶτο βῆμα ἔγινε μ' αὐτὸ τὸ περιοδικό... Κι' ὕστερα ἄλλο ἕνα μὲ τὴν 'Εκπομπὴ τῆς 'Αστυνομίας... Δυὸ βήματα δὲν εἶναι τίποτε... Κι' ὅμως εἶναι κάτι... Εἶναι ἕνας δρόμος... Δρόμος στενὸς βέβαια καὶ ἀσχημάτιστος... Μά, σιγὰ-σιγὰ θὰ γινότανε πλατειὰ λεωφόρος.

Ἔτσι εἶχαν τὰ πράγματα, ὅταν τὸ περασμένο καλοκαίρι ὁ σημερινὸς 'Αρχηγὸς τῆς 'Αστυνομίας, προγραμματίζοντας ἕνα μακρόπνοο καὶ ἀποδοτικὸ πρόγραμμα δημοσίων σχέσεων, πῆρε μιὰν ἀπόφαση, ποὺ στὴν ἀρχὴ ξάφνιασε καὶ παραξάνεψε...

Ἐφτειαξε δηλαδὴ ἕνα μικρὸ κινηματογραφικὸ συνεργεῖο κι' ἕνα Τμῆμα Κινηματογραφικῶν προβολῶν στὸ 'Αρχηγεῖο τῆς 'Αστυνομίας Πόλεων. Κ' ὕστερα ἔδωσε μιὰ συγκεκριμένη ἐντολή: «Πηγαίνετε νὰ ψυχαγωγήσετε τὸν κόσμο... νὰ τοῦ προσφέρετε δωρεὰν ἕνα εὐχάριστο καὶ διδακτικὸ κινηματογραφικὸ πρόγραμμα... νὰ τοῦ δώσετε ἀγάπη...».

Μιὰ πρωτότυπη κι' ἄγνωστη ἴσαμε σήμερα διαταγή...

Κι' ὕστερα ἄρχισε τὸ στάδιο τῆς ἐκτελέσεώς της...

Τὸ περασμένο καλοκαίρι!!! Ἕνα ὁλάκαιρο βιβλίο μπορεῖ νὰ γραφτῇ μ' αὐτὸ τὸν ἁπλὸ τίτλο... Κι' ἴσως νὰ γραφτῇ κάποτε καὶ νὰ τοποθετηθῇ στὴν ἀστυνομικὴ βιβλιοθήκη σὰν μιὰ ἀξιόλογη καὶ δημιουργικὴ πτυχὴ τοῦ ἀστυνομικοῦ ἔργου...

Τὸ περασμένο, λοιπόν, καλοκαίρι ἐτέθηκαν οἱ βάσεις ἑνὸς καινούργιου ἔργου.

...Ἦταν σούρουπο ὅταν ἕνα ἀστυνομικὸ τζὶπ φορτωμένο μὲ μηχανήματα καὶ κινηματογραφικὰ ὄργανα τραβοῦσε γιὰ μιὰ ἀπόμερη ἀθηναϊκὴ γειτονιὰ γιὰ νὰ δώσῃ τὴν πρώτη ἀστυνομικὴ κινηματογραφικὴ παράσταση...

Μέσα στὸ αὐτοκίνητο ἤμεθα τρεῖς... Κι' οἱ τρεῖς περίπου στὴν ἴδια ψυχολο-

γικὴ κατάσταση... Τὸ ἄγνωστο μᾶς κύκλωνε... Τί θὰ βρίσκαμε; Ποιὰ ὑποδοχὴ θὰ μᾶς γινόταν; Θὰ τὰ καταφέρναμε;

Μά, ἔπρεπε νὰ τὰ καταφέρουμε... Ἔπρεπε νὰ δώσουμε ὁλόκληρο τὸν ἑαυτό μας γιὰ τὴν ἐπιτυχία τοῦ σκοποῦ μας...

Καὶ τὸν δώσαμε...

Ὁ τόπος προβολῆς ἦταν σὲ μιὰ βουνοπλαγιὰ «κάπου στὴν Ἀθήνα». Σταματήσαμε καὶ κατεβήκαμε ἀπ' τ' αὐτοκίνητο... Δὲν βρήκαμε κανένα νὰ μᾶς περιμένῃ... Κανεὶς δὲν τὸ ἤξερε...

«Τί θὰ κάνουμε;» ρώτησεν ὁ ὁδηγός...

«Θὰ τοποθετήσουμε τὰ μηχανήματα καὶ θ' ἀρχίσουμε» τοῦ εἶπα κυττάζοντας ὁλόγυρα τὴν ἐρημιὰ ποὺ μᾶς κύκλωνε...

Κατεβάσαμε τὰ μηχανήματα καὶ βαλθήκαμε νὰ τὰ τοποθετήσουμε...

Ὕστερα ἀπὸ μερικὰ λεπτὰ οἱ πρῶτοι περίεργοι ἄρχισαν νὰ μᾶς περικυκλώνουν... Εἶδαν ἕνα ἀστυνομικὸ αὐτοκίνητο, εἶδαν τρεῖς ἀστυνομικοὺς καὶ στάθηκαν νὰ μᾶς κυττάζουν παραξενεμένοι... ὥσπου κάποιος μᾶς ρώτησε:

«Τί πρόκειται νὰ κάνετε;».

«Θὰ προβάλλουμε διάφορα κινηματογραφικὰ ἔργα».

«Πόσο τὸ εἰσιτήριο;».

«Δωρεάν...».

«Δωρεάν; Ποιὸς τὴν κάνει αὐτὴ τὴν προβολή;».

«Τὸ Ἀρχηγεῖον τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων, σὰν μιὰ μικρὴ προσφορὰ ἀγάπης πρὸς τὸν λαόν...».

Τὰ λόγια μας προξένησαν ἐντύπωση... Ἔφεραν μιὰν οἰκειότητα ἀνάμεσα σ' ἐμᾶς καὶ στοὺς πρώτους θεατές μας... Ἐπιάσαμε μαζί τους φιλικὴ κουβέντα... Ἡ ἀτμόσφαιρα ἔγινε πιὸ ζεστή... Καὶ ξαφνικὰ κάποιος ρώτησε :

«Νὰ σᾶς βοηθήσουμε;».

Αὐτὸ ἦταν... Σὲ δυὸ λεπτὰ δέκα πολῖται βάλθηκαν νὰ μᾶς προσφέρουν τὴ βοήθειά τους... Ἀνακατεύθηκαν μαζί μας, ἐγίναμε ἔτσι μιὰ συντροφιά... Κι' ὅλοι μαζὶ ἑνωθήκαμε σ' ἕνα κοινὸ σκοπό...

«Μή, κύριε Ὑπαστυνόμε, ἐσεῖς... Αὐτὸ εἶναι βαρύ... θὰ τὸ μεταφέρω ἐγώ...».

«Πιᾶστε τὴν ἄκρη τῆς ὀθόνης, κ. ἀστυφύλακα, κι' ἐγὼ τὴν ἄλλη νὰ τὴ στήσουμε...».

«Νὰ σᾶς φέρω ἕνα τραπεζάκι...».

Ὕστερα ἀπὸ μισὴ ὥρα ὅλα ἦσαν ἕτοιμα... Ὅλα... Μὰ θεαταί; Στρέφω γύρω μου... Περίπου 100 ἄτομα... Ἀλλά, τί σημασία ἔχει; Κάνουμε τὸ σταυρό μας κι' ἀρχίζουμε...

Σιωπὴ ὕστερα ἀπὸ τὴν πρώτη ταινία... Στὴ δεύτερη κουβέντες γύρω... Στὴν τρίτη λίγα δειλὰ χειροκροτήματα... ὥστου στὸ τέλος ἕνας χείμαρρος μᾶς περικύκλωσε... Χείμαρρος ἐνθουσιασμοῦ... Χειροκροτήματα, ἐπευφημίες, ζητωκραυγές...

Αὐτὴ ἦταν ἡ ἀρχή... Ὁ πρόλογος...

Γυρίσαμε κατὰ τὰ μεσάνυχτα... Εἴπαμε νὰ πᾶμε στὸ Μηχανοκίνητο ν' ἀφήσωμε τ' αὐτοκίνητο... Μά, προτιμήσαμε νὰ πᾶμε στό Ἀρχηγεῖο... Κλειστήκαμε στὸ γραφεῖο καὶ ἀνταλλάξαμε τὶς γνῶμες μας... Συγκινημένοι μιλούσαμε. Ἀνάλαφροι... Ἡ κούραση δὲν μᾶς φαινότανε... Νοιώθαμε μιὰ χαρά... Μεγάλη χαρά... Ἀπέραντη...

Ἔτσι ξεκινήσαμε... Καὶ συνεχίσαμε ὅλο τὸ περασμένο καλοκαίρι στὸν ἴδιο ρυθμό... Τὸ πρωῒ γραφεῖο... τὸ μεσημέρι ἔλεγχο μηχανημάτων... καὶ τὸ βράδυ προβολή... Προβολὴ μέχρι τὰ μεσάνυχτα... Πότε στὸν Πειραιᾶ, πότε στὴν Ἀθήνα... Πότε στὰ Ταμπούρια, ἄλλοτε στὴν Καισαριανή, ὕστερα στὴ Δραπετσώνα, μετὰ στὸν Ἀσύρματο... Τρεῖς-τέσσερις φορὲς ἐπισκεφθήκαμε τὴν κάθε γειτονιὰ τῶν

'Αθηνῶν καὶ τοῦ Πειραιῶς τὸ περασμένο καλοκαίρι... Κι' ὁ ἀριθμὸς τῶν θεατῶν ὁλοένα καὶ μεγάλωνε... 500... 800... 1.000... 1.500... 2.000... 3.000... 4.500... 5.000.... Καὶ χειροκροτήματα, καὶ ζητωκραυγὲς καὶ ἐνθουσιασμὸς πρωτοφανής.

Ἔτσι συνήθισαν οἱ γειτονιὲς νὰ βλέπουν τὸ ἀστυνομικὸ αὐτοκίνητο νὰ διασχίζῃ τοὺς δρόμους καὶ νὰ τὸ χειροκροτοῦν... Ρυτιδωμένες καὶ βλοσυρὲς συνοικίες ἄλλαζαν ξαφνικὰ ὄψη τὸ δειλινό... Γινόντουσαν εὔθυμες, ξέγνοιαστες, κεφᾶτες. 'Ερχόντουσαν τὰ παιδιὰ νὰ μᾶς περιμένουν... Μᾶς ὑποδεχόντουσαν μὲ φωνές... ἔτρεχαν νὰ μᾶς βοηθήσουν, μᾶς κύκλωναν μὲ ἐνθουσιασμὸ καὶ χειροκροτήματα...

Αὐτὸ γινότανε κάθε βράδυ τὸ περασμένο καλοκαίρι... Ἄδεια δὲν πήραμε... 'Αλλὰ οὔτε καὶ τὸ σπίτι μας μᾶς ἔβλεπε... Εἴχαμε ἀφοσιωθῆ στὴ δουλειά μας... Καὶ τὰ ἀποτελέσματα ὑπῆρξαν ἐλπιδοφόρα... Ξεπέρασαν κάθε προσδοκία... Τὸ μικρὸ ἀστυνομικὸ δεντράκι τῆς χαρᾶς ποὺ φυτεύθηκε μὲ κόπους μέσα στὸ πετρῶδες ἔδαφος τόσων προκαταλήψεων ἄρχισε σιγὰ-σιγὰ νὰ μεγαλώνῃ... Ἔβγαλε φύλλα... Ἔδωσε τὸν πρῶτο ἴσκιο του...

Τὸ 'Αστυνομικὸ Κινηματογραφικὸ Συνεργεῖο εὐθυγραμμίστηκε καὶ ἐβάδισε παράλληλα πρὸς τὴν 'Αστυνομικὴ 'Εκπομπή. 'Εγίνηκε μιὰ δεύτερη μικρὴ 'Εκπομπὴ τῆς 'Αστυνομίας. Ἔτσι πέρασαν οἱ μέρες, οἱ βδομάδες, οἱ μῆνες... Ἔφυγε τὸ καλοκαίρι... ἦρθε τὸ φθινόπωρο...

Καὶ τότε ἐτέθηκε τὸ ἐρώτημα: Τί θὰ γίνῃ τὸ χειμῶνα μὲ τὰ κρῦα; Θὰ σταματήσῃ αὐτὸ τὸ ἔργο ποὺ θεμελιώθηκε μὲ τόσους κόπους; Θὰ ξεριζωθῆ τὸ μικρὸ ἀστυνομικὸ δεντράκι τῆς ἀγάπης πάνω στὴν ἀνάπτυξή του;...

Πόσο πονούσαμε γι' αὐτό!!! Γιατὶ αὐτὲς οἱ δουλειὲς δὲν γίνονται μὲ ὧρες ἐργασίας, μὲ τύπους, μὲ σοβαροφάνεια... Θέλουν οἶστρο, πίστη, ἀγάπη, ἐπιμονή... Κάτι σὰν τὸ ἀμερικανικὸ «χόμπυ»... Νὰ ξεχνᾶς νὰ τρῶς, νὰ μὴ κοιμᾶσαι, νὰ μὴ κυττάζῃς τὸ ρολόϊ σου... Μόνο ἔτσι θὰ ἐπιτύχῃς...

Μὲ παράπονο, λοιπόν, κυττάζαμε τὸ χειμῶνα ποὺ ἔφτανε... Θὰ μᾶς νικοῦσε ὁ βορρᾶς;

Πάνω σ' ἐτοῦτα τὰ ἐρωτήματα ἦρθε μιὰ νέα διαταγὴ τοῦ 'Αρχηγοῦ τῆς 'Αστυνομίας :

«Νὰ συνεχίσετε στὰ Σχολεῖα».

Ἔτσι καὶ ἔγινε... Ἔτσι ἄνοιξε ὁ δεύτερος κύκλος δραστηριότητος τοῦ 'Αστυνομικοῦ Κινηματογραφικοῦ Συνεργείου... 'Εδῶ τὰ πράγματα δὲν ἦταν καὶ τόσο ἁπλᾶ...

Δὲν θὰ εἶχες ἀπέναντί σου ἕνα ἀνώνυμο πλῆθος, ἀλλὰ μαθητὰς Σχολείων... Κι' ἡ κριτικὴ αὐτοῦ τοῦ κόσμου θὰ ἦταν ἀμείλικτη... 'Εκπαιδευτικοὶ θὰ παρακολουθοῦσαν μὲ σχολαστικότητα τὰ προγράμματα καὶ θὰ ἦσαν ἕτοιμοι νὰ σὲ ἐπικρίνουν, νὰ σὲ σταματήσουν, νὰ σοῦ ὑποδείξουν ἀτέλειες. Αὐτὸ μᾶς ἔκαμε πιὸ προσεκτικούς. 'Η πεῖρα ποὺ εἴχαμε ἀποκτήσει τὸ περασμένο καλοκαίρι μπερδεύονταν τώρα μ' ἕνα πελώριο συναίσθημα εὐθύνης ποὺ ἐπέβαλε νέες ὑποχρεώσεις καὶ νέα καθήκοντα...

...Ἔτσι ἕνα πρωῒ βρεθήκαμε σὲ μιὰ κλειστὴ αἴθουσα. 'Η ἀλλαγὴ αὐτὴ δὲν ἦταν εὐχάριστη... Τὸ καλοκαίρι εἶχες γιὰ φόντο ἕνα βουνό, ἐπάνω σου τὸν οὐρανό, τριγύρω κήπους καὶ γαλήνη... Καὶ κοινὸ λογιῶν-λογιῶν ποὺ ἔδινε πολλὴ ζωὴ στὴ δουλειά σου...

'Ενῷ ἐδῶ... 'Επτὰ παράθυρα... πολλὰ θρανία... 150 μαθηταὶ ἀμίλητοι... Καὶ 6 διδάσκαλοι σοβαροὶ πιὸ 'κεῖ νὰ σὲ παρατηροῦν...

Καὶ πάλι ἐκάναμε τὸ σταυρό μας, ἐπήραμε τὸ μικρόφωνο καὶ ἀρχίσαμε... Μᾶς χειροκρότησαν καὶ πήραμε θάρρος... Κι' ὕστερα ἄρχισε ἡ προβολή... Μονομιᾶς ἡ ἀτμόσφαιρα ἄλλαξε... Ζεστάθηκαν ὅλα γύρω... Εἴδαμε τὰ πρόσωπα τῶν διδασκάλων νὰ χαμογελοῦν... Κι' ἀκούσαμε τὰ παιδιὰ νὰ ξεφωνίζουν μ' ἐνθουσιασμό... Αὐτὴ ἦταν ἡ πρώτη ἔνδειξη μιᾶς ἐπιτυχίας ποὺ ἀκολούθησε καὶ τῆς ὁποίας οἱ φάσεις ὑπῆρξαν τιμητικὲς γιὰ τὸ 'Αστυνομικὸ Σῶμα.

Ἔτσι ἄρχισεν ὁ δεύτερος κύκλος τῶν προβολῶν τοῦ Ἀρχηγείου Ἀστυνομίας Πόλεων...

Καὶ συνεχίστηκε σὲ πιὸ γρήγορο ρυθμό... Τώρα δὲν κάνουμε, ὅπως τὸ καλοκαίρι, μιὰ προβολὴ τὴν μέρα, ἀλλὰ δύο-τρεῖς ἢ καὶ περισσότερες... Τὸ ἀστυνομικὸ αὐτοκίνητο ὁλοένα καὶ διασχίζει τοὺς δρόμους καὶ τὰ μηχανήματα προβολῆς ἀδιάκοπα ἀνεβοκατεβαίνουν στὶς αἴθουσες τῶν σχολείων...

Τώρα προστέθηκε καὶ μιὰ ἄλλη προπαρασκευαστικὴ δουλειά: ἡ συσκότιση, ποὺ πρέπει νὰ γίνῃ κατὰ τρόπον ἄψογον ὥστε ἡ προβολὴ νὰ σημειώσῃ ἀπόλυτη ἐπιτυχία...

...Καὶ οἱ προβολὲς ἐξακολουθοῦν μὲ γοργὸ ρυθμό... Κοντεύουμε νὰ τελειώσουμε ὅλα τὰ Σχολεῖα τῶν Ἀθηνῶν... Τὰ ἀποτελέσματα δὲ εἶναι τόσον συγκινητικὰ ὥστε πολὺ γρήγορα θὰ γίνουν θέμα συζητήσεως στὸ εὐρὺ κοινόν...

...Σ' ἕνα Σχολεῖο ποὺ πήγαμε ἕνα παιδάκι μόλις μᾶς ἀντίκρυσε ἔβαλε τὰ κλάμματα... Ἦταν ἕνας μικρὸς μαθητὴς τῆς Α'. τάξεως τοῦ Δημοτικοῦ Σχολείου... Καὶ ἔκλαιγε γιατὶ φοβήθηκε ὅτι θὰ τοῦ κάναμε... ἔνεση... Δὲν εἶχε, βλέπετε, ἐμβολιασθῆ καὶ κάποιος τὸ φοβέριξε ὅτι θὰ φωνάξῃ τὸν ἀστυφύλακα.

Πλησιάσαμε κοντά του...

«Πῶς σὲ λένε, παιδί μου;».

«Γιῶργο».

—«Λοιπόν, Γιωργάκη, γιατὶ κλαῖς;».

Ἐκεῖνο δὲν μίλησε... Ἔσκυβε μονάχα τὸ κεφαλάκι του φοβισμένο... βγήκαμε ἔξω, ἀγοράσαμε καραμέλες ἀπὸ τὸ διπλανὸ περίπτερο καὶ τὶς δώσαμε στὸ μικρό μας φίλο... Σὲ λίγα λεπτὰ τὸ θαῦμα εἶχε συντελεσθῆ... Ὁ μικρὸς Γιωργάκης μᾶς παρακάλεσε νὰ τὸν πάρουμε γιὰ... βοηθό μας... ἐνῷ ἡ δασκάλα του πιὸ 'κεῖ χαμογελοῦσε μ' εὐχαρίστηση...

...Σ' ἕνα ἄλλο σχολεῖο, ἕνα παιδάκι ζήτησε ἀπ' τὸ δάσκαλό του τὴν ἄδεια νὰ πῇ δυὸ λόγια ἀπ' τὸ μικρόφωνο, κι' ὅταν τοῦ ἐδόθη ἡ ἄδεια εἶπε:

«Ἀγαπάω, κύριε, τὴν Ἀστυνομία γιατὶ μᾶς φυλάει καὶ μᾶς προσέχει... Καὶ πιὸ πολὺ γιατὶ προχτὲς τὴν ὥρα ποὺ ἔπαιζα μὲ κάτι παιδιὰ τόπι, ἦρθε ἕνα ἄλλο μεγάλο παιδὶ καὶ μᾶς τὸ πῆρε... Ἐμεῖς κλαίγαμε καὶ φωνάζαμε. Τότε, πέρασε ἕνας ἀστυφύλακας καὶ ὅταν τοῦ εἴπαμε τί ἔχουμε, πῆγε, μάλλωσε τὸ μεγάλο παιδὶ καὶ μᾶς ξαναέδωσε τὸ τόπι μας...».

...Σὲ κάποιο ἄλλο συνοικιακὸ Σχολεῖο ἕνας ἀσπρομάλλης διευθυντὴς μᾶς πλησίασε τὴν ὥρα ποὺ φεύγαμε καὶ μᾶς εἶπε: «Σᾶς εὐχαριστοῦμε γιατὶ μᾶς διδάξατε πολλὰ σήμερα... Καὶ πρῶτα-πρῶτα μᾶς ἐξηγήσατε μὲ τὴν προβολή σας τί εἶναι ἡ Ἀστυνομία Πόλεων... Αὐτὸ θὰ εἶναι καὶ τὸ προσεχὲς θέμα ἐκθέσεως τῆς Ε' καὶ ΣΤ' τάξεως...».

...Τέτοιες σκηνὲς ἀμέτρητες κάθε μέρα... Σκηνὲς ποὺ συγκινοῦν καὶ ἐνθουσιάζουν... Οἱ κ.κ. διευθυνταὶ τῶν Σχολείων βρίσκουν τὴν εὐκαιρία νὰ πλέξουν τὸ ἐγκώμιο τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος ἀπὸ μικροφώνου, ἐνῷ οἱ μαθηταὶ συναδελφώνονται καὶ γίνονται ἕνα μὲ μᾶς. Ἡ ὠφέλεια ποὺ προκύπτει ἀπ' αὐτὴ τὴν συνάντηση εἶναι τεράστια...

Ναί!!! Τὸ Ἀστυνομικὸ Κινηματογραφικὸ Συνεργεῖο γίνεται ὁ ὡραιότερος πρεσβευτὴς τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος στὸν ἐκπαιδευτικὸ καὶ μαθητικὸ κόσμο καὶ στερεώνει πιότερο τὸν Ἀστυνομικὸ Θεσμὸ στὶς καρδιὲς τῶν παιδιῶν ποὺ αὔριο θ' ἀποτελέσουν τὴν καινούργια πατρίδα.

...Τώρα εἶναι πιὰ προχωρημένη νύχτα... Κι' εἶναι ἀπόψε ἕνα ἀπὸ τὰ ὡραιότερα βράδυα τῆς Ἀθήνας... ἕνα βράδυ μυρωμένο, ἀνοιξιάτικο, ἥσυχο, ταπεινό...

Τὸ ὁλόγιομο φεγγάρι ἔχει σταθῆ κατάμονο στὴ μέση τοῦ σκοτεινοῦ οὐρανοῦ,

ἀπ' τ' ἀμέτρητα ἀστέρια ποὺ λάμπουν τρεμοσβήνοντας σὰν φλόγες ἀπὸ ἀναρίθμητα κεράκια...

Ἡ γῆ θαρρεῖς καὶ σταμάτησε νὰ γυρίζῃ... Ὅλα τριγύρω ξάπλωσαν ν' ἀναπαυθοῦν... Μονάχα ἕνα ἐλαφρό, δροσιστικὸ ἀεράκι τριγυρνᾷ ἀμέριμνο ἐδῶ κι' ἐκεῖ...

Κάτι ὑπάρχει ἀπόψε μέσα στὴ φύση... Κάποιο ἀόρατο μεγαλεῖο... μιὰ πονεμένη νότα ρομαντισμοῦ.

Ἄνθρωποι δὲν ὑπάρχουν στοὺς δρόμους... Ποῦ νὰ βρεθοῦν τέτοια ὥρα; Μά, ἡ ζωή, ἡ ἀνθρώπινη ζωή, δίνει πάντα τὴν παρουσία της στὰ λογῆς-λογῆς φῶτα τῆς ἡσυχης πόλεως, στὰ κέντρα ποὺ διανυκτερεύουν, στ' αὐτοκίνητα ποὺ περνοῦν τρέχοντας μέσα στοὺς γραφικοὺς δρομίσκους της.

Αὐτὸ εἶναι περίπου τὸ κάρτ-ποστὰλ τῆς ἀποψινῆς νύχτας, πίσω ἀπὸ τὸ ὁποῖο ἔχουν χαράξει τοὺς στοχασμούς τους χιλιάδες πεζογράφοι καὶ ποιητές...

Ἐτοῦτο τὸ κάρτ-ποστὰλ ἔχω ἀπέναντί μου καθὼς ξαγρυπνῶ..

...Ἕνας ξένος σταθμὸς ἀπ' τὸ μικρούτσικο ραδιοφωνάκι μου σκορπᾷ ταπεινὰ μιὰ γλυκειὰ μελωδία. Εἶναι ἡ λατρευτή μου σύνθεση... Χιλιάδες φορὲς τὴν ἔχω ἀκούσει... καὶ δὲν σταμάτησα ποτὲ νὰ τὴν ζητῶ... Εἶναι ἡ «θάλασσα» τοῦ Ντεμπυσσύ... ἡ πρώτη μου γνωριμία μὲ τὴ μουσική...

Λατρεύω αὐτὴ τὴν παράξενη σύνθεση... Γιατὶ λατρεύω καὶ τὴ θάλασσα, τὴ γαλανὴ ἀπεραντωσύνη της, τὸ φλοῖσβο της, τὸ μπάτη της, τοὺς γλάρους, τὰ δελφίνια, τὰ χρυσαφένια δρομάκια ποὺ ἀνοίγει πάνω της, τὸ χλωμὸ φεγγάρι, τὶς βαρκοῦλες μὲ τὰ πανιά, τὸν παφλασμὸ τοῦ κύματος, τὴν ἄγρια τρικυμία της...

Καὶ στέκω νὰ τὴν ὀνειρευτῶ...

Τὸ φεγγάρι ξαπλώνει τὸ χρυσαφένιο φῶς του πάνω στὴν ἥσυχη ἀγκαλιά της.. Κι' ἐκείνη τὸ νανουρίζει στοργικὰ μὲ παράξενα γλυκὰ τραγούδια, καθὼς ἕνα καΐκι μὲ τὰ πανιὰ τεντωμένα στὸν ἄνεμο ξεκινᾷ ἀπ' τὸ λιμάνι κατὰ τὸ πέλαγος.

Ξαπλώνω στὴν κουπαστή του καὶ ταξιδεύω γιὰ μακρυά...

Ἀκούω τὸ θόρυβο τῆς μηχανῆς του, γεύομαι τὴν ἁρμύρα τῆς θάλασσας, βάζω τὸ χέρι μὲς στὸ νερὸ κι' ἀφήνω νὰ τὸ χτυπᾷ τὸ κῦμα ποὺ σπάζει στὰ πλευρὰ τοῦ καϊκιοῦ.

Τότε ἀκούω τραγούδια ἀγάπης... Τραγούδια παράξενα... Ὦ! ἡ ἀγάπη!!! Εἶναι αὐτὴ ἡ ἴδια ἡ ζωή... Εἶναι ὁ παράδεισος τῆς βιοπάλης... Κι' εἶναι μαζὶ ἡ περίληψη καὶ ἡ συνισταμένη τοῦ Ἀστυνομικοῦ Κανονισμοῦ...

Πότε, ἀλήθεια, θὰ τὸ νοιώσουν καλὰ ὅλοι οἱ ἄνθρωποι;

Σ. ΠΗΛΟΣ



ΙΣΤΟΡΙΚΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. **Ι. ΡΑ·Ι·ΚΟΥ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

Τοπωνυμικὰ τῶν ὁδῶν Ἀθηνῶν κατ' ἀλφαβητικὴν σειράν

Εὐκλείδου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Λένορμαν 163, στὸ Κολωνό.

Ὁ Εὐκλείδης, Ἕλλην φιλόσοφος ἀπὸ τὰ Μέγαρα, μαθητὴς τοῦ Σωκράτους, ἔζησε ἀπὸ τὸ 450—380 π.Χ. καὶ ἵδρυσε ἰδικήν του σχολήν, τῆς ὁποίας οἱ ὀπαδοὶ ὠνομάσθησαν Μεγαρικοὶ κι' ἀργότερα ἐριστικοὶ καὶ διαλεκτικοί. Τὸ φιλοσοφικὸ σύστημα τοῦ Εὐκλείδου ἀποτελεῖ προσπάθειαν συνδυασμοῦ τῶν δοξασιῶν τῆς Ἐλεατικῆς σχολῆς μὲ τὶς ἀντιλήψεις ποὺ διδάχθηκαν ἀπὸ τὸν Σωκράτη καὶ τὸν Πλάτωνα. Πίστευε ὅτι τὸ ἀγαθὸν εἶναι ἕνα καὶ ἀποκαλεῖται μὲ πολλὲς ὀνομασίες (φρόνησις—Θεὸς—νοῦς κ.λ.π.), ὅλα δὲ ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα ἀποτελοῦν ἀντίθεσι μὲ τὸ ἀγαθόν, τὰ θεωρεῖ ὡς ἀνύπαρκτα.

(Μὲ τὸ ὄνομα «Εὐκλείδης» εἶναι γνωστὸς καὶ ὁ περίφημος μαθηματικὸς τῆς ἀρχαιότητος, ὁ ὁποῖος ἔζησε καὶ ἤκμασε στὴν Ἀλεξάνδρεια τὸ 300 π.Χ.).

Εὐκλέους.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Διοκλέους 4, κοντὰ στοὺς Ἁγίους Ἀποστόλους τοῦ Ὑμηττοῦ.

Εὐκλὴς ἐλέγετο ὁ Ἀθηναῖος μαραθωνομάχος καὶ μαραθωνοδρόμος, ὁ ὁποῖος ἀνήγγειλε πρῶτος στὴν Ἀθήνα τὴ νίκη τοῦ Μαραθῶνος μὲ τὴν γνωστὴ φράσι: «Χαίρετε, νενικήκαμεν» καὶ ὕστερα ἔπεσε κάτω ἄπνους.

Εὐμένους.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Φιλολάου 129, στὸν Ἅγιο Ἀρτέμιο.

Ὁ Εὐμένης ὁ Β', βασιλεὰς τῆς Περγάμου (221—159 π.Χ.), γυιὸς τοῦ Ἀττάλου τοῦ Α' καὶ τῆς Ἀπολλωνιάδος, ἀνῆλθε στὸ θρόνο τὸ 197 π.Χ. Συνέχισε τὴν πολιτικὴν φιλίας καὶ συμμαχίας μὲ τοὺς Ρωμαίους καὶ ἐπέδειξεν ἄσπονδη ἔχθρα πρὸς τὸν Φίλιππον Ε' τῆς Μακεδονίας καὶ τὸν διάδοχον ἐκείνου, Περσέα. Κατὰ τὴν βασιλείαν του ἡ Πέργαμος ἔφθασε σὲ μεγάλη ἀκμή, ἀποκτήσασα μεγαλοπρεπῆ μνημεῖα καὶ βιβλιοθήκην μὲ 200 χιλιάδες βιβλία.

Εὐμολπιδῶν.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ἱεροφαντῶν 8, πίσω ἀπὸ τὸ Ἐργοστάσιον Ἀεριόφωτος.

Εὐμολπίδαι, ὠνομάζοντο τὰ μέλη παναρχαίου ἱερατικοῦ γένους τῆς Ἀττικῆς, τὰ ὁποῖα ἐπεμελοῦντο τὰ Ἐλευσίνια Μυστήρια. Γενάρχης αὐτῶν ἦτο ὁ Εὔμολπος (εὐ μέλπειν=καλὴ ψαλμῳδία), ὁ μυθικὸς ἱδρυτὴς ἢ ἀναμορφωτὴς τῶν Ἐλευσινίων Μυστηρίων.

Εὐμορφοπούλου Διονυσίου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ἐπικούρου 9, κοντὰ στὴ πλατεῖα Κουμουνδούρου.

Ὁ Εὐμορφόπουλος Διονύσιος, ἐμποροπλοίαρχος ἀπὸ τὴν Ἰθάκη, μυήθηκε στὰ τῆς Φιλικῆς Ἑταιρείας καὶ ἐργάσθηκε πολὺ γιὰ τοὺς σκοποὺς αὐτῆς. Ὅταν κηρύχθηκε ἡ ἐπανάστασις, ἐσχημάτισε ἐθελοντικὸν Σῶμα καὶ πῆρε μέρος σὲ πολλὲς μάχες τῆς Πελοποννήσου καθὼς καὶ στὴν περιοχὴ τῶν Ἀθηνῶν. Πέθανε τὸ 1861 στὴν Κάτω Ἀχαΐα τῶν Πατρῶν.

Εὐνάρδου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Λιοσίων 104, κοντὰ στὴ πλατεῖα Ἀττικῆς.

Ὁ Εὐνάρδος Ἰωάννης, Ἑλβετὸς οἰκονομολόγος καὶ μεγάλος Φιλέλλην, γεννήθηκε στὴ Λυὼν τῆς Γαλλίας τὸ 1775, ἀπ' ὅπου ἡ οἰκογένειά του ἔφυγε ὕστερα ἀπὸ τὴν Γαλλικὴ Ἐπανάστασι καὶ κατέφυγε στὴν Γενεύη. Ἐκεῖ, γύρω στὰ 1810, γνωρίσθηκε μὲ τὸν Καποδίστρια, μὲ τὸν ὁποῖον καὶ παρευρέθησαν, στὰ 1914, στὸ Συνέδριον τῆς Βιέννης, αὐτὸς μὲν ὡς ἀντιπρόσωπος τῆς Ἑλβετίας, ὁ δὲ Καποδίστριας ὡς ἀντιπρόσωπος τῆς Ρωσίας. Ὁ Εὐνάρδος υἱοθέτησε ἀπ' ἀρχῆς τὸν ἀπελευθερωτικὸ ἀγῶνα τῶν Ἑλλήνων καὶ προσέφερε γι' αὐτὸν ἀνυπολόγιστες ὑπηρεσίες. Ὅταν ἀργότερα ὁ Καποδίστριας ἦλθε στὴν Ἑλλάδα, ὁ Εὐνάρδος, μαζὶ μὲ τὸν Γεώργιον Σταύρου, ἐδημιούργησαν τὴν Ἐθνικὴ Τράπεζα. Κατὰ τὸ 1849, τότε ποὺ ἡ Ἀγγλία ζήτησε ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα 500.000 φράγκα ὡς ἀποζημίωσι γιὰ τὸ γνωστὸ ζήτημα τοῦ Πατσίφικου, ὁ Εὐνάρδος προσφέρθηκε νὰ καταβάλῃ αὐτὸς τὸ σημαντικὸν ποσόν, τὸ ὁποῖον ἦτο ἀδύνατον νὰ καταβληθῇ ἀπὸ τὸ πτωχὸ ταμεῖο τῆς πατρίδος μας.

Ὁ Εὐνάρδος πέθανε στὶς 5 Φεβρουαρίου τοῦ 1863. Οἱ Ἕλληνες, σ' ἔνδειξι εὐγνωμοσύνης, μὲ ἀπόφασι τῆς Γ' Ἐθνοσυνελεύσεως (Τροιζῆνος) τὸν ἀνεκήρυξαν ἐπίτιμο πολίτη κι' ἔστησαν τὴν προτομή του στὸν Ἐθνικὸ κῆπο.

Εὐνειδῶν.

Πάροδος τῆς Ἱερᾶς ὁδοῦ, 21, κοντὰ στὸν Κεραμεικό.

Οἱ Εὐνεῖδαι ἦσαν τὰ μέλη διασήμου οἰκογενείας κιθαρωδῶν, στὴν Ἀρχαία Ἀθήνα.

Εὐντοῦ.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ἰωάννου 13, στὸ Μέτς.

Ὁ Εὐντοῦ, Γάλλος στρατηγός, γεννήθηκε τὸ 1861. Ὅταν τὸ 1909, ἡ πρώτη Κυβέρνησις Βενιζέλου ζήτησε ἀπὸ τὴν Γαλλία τὴν ἀποστολὴ ὀργανωτικῆς στρατιωτικῆς ἀποστολῆς, ὁ Εὐντοῦ, ἀρχηγὸς τῆς ἀποστολῆς, ἦλθε στὴν Ἑλλάδα μαζὶ μὲ τὸν ἀντισυνταγματάρχη Σαρτὼ κι' ἀνέλαβε τὴν ὀργάνωσι τοῦ στρατοῦ μας, μὲ ἄριστα ἀποτελέσματα. Ἐπιστρέφοντας στὴ Γαλλία, τὸ 1914 ἦταν ἀντιστράτηγος, διοικητὴς τῆς περιοχῆς τῆς Λίλης, ὅταν κηρύχθηκε ὁ πόλεμος. Πῆρε μέρος γιὰ λίγο καιρὸ σ' αὐτόν, γιατὶ φονεύθηκε ἐν τῷ μεταξὺ σ' ἀτύχημα.

Εὐπαλίνου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Πατησίων 185, καντὰ στὸν Ἅγιο Ἀνδρέα.

Ὁ Εὐπαλίνος, διάσημος μηχανικὸς τῆς ἀρχαιότητος, γεννήθηκε στὰ Μέγαρα

κι' ἔζησε τὰ μέσα τοῦ 6ου π.Χ. αἰῶνος. (Μὲ τὸ ἴδιο ὄνομα ἀναφέρεται κι' ἄλλος Μεγαρεὺς γλύπτης τοῦ 3ου π.Χ. αἰῶνος. Τ' ὄνομά του εἶναι γραμμένο στὴ βάσι ἀγάλματος, ποὺ βρέθηκε στὸ Ἀσκληπιεῖο τῶν Ἀθηνῶν).

Εὐπατορίας.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ἀμπελακίων 9, ἀπέναντι στὸν Ἅγιο Δημήτριο Ἀμπελοκήπων.

Ἡ Εὐπατορία, ἀρχαία πόλις τοῦ Πόντου, ἱδρύθηκε ἀπὸ τὸν βασιλιᾶ τοῦ Πόντου, Μιθριδάτην τὸν Εὐπάτορα (132–63 μ.Χ.). Ὅταν ὁ Ρωμαῖος στρατηγός, Πομπήϊος ὁ Μάγνος, κατέλυσε τὸ βασίλειο τοῦ Πόντου, ὄχι μόνον δὲν κατέστρεψε τὴν πόλι, ἀλλὰ ἀντίθετα τὴν ἐβοήθησε καὶ τὴν μετωνόμασε σὲ Μαγνόπολι. Σήμερα στὴ θέσι της ὑπάρχει ἡ Πολίχνη Μπογάζ–Κεσίν.

Εὐπατριδῶν.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ἰάκχου 4, στὸν Κεραμεικό.

Οἱ Εὐπατρίδες (οἱ ἀριστοκράτες, οἱ εὐγενεῖς) ἀπετέλουν, στὴν ἀρχαία Ἀθήνα, τὴν ἀνώτατη τάξι τῆς κοινωνίας, τὴν ὁποίαν ὁ Θησεὺς εἶχεν ὑποδιαιρέσει στούς: Εὐπατρίδες–γεωμόρους καὶ δημιουργούς. Ἀρχικά, τὴν τάξι τῶν Εὐπατριδῶν ἀπετέλουν οἱ αὐτόχθονες εὐγενεῖς, οἱ ὁποῖοι κατηύθυναν τὴν θρησκευτική, πολιτικὴ καὶ γενικὰ τὴν κοινωνικὴ ζωὴ τοῦ τόπου καὶ κατεῖχαν τὰ περισσότερα προνόμια. Πολλὰ ἀπὸ τὰ προνόμια αὐτὰ κατήργησαν ὁ Σόλων καὶ ὁ Κλεισθένης. Οἱ Εὐπατρίδες τῆς ἀρχαίας Ἀθήνας ἦσαν ὅ,τι οἱ πατρίκιοι τῆς Ρώμης.

Εὐπόλιδος.

Βρίσκεται ἀπέναντι ἀπὸ τὸ Δημαρχεῖο Ἀθηνῶν κι' εἶναι πάροδος τῆς ὁδοῦ Αἰόλου 95.

Ὁ Εὔπολις, διάσημος Ἀθηναῖος ποιητὴς καὶ κωμωδιογράφος, ἔζησε τὸν 5ον π.Χ. αἰῶνα. Τὰ ἔργα του διεκρίνοντο γιὰ τὴν χάρι τους, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὴν σφοδρότητα ἐναντίον κάθε φαυλότητος. Ὁ Εὔπολις ἦταν σύγχρονος τοῦ Ἀριστοφάνους κι' εἶχε μ' αὐτὸν καλὲς σχέσεις στὴν ἀρχή, ἀργότερα ὅμως φιλονίκησαν καὶ τὸν κατηγόρησε γιὰ λογοκλοπία. Κατὰ μιὰ ἐκδοχή, πνίγηκε στὸν Ἑλλήσποντο τὸ 411 π.Χ., κατὰ τὴν μάχη τῶν Ἀθηναίων πρὸς τοὺς Λακεδαιμονίους.

Εὐπόμπου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ραζηκώτσικα 3, στὸ τέρμα τῆς ὁδοῦ Ἀναπαύσεως (Α' Νεκροταφεῖο).

Ὁ Εὔπομπος, ζωγράφος τοῦ 4ου π.Χ. αἰῶνος ἀπὸ τὴν Σικυῶνα, ἦταν σύγχρονος τοῦ Ζεύξιδος καὶ εἶχε ἱδρύσει δική του σχολή, τὴν Σικυωνία. Ὁ Εὔπομπος ἦταν κυρίως δάσκαλος τῆς ζωγραφικῆς τέχνης.

Εὐριπίδου.

Ἀρχίζει ἀπὸ τὴν πλατεῖα Ἁγ. Θεοδώρων (πλατεῖα Κλαυθμῶνος) καὶ τελειώνει κοντὰ στὴν ἀρχὴ τῆς ὁδοῦ Μενάνδρου.

Ὁ Εὐριπίδης, ὁ τρίτος μεγάλος Ἀθηναῖος τραγωδός, γυιὸς τοῦ Μνησάρχου καὶ τῆς Κλειτοῦς, γεννήθηκε στὴ Σαλαμῖνα τὸ 480 π.Χ. καὶ πέθανε τὸ 406 π.Χ., στὰ ἀνάκτορα τοῦ βασιλιᾶ τῆς Μακεδονίας, Ἀρχελάου. Ὁ πατέρας του ἀνῆκε στὸ Δῆμο τῆς Φλυῆς, τῆς Κεκροπίδος φυλῆς.

Τὰ κύρια πρόσωπα τῶν τραγωδιῶν του εἶναι κυρίως γυναῖκες. Εἰσήγαγε στὶς τραγωδίες του τὸ φιλοσοφικὸ πνεῦμα, γι' αὐτὸ δὲ ὠνομάσθηκε σκηνικὸς φιλόσοφος. Ἀπὸ μερικοὺς χαρακτηρίσθηκε ὡς κήρυξ τῆς Ἐλευθερίας στὴ θρησκεία, τὴ σκέψη καὶ τὴ τέχνη. Ἀπὸ τὸ 88 δράματα σώθηκαν πλήρη τὰ ἑξῆς: Ἄλκηστις, Μήδεια, Ἡρακλεῖδαι, Ἱππόλυτος, Ἀνδρομάχη, Ἑκάβη, Ἱκέτιδες, Ἡρακλῆς μαινόμενος, Ἴων, Τρωάδες, Ἠλέκτρα, Ἰφιγένεια ἡ ἐν Ταύροις, Ἑλένη, Φοίνισσαι,

Ὀρέστης, Βάκχαι, Ἰφιγένεια ἡ ἐν Αὐλίδι, Ῥῆσος, τὸ σατυρικὸ δρᾶμα «Κύκλωψ», καθὼς καὶ 50 περίπου ἀποσπάσματα. Ἀναφερόμενος ὁ Εὐριπίδης στὶς γυναῖκες, στὸ ἔργο του «Μελανίππη δεσμῶτις», διετύπωσε τὴ γνώμη του ὡς ἑξῆς :

«Τῆς μὲν κακῆς κάκιον οὐδὲν γίγνεται
γυναικός, ἐσθλῆς δ' οὐδὲν εἰς ὑπερβολὴν
πέφυκ' ἄμεινον· διαφέρουσι δ' αἱ φύσεις».

(Τίποτε τὸ χειρότερο ἀπὸ τὴν κακὴ γυναίκα καὶ τίποτε τὸ πέρα γιὰ πέρα ἀνώτερο ἀπὸ τὴν ἐνάρετη γυναίκα· διαφορετικοὶ οἱ χαρακτῆρες των).

Εὐρίπου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Δράμας 61, κάτω ἀπὸ τὸ λόφο τοῦ Σκουζέ.

Πρόκειται γιὰ τὸν γνωστὸ πορθμὸ ποὺ ἑνώνει τὸν Νότιο καὶ Βόρειο Εὐβοϊκὸ κόλπο καὶ βρίσκεται κοντὰ στὴν Χαλκίδα. Ἔχει 40 μέτρα πλάτος καὶ βάθος 8,5 μέτρα. Στὸν πορθμὸ αὐτὸν εἶναι ἐγκατεστημένη περιστροφικὴ γέφυρα, μὲ τὴν ὁποία ἐπικοινωνοῦν οἱ ἀκτὲς τῆς Στερεᾶς Ἑλλάδος μὲ τὴν Εὔβοια. Ὁ Εὔριπος παρουσιάζει τὴ γνωστὴ παλλίρροια, γιὰ τὴν ἐξήγησι τῆς ὁποίας ὑπάρχουν πολλὲς ἐκδοχές, ἀπὸ τὴν ἀρχαιότητα ἀκόμη. Πάντως, ἐπικρατεῖ ἡ γνώμη ὅτι ἡ τοπογραφικὴ θέσις τοῦ Εὐρίπου εἶναι ἐκείνη ποὺ χαρίζει στὰ ρεύματά του τὴν μοναδικότητα τοῦ φαινομένου.

Εὐρυδάμαντος.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Λεοντίου 12, πίσω ἀπὸ τὸν Ἅγιο Σώστη.

Δὲν ἀναφέρεται σὲ συγκεκριμένο πρόσωπο, ἀλλὰ τὸ ὄνομα «Εὐρυδάμας» ἔφεραν πολλοὶ ἥρωες τῆς ἀρχαιότητος.

Εὐρυδίκης.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Φορμίωνος 8, στὸ Παγκράτι.

Ἡ Εὐρυδίκη, μία τῶν Δρυάδων νυμφῶν, φέρεται ὡς κόρη τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ σύζυγος τοῦ Ὀρφέως. Ἀπὸ τὴν ἀρχαιότητα μέχρι σήμερα, τόσον οἱ εἰκαστικὲς τέχνες, ὅσο καὶ ἡ λογοτεχνία, χρησιμοποίησαν τὸν σχετικὸ μῦθο τῆς Εὐρυδίκης σὲ αἰσθητικὲς παραστάσεις, ποιήματα, δράματα κ.λ.π.

Εὐρυμέδοντος.

Πάροδος τοῦ τέρματος τῆς ὁδοῦ Παραμυθιᾶς, στὸ τέρμα τῆς ὁδοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου.

Ὁ Εὐρυμέδων, ποταμὸς τῆς Μικρασίας (σήμερα Κιοπροῦ–Σοῦ), χύνεται στὸν κόλπο τῆς Ἀτταλείας. Κοντὰ σ' αὐτὸν ὁ Κίμων νίκησε τοὺς Πέρσες τὸ 470 π.Χ. (Εὐρυμέδων ἐλέγετο καὶ Ἀθηναῖος στρατηγὸς τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, ποὺ σκοτώθηκε τὸ 413 π.Χ. στὴν πρὸ τῶν Συρακουσῶν ναυμαχίαν).

Εὐρυνόμης.

Ἀπὸ Βασσάνη 8 ἕως Αἰολέων, στὸ τέρμα τῆς Λεωφορ. γραμμῆς Φιλοππάπου.

Κατὰ τὴν μυθολογίαν, ἡ Εὐρυνόμη ἦταν κόρη τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, μητέρα δὲ τῶν Τριῶν Χαρίτων (ὁδὸς μὲ τὴν ἴδια ὀνομασία ὑπάρχει στοῦ Ζωγράφου).

Εὐρυσθέως.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Πειραιῶς 121, στοῦ Καμπᾶ.

Ὁ Εὐρυσθεύς, ἔγγονος τοῦ Περσέως, κατὰ τὴν μυθολογίαν, ἦταν βασιλιᾶς τῶν Μυκηνῶν. Αὐτὸς ἐπέβαλε στὸν ὑπήκοόν του Ἡρακλῆ, τοὺς γνωστοὺς δέκα ἢ δώδεκα ἄθλους, τοὺς ὁποίους τελικὰ ὁ Ἡρακλῆς ἐξετέλεσεν ὅλους. Ὁ Εὐρυσθεύς, ἐκστρατεύσας κατὰ τῶν Ἀθηνῶν, σκοτώθηκε πρὶν εἰσβάλῃ στὴν Ἀττική, ἀπὸ τὸν πρωτότοκο γυιὸ τοῦ Ἡρακλέους, Ὕλλο ἢ κατ' ἄλλους ἀπὸ τὸν ἀνηψιό του Ἰόλαο. Ἔτσι οἱ Ἡρακλεῖδες εἰσῆλθον, ἐλεύθερα πλέον, στὴν Πελοπόννησο.

(Συνεχίζεται)

ΓΥΜΝΟ ΜΟΝΤΕΛΟ

Ὑπὸ Ὑπαστυν. Β' κ. **Χ. ΣΤΑΜΑΤΗ**

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

Ἄκουσα θόρυβο αὐτοκινήτου πρὸς τὴ μικρὴ πλατεῖα τοῦ Ξυλοθραύστη καὶ γύρισα πίσω. Τὸ τζίπ τοῦ Διευθυντοῦ ἦταν σταματημένο ἐκεῖ. Ἔτρεξα γρήγορα καὶ μπαίνοντας μέσα εἶπα στὸν ὁδηγὸ νὰ φύγῃ ὁλοταχῶς πρὸς τοῦ Ἐλευθερουδάκη, ἐνῶ συγχρόνως ἐξήγησα στὸν Διευθυντὴ ὅτι κάπου ἐκεῖ κοντὰ θὰ βρισκόταν ὁ Νικολάου μὲ τοὺς δύο ἀστυφύλακες καὶ τὴν Κάτια....

Σ' ἕνα λεπτὸ συναντήσαμε τοὺς τρεῖς πρώτους μπροστὰ στὸ «Παλλάς» Τοὺς πήραμε στὸ τζίπ καὶ περιμέναμε λίγο γιὰ νὰ φτάσῃ κι' ἡ Κάτια, ποὺ ἀνέβαινε λαχανιασμένη τὴν Βουκουρεστίου. Ὕστερα ἀπὸ τρία λεπτὰ τὸ τζίπ σταματοῦσε μπροστὰ στὸ μέγαρο τῆς Γενικῆς Ἀσφαλείας, ἐνῶ ὁ ἀριθμὸς τῶν κρατουμένων γιὰ τὸν ὑπόθεση τοῦ Βότσικα ἔφτανε τοὺς εἴκοσι ὡς ἐκείνη τὴ στιγμή.....

***

Ἡ συνάντηση ἐκείνη μὲ τὸν Διευθυντὴ στὶς τρεῖς τὸ πρωΐ, ἦρθε νὰ προσθέσῃ ἕνα ἀκόμα σκοτεινὸ σημεῖο γιὰ τὴν δυνατότητα τῆς ἀνεύρεσης τῶν δύο γυναικῶν : τῆς Νάνσυ καὶ τῆς Ντόρας.

Ὡς ἐκείνη τὴ στιγμὴ ὑπελόγιζα ὅτι θὰ εὕρισκα ὁπωσδήποτε τὴ Νάνσυ μὲ τὴ Ντόρα στὰ Ἐξάρχεια ἢ στὸ Χολαργό. Μποροῦσε ἀκόμα καὶ στὸ Βοτανικό, ἂν κι' αὐτὸ τὸ ἀπόκλεια ἐντελῶς. Εἶχα καὶ μερικοὺς φόβους ὅτι πιθανὸν νὰ βρίσκωνται στὸ σπίτι τῆς Κοκκινιᾶς, ἀλλὰ ὁ Διευθυντὴς μοῦ εἶπε ὅτι ὡς τὶς δύο καὶ σαράντα τὸ σπίτι ἐκεῖνο ἦταν ἐντελῶς ἔρημο. Ὑπελόγιζα ὅμως ὅτι ἔστω καὶ ἂν δὲν τίς βρῶ, πουθενὰ ἀπὸ ἐκεῖ ποὺ ὑπελόγιζα, πρωΐ θὰ ἔπεφταν στὰ χέρια μας ὅταν θὰ πήγαιναν ν' ἀνεβοῦν στὴν «Μασσαλιώτιδα» γιὰ νὰ μπαρκάρουν λαθραῖα.

Μὲ ἄλλους λόγους, ὑπελόγιζα ὅτι ὁπωσδήποτε οἱ δύο γυναῖκες θὰ βρίσκονταν στὴν Ἀθήνα ἢ στὸν Πειραιᾶ ὡς τὸ πρωΐ. Οἱ πληροφορίες ὅμως τοῦ Διευθυντοῦ πρόσθεταν καὶ κάτι ἄλλο : Πρόσθεταν ὅτι τὴν ὥρα ποὺ τὸ «Μασσαλιῶτις» ἔμπαινε στὸν Ἰσθμό, κατὰ τὶς δέκα τὸ βράδυ περίπου, ἕνα ἄτομο πήδησε σὲ μιὰ βάρκα ποὺ πλησίασε καὶ βγῆκε στὴν προκυμαία τῆς Κορίνθου. Τὸ ἄτομο ἐκεῖνο ἄκουγε στὸ ὄνομα.... «Πιέρ» ! Ἐπὶ πλέον ὁ Διευθυντὴς μοῦ εἶπε ὅτι ἕνα φορτηγὸ αὐτοκίνητο, γεμᾶτο μὲ βαρέλια ἀπὸ βενζίνη, θὰ ἔπαιρνε κατὰ τὶς πέντε τὸ πρωΐ τρία ἄτομα ἀπὸ τὸ Μοναστηράκι, γιὰ νὰ τὰ μεταφέρῃ στὴν Κόρινθο. Θὰ ἦταν τὰ ἄτομα ἐκεῖνα, ἢ μᾶλλον θὰ ἔπρεπε νὰ ἦταν, ἕνας ἄνδρας καὶ δυὸ γυναῖκες. Ὁ ἄνδρας θὰ λεγόταν Σπῦρος Λάβδας καὶ οἱ δύο γυναῖκες Νάνσυ Κλάουζ καὶ Ντόρα Σώχου !... Ἀπὸ τὴν Κόρινθο θὰ ἔπαιρναν τὸν «Πιέρ» στὶς ἑπτὰ καὶ τέταρτο καὶ θὰ ἔφευγαν γιὰ τὴν Πάτρα.

Γινόταν φανερὸ πὼς ὁ Σπῦρος Λάβδας βρισκόταν σὲ ἄριστη ἐπικοινωνία μὲ τὸν ἀδελφό του Πέτρο Λάβδα. Ὅτι ὁ Πέτρος Λάβδας, ὁ γνωστὸς στὸν ὑπόκοσμο τῆς Μασσαλίας ὡς «Πιέρ», ἐρχόταν αὐτοπροσώπως στὴν Ἑλλάδα γιὰ νὰ ρυθμίσῃ ὡρισμένες λεπτομέρειες τῆς σπείρας ποὺ δροῦσε ἐδῶ καὶ γιὰ νὰ σώσῃ τὸν ἀδελφό του, ὁ ὁποῖος τὸν πληροφόρησε ἐγκαίρως ὅτι βρίσκεται στὰ δίχτυα μας. Τὸ νὰ δίνῃ ὁ «Πιὲρ» τὴν ἴδια σημασία στὸν ἀδελφό του καὶ στὶς δύο γυναῖκες, ἐνίσχυσε ἀκόμα τὴ γνώμη μας ὅτι ἡ Νάνσυ μὲ τὴν Ντόρα ἦταν τὸ κλειδὶ γιὰ τὴν ὅλη ὑπόθεση τοῦ λαθρεμπορίου ναρκωτικῶν καὶ τοῦ φόνου τοῦ Θέμου Βότσικα.

Θὰ ἔφευγαν οἱ τρεῖς λοιπὸν μὲ τὸ φορτηγὸ αὐτοκίνητο καὶ στὶς ἑπτὰ θὰ βρίσκονταν στὴν Κόρινθο. Στὶς ἑπτὰ καὶ τέταρτο θὰ ἔπαιρναν τὸν «Πιέρ» καὶ θὰ ἔφευγαν γιὰ τὴν Πάτρα. Τὸ «Μασσαλιῶτις», ἐξ ἄλλου, θὰ ἔφευγε ἀπὸ τὸν Πειραιᾶ στὶς

ἑπτὰ τὸ πρωΐ χωρὶς νὰ πάρῃ ἐπιβάτες. Θὰ ἔφτανε στὶς τρεῖς τὸ ἀπόγευμα περίπου στὴν Πάτρα καὶ θὰ παρελάμβανε κατὰ τὶς ὀχτὼ τοὺς τρεῖς λαθρεπιβάτες γιὰ ν' ἀποπλεύσῃ στὴ συνέχεια γιὰ τὴ Μασσαλία.

Ὅλες αὐτὲς οἱ πληροφορίες γιὰ τὸ σατανικὸ σχέδιο τοῦ «Πιέρ» ἦταν ἀπόλυτα θετικὲς καὶ ἐξακριβωμένες. Οἱ δύο ἄνθρωποι τῆς «Μασσαλιώτιδας» ἦταν σὲ θέσῃ νὰ γνωρίζουν ἄριστα πολλὰ μυστικὰ καὶ λεπτομέρειες σχετικὰ μὲ τὸν «Πιέρ» καὶ τὴν ἀποστολὴ τοῦ σκάφους. Καὶ σὰν παληοὶ γνώριμοι τοῦ Ἀστυνόμου Βέλιου φρόντισαν νὰ τὸν κατατοπίσουν γιὰ ὅλα ὅσα ἐγνώριζαν μὲ κάθε λεπτομέρεια.

Ἐπὶ πλέον, ἡ ἔρευνα τοῦ Ἀστυνόμου δὲν ἀπέβηκε ἄκαρπη. Ὀχτὼ κιλὰ ἡρωΐνης καὶ ἀρκετὸ ἀκατέργαστο ὄπιο βρέθηκαν σὲ διάφορες μυστικὲς κρύπτες τοῦ πλοίου, καθὼς καὶ ἀρκετὲς ἐνέσεις μορφίνης. Ἐκεῖνο ποὺ μᾶς ἔκανε νὰ ἐκπλαγοῦμε εἶναι τὸ ὅτι ὅλο αὐτὸ τὸ ἐμπόρευμα τοῦ ὀλέθρου δὲν προοριζόταν γιὰ τὴν Ἑλλάδα ἀλλὰ γιὰ τὴν Μασσαλία. Ὁ «Πιὲρ» φαίνεται νὰ εἶχε ἀντιληφθῆ πὼς ἡ σπεῖρα του στὴν Ἑλλάδα βρισκόταν σὲ διάλυσῃ καὶ θεώρησε περιττὸ νὰ διακινδυνεύσῃ τὸ πολύτιμο γι' αὐτὸν ἐμπόρευμα, σὲ ἀνάξια χέρια...

Ὅπως καὶ νάναι , ὁ «Πιὲρ» εἶχε διακινδυνεύσει τὴ ζωή του μὲ τὸ νὰ ἔρθῃ στὴν Ἑλλάδα γιὰ νὰ σώσῃ τὸν ἀδελφό του καὶ δύο ἐξέχοντα μέλη τῆς σπείρας του. Γιὰ τὰ ὑπόλοιπα μέλη δὲν τὸν ἐνοιαζε καὶ τόσο. Μόνον ποὺ ἀγνοοῦσε, ὅπως ἦταν φυσικὸ ἄλλωστε, τὴν σύλληψῃ τοῦ ἀδερφοῦ του καὶ τὸ ὅτι ἡ «Μασσαλιῶτις» γιὰ πολὺν καιρὸ δὲν θὰ ἔβγαινε ἀπὸ τὸ Πειραϊκὸ λιμάνι. Ὡς πρὸς τὴ σύλληψῃ ἦταν φυσικὸ νὰ μὴ γνωρίζῃ ὅτι ὁ ἀδελφός του ἔπεφτε στὰ χέρια μας τόσο ἡρωϊκὰ σὲ μιὰ ἀπόμερῃ γειτονιὰ τῆς Καλλιθέας, δύο ὧρες ἀπ' τὴ στιγμὴ ποὺ τὸ «Μασσαλιῶτις» ἀγκυροβόλησε στὸ λιμάνι. Ὅσο γιὰ τὸ πλοῖο ποὺ δὲν θἄβγαινε ἀπ' τὸ λιμάνι, γιὰ πολὺν καιρό, ἦταν πάλι φυσικὸ νὰ ἀγνοῇ ὅτι ἡ ἔρευνα ἔγινε μὲ τόσῃ μαεστρία καὶ τόσῃ μυστικότητα ὥστε κανεὶς νὰ μὴν πάρῃ ἀπὸ τὸ πλήρωμα καὶ τὴν παραμικρὴ ἔστω εἴδησῃ. Κανένας, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ δύο ἄτομα τοῦ Ἀστυνόμου ! Αὐτοὺς τοὺς δύο περίφημους πράκτορες τῆς Ἀσφαλείας Ἀθηνῶν, ποὺ πολὺ δίκαια παρασημοφορήθηκαν ἀργότερα ἀπὸ τὴν Κυβέρνησῃ, διὰ τὴν συμβολή τους στὸν ἀγῶνα κατὰ τῶν ναρκωτικῶν.

Ἡ ἔρευνα τοῦ Ἀστυνόμου λοιπὸν ἔγινε τόσο μυστικὰ μὲ τὴν πολύτιμῃ συνεργασία τῶν δύο πρακτόρων ὥστε κανεὶς δὲν κατάλαβε τὸ παραμικρὸ γιὰ νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν κυβερνήτῃ τοῦ σκάφους. Ἐξ ἄλλου ὁ «Πιὲρ» ἀγνοοῦσε, ὅπως εἶπα, καὶ τὴ σύλληψῃ τοῦ ἀδερφοῦ του. Ἦταν ἐπόμενο συνεπῶς, ὕστερα ἀπὸ αὐτά, ὁ «Πιὲρ» νὰ προχωρῇ ἥσυχος στὴν ἐκτέλεσῃ τοῦ σχεδίου διαφυγῆς τῶν τριῶν ἀτόμων, ὅπως τὸ εἶχε καταστρώσει, καὶ σχεδιάζοντας ποιὸς ξέρει ποῦ τὴν ἐγκατάσταση καὶ τὴν ἐκ νέου δράση τοῦ Σ. Λάββα, τῆς Ντόρας Σώχου καὶ τῆς Νάνσυ Κλάουζ.

Θὰ εἶναι περιττὸ νὰ προσθέσω ὅτι ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ Ἀστυνόμος ἐτηλεφώνησε ἀπὸ τὸν Πειραιᾶ ὅλα αὐτὰ στὸν Διευθυντή, ἔγιναν ἀνάλογα σήματα σὲ ὅλους τοὺς σταθμοὺς Χωροφυλακῆς ποὺ βρίσκονται στὸ μεταξὺ Ἀθηνῶν καὶ Κορίνθου. Θὰ ἦταν γελοῖο νὰ μείνουμε ἥσυχοι καὶ νὰ περιμένουμε ὅτι οἱ δύο γυναῖκες θὰ ἔφευγαν ὁπωσδήποτε μὲ τὸ φορτηγὸ ἀπὸ τὸ Μοναστηράκι καὶ μάλιστα στὶς πέντε ἡ ὥρα τὸ πρωΐ. Γιατὶ νὰ μὴν ὑποθέσουμε τόσα καὶ τόσα ἄλλα πράγματα ποὺ μποροῦσαν νὰ συμβοῦν ; Θὰ ἦταν καταστροφὴ τὸ νὰ παίρνουμε ὅλες τὶς πληροφορίες ὡς ἀπόλυτες καὶ θετικὲς καὶ νὰ μὴ βασανίζουμε τὸ κάθε τί ὡς πιθανὸ ἢ ἀπίθανο, ὡς ἄτοπο ἢ ὡς ἐνδεχόμενο, ὡς κατορθωτὸ ἢ ἀκατόρθωτο.....

* * *

Ἐκεῖνο ποὺ μᾶς βασάνιζε, ἀκόμα καὶ ὕστερα ἀπὸ τὶς πληροφορίες αὐτές, ἦταν ὁ ρόλος τῆς Ντόρας στὴν ὅλη ὑπόθεση. Τί ρόλο ἔπαιζε αὐτὸ ἡ κοπέλλα ; Ἦταν πραγματικὰ μέλος τῆς σπείρας καὶ μάλιστα τῆς ἀξίας ποὺ τῆς ἔδινε ὁ «Πιὲρ» ἢ ἦταν ἡ ἀθῶα ὄμορφη γυναίκα ποὺ ἤθελε νὰ μᾶς βοηθήσῃ, νοιώθοντας μιὰ ἀπέραντη

εὐγνωμοσύνη γιὰ τὸ ὅτι τῆς ἔσωσα τὴ ζωὴ ἐκεῖνο τὸ βράδυ ; Μὰ πάλι, ἂν ἦταν ἀθῶα τί ἤθελε στὸ «Πίγκαλς» μὲ τοὺς ἀνθρώπους τῆς σπείρας ; Καὶ γιατὶ ἔφευγε μὲ τὴ Νάνσυ γιὰ τὴ Μασσαλία ;

Εἶναι ὡραῖο πρᾶγμα νὰ βρίσκεσαι λίγο πιὸ κάτω ἀπὸ ἐκεῖ ποὺ θὰ μπορέσῃς νὰ δῇς μὲ ὅλη σου τὴν ἄνεση ἂν ἐκεῖνα ποὺ ὑποθέτεις εἶναι σωστὰ ἢ ὄχι. Σὲ πιάνει μιὰ γλυκειὰ ἀναμονὴ ὅταν ἀντιλαμβάνεσαι ὅτι σὲ λίγο θὰ μπορέσῃς νὰ σταθμίσῃς τὶς προβλέψεις ποὺ ἔκανες ὡς τότε, σχετικὰ μὲ κάποιο ζήτημα ποὺ δόθηκες ὁλόκληρος.

Ἔτσι καὶ γώ, τὴ στιγμὴ ποὺ ἄφηνα τὴν Ἀσφάλεια πηγαίνοντας γιὰ τὰ δύο σπίτια τῆς ὁδοῦ Β., στὰ Ἐξάρχεια, ἔνοιωθα ὅτι σὲ λίγο θὰ ἔβλεπα ἂν ὅλα ἐκεῖνα ποὺ ὑπέθετα ὡς τότε θὰ ἔβγαιναν ὅπως τὰ εἶχα προβλέψει ἢ ὄχι. Ἡ ὥρα ἦταν τρεῖς καὶ εἴκοσι κι' ὁ Διευθυντὴς μὲ ἄφησε γιὰ νὰ πάῃ στὸ Χολαργό. Στὴ συνέχεια θὰ πήγαινε στὸν Βοτανικό, ἂν φυσικὰ δὲν εὕρισκε τίποτα στὸ Χολαργό, καὶ θὰ ἔπαιρνα νέα του στὶς τέσσερις καὶ δέκα, τηλεφωνώντας στὴν Ἀσφάλεια. Τὸ ἴδιο ἴσχυε καὶ γιὰ μένα. Θὰ ἔπρεπε ὡς τὶς τέσσερες καὶ δέκα νὰ τηλεφωνήσω στὴν Ἀσφάλεια, ἀναφέροντας ὅ,τι θὰ εἶχα ὡς τότε, ὁπότε καὶ θὰ ἔπαιρνα νέες ἐντολὲς ἀπὸ τὸν Διευθυντή.

Ὁ Ἀστυνόμος Βέλιος δὲν εἶχε φανῇ πουθενὰ ὡς ἐκείνη τὴν ὥρα. Ἀλλὰ οὔτε καὶ ἄλλο τηλεφώνημα πήραμε, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ πρῶτο ποὺ μᾶς ἔκανε γνωστὸ τὴν ἀνακάλυψη τῆς ἡρωΐνης, τὸ σχέδιο γιὰ τὴ δραπέτευση τῶν δύο γυναικῶν καὶ τὴν ἀποβίβαση τοῦ «Πιέρ» στὴν Κόρινθο.

Ἡ ὁδὸς Β... στὰ Ἐξάρχεια ἦταν ἀνηφορικὴ καὶ χωρὶς ἄσφαλτο. Ἕνας ὁρμητικὸς χείμαρρος ἀπὸ θολὰ νερὰ τῆς νεροποντῆς, ἀνάμικτος μὲ πέτρες, κατρακυλοῦσε τὴ στιγμὴ ποὺ ἔφθασα ἐκεῖ μὲ τὸ Γεωργίου, τὸ Γρίβα, τὸ Γιαννόπουλο καὶ τὸν Κότσυφα. Φῶς δὲν ὑπῆρχε στὸ δρόμο καὶ τὰ πάντα ἐκεῖ ἡσύχαζαν σ' ἕνα μακάριο πρωινὸ ὕπνο.

Τὸ σπίτι τοῦ ἀριθμοῦ 12 ἦταν θεοσκότεινο. Ἕνας μεθυσμένος βρισκόταν κάτω ἀπὸ τὸ μικρὸ ὑπόστεγο καὶ λίγο δεξιὰ ἀπὸ τὴν κυρία εἴσοδο. Θὰ ἦταν σαράντα χρόνων περίπου καὶ κυλιόταν στὸ βρεγμένο χῶμα μουγκρίζοντας. Πλησίασα καὶ τοῦ ἔρριξα τὸ φῶς τοῦ φανοῦ μου στὸ πρόσωπο. Μύριζε ἀπὸ οὔζο καὶ φαινόταν νὰ ὑποφέρῃ πολύ.

Ξαφνικὰ ἔγινε κάτι ποὺ δὲν τὸ περίμενα. Ὁ Γεωγίου ἅρπαξε τὸν μεθυσμένο ἀπὸ τὸ γιακᾶ καὶ τοῦ κατάφερε ἕνα δυνατὸ χτύπημα. Ἀπόρησα, κι' ἑτοιμάσθηκα νὰ ἐπιπλήξω τὸν ἀρχιφύλακα, πιάνοντας τὸ χέρι του. Μ' ἔκανε ὅμως νὰ ἠρεμήσω ἀμέσως ἀκούγοντας νὰ λέῃ ἄγρια στὸν μεθυσμένο.

—Γιατὶ χτύπησες τὸ κουδούνι ὅταν μᾶς εἶδες στὴ γωνιά;

Ἐκεῖνος δὲν ἀπάντησε. Συνέχισε νὰ βγάζῃ φωνὲς πόνου καὶ νὰ στριφογυρίζῃ στὸ χῶμα.

Πῆγα στὴν πόρτα καὶ δοκίμασα νὰ τὴν ἀνοίξω. Μὰ ὄχι. Ἦταν κλεισμένη ἀπὸ μέσα.

—Ἄφησέ τον Γεωργίου, εἶπα στὸν ἀρχιφύλακα. Πᾶρε τὸ Γιαννόπουλο καὶ πήγαινε γρήγορα στὸν ἀριθμὸ 28. Προσπάθησε νὰ δῇς ὅ,τι μπορεῖς ὥσπου νὰ φθάσω.

Ὁ ἀρχιφύλακας μὲ τὸν Γιαννόπουλο ἔφυγαν. Ἅρπαξα τὸν μεθυσμένο ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὸν ἔσυρα κοντὰ στὴν πόρτα.

—Ἄνοιξέ την γρήγορα τοῦ εἶπα. Καὶ σήκω ἐπάνω ἀμέσως! Ἀκοῦς;

Ὁ μεθυσμένος, σηκώθηκε. Ἔσιαξε τὰ ροῦχα του καὶ ἔβγαλε ἕνα κλειδί. Τὸ ἔβαλε στὴν πόρτα καὶ κείνη ἄνοιξε ἀμέσως.

(Συνεχίζεται)

ΕΠΙΚΟΥΡΙΚΟΝ ΤΑΜΕΙΟΝ

12ος ΓΕΝΙΚΟΣ ΙΣΟΛΟΓΙ

ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΟΝ		**Κατάστασις τῆς 31ης**
ΤΡΑΠΕΖΑ ΕΛΛΑΔΟΣ		6.895.123,35
ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ		445.400,75
ΔΑΝΕΙΑ		2.445.853,10
ΑΚΙΝΗΤΑ	1.005.000 —	
Μεῖον ἀποσβέσεις	247.095 —	757.905 —
ΕΠΙΠΛΑ ΚΑΙ ΣΚΕΥΗ	70.183 —	
Μεῖον ἀποσβέσεις	59.047,50	11.135,50
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ		2.625 —
ΧΡΕΩΣΤΙΚΟΙ ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΙ		—
ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΙ ΤΑΞΕΩΣ ΧΡΕΩΣΤΙΚΟΙ		13.962.397 —
		24.520.444,70

ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΙΣ ΟΙΚΟΝΟ

ΕΣΟΔΑ			**Ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου μέ**
I. ΚΑΤΑΒΟΛΑΙ ΗΣΦΑΛΙΣΜΕΝΩΝ			3.470.247,80
1. Τακτικαὶ		3.227.086,50	
α) Ἐκ κρατήσεως 2% ἐπὶ τοῦ λαμβανομένου παρ' ἑκάστου μετόχου μηνιαίου βασικοῦ μισθοῦ (ὀργανικοῦ)	2.798.643,60		
β) Ἐξ ἡμίσεος βασικοῦ μισθοῦ παρ' ἑκάστου μετόχου	298.830,90		
γ) Ἐκ διαφορᾶς μισθοῦ ἑνὸς μηνὸς συνεπείᾳ προαγωγῆς, ἀπονομῆς μισθοῦ ἀνωτέρου βαθμοῦ ἢ οἰκονομικῆς διαβαθμίσεως τοῦ μετόχου	129.612 —		
2. Εἰδικαὶ		243.161,30	
α) Κράτησις ἐπὶ ἀποζημιώσεως ἐκτὸς ἕδρας	9.354,60		
β) » » » συμβουλίων καὶ ἐπιτροπῶν	33.209,90		
γ) » » ἀμοιβῶν νόμου «περὶ λαθρεμπορίου»	27.703,60		
δ) » » δικαιωμάτων ἐκτελέσεως ποινικῶν δικογράφων	2.554,80		
ε) Κράτησις ἐπὶ ἀμοιβῶν δι' ἐκτέλεσιν εἰδικῆς ὑπηρεσίας	170.338,40		
II. ΚΟΙΝΩΝΙΚΑΙ ΕΙΣΦΟΡΑΙ			5.003.093,35
α) Ἐκ τῆς διαθέσεως Ἀστυνομικοῦ Ἐνσήμου		2.905.445 —	
β) Ἐκ δικαιωμάτων σφραγίσεως μέτρων καὶ σταθμῶν		402.852,20	
γ) Ἐκ δωρεῶν		8.411,45	
δ) Ἐξ ἀπομενόντων κλασματικῶν ὑπολοίπων ἐκ τῶν ἀποδόσεων ἐπὶ τῶν ἀμοιβαίων στοιχημάτων Ἱπποδρόμου		1.635.684,70	
ε) Ἐκ παραβόλων θεάτρων καὶ κινηματογράφων		50.700 —	
III. ΔΙΑΦΟΡΑ ΕΣΟΔΑ			19.612,20
IV. ΠΡΟΣΟΔΟΙ ΠΕΡΙΟΥΣΙΑΣ			473.243,80
α) Τόκοι καταθέσεως ὄψεως παρὰ τῇ Τραπέζῃ Ἑλλάδος		173.964,10	
β) » βεβαιουμένων ἐσόδων τοκοχρεωλυτικῶς ἐξοφλουμένων		—	
γ) » τοκοχρεωλυτικῶν δόσεων δανείων		164.279,80	
δ) Ἐνοίκια διαμερισμάτων		135.000 —	
			8.966.197,15

Ἐν Ἀθήναις τῇ 31

Ὁ Διευθυντὴς
Β. ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ὁ Πρό
Θ. ΡΑΚΙΝ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

ΣΜΟΣ ΕΤΟΥΣ 1961
Δεκεμβρίου 1961

	ΠΑΘΗΤΙΚΟΝ
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ	10.285.863,20
ΥΠΟΧΡΕΩΣΕΙΣ	147.795,40
ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΙ ΤΑΞΕΩΣ ΠΙΣΤΩΤΙΚΟΙ	13.962.397 —
ΚΛΑΔΟΣ ΥΓΕΙΑΣ	124.389,10
	24.520.444,70

ΜΙΚΟΥ ΕΤΟΥΣ 1961
χρι 31ης Δεκεμβρίου 1961

	ΠΑΡΟΧΑΙ ΚΑΙ ΔΑΠΑΝΑΙ	
I. ΠΑΡΟΧΑΙ ΠΡΟΝΟΙΑΣ		7.980.572,50
α) Χορήγησις ἐφ' ἅπαξ βοηθήματος εἰς 182 διαγραφέντας μετόχους 7.934.956 —		
β) Ἐπιστροφὴ κρατήσεων εἰς 18 διαγραφέντας μετόχους μὴ δικαιουμένους βοηθήματος 45.616,50		
II. ΔΑΠΑΝΑΙ ΔΙΟΙΚΗΣΕΩΣ		92.398,75
α) Ἀποζημίωσις μὴ ἀστυν. μελῶν διοικητ. συμβουλίου	6.375 —	
β) Μισθοδοσία νομικοῦ συμβούλου καὶ προσωπικοῦ	14.400 —	
γ) Ἀποζημίωσις καθαρ/ας κατ' ἰσομ. μετὰ τοῦ Κλάδου Ὑγείας	9.971,90	
δ) Διὰ τὴν προμήθειαν γραφικῆς ὕλης κ.τ.τ.	140 —	
ε) Ἐνοίκιον κατ' ἰσομοιρίαν μετὰ τοῦ Κλάδου Ὑγείας	48.720 —	
στ) Διὰ τὴν προμήθειαν ἐντύπων—βιβλίων κ.τ.τ.	2.030 —	
ζ) Κοινόχρηστα κατ' ἰσομοιρίαν μετὰ τοῦ Κλάδου Ὑγείας	5.521 —	
η) Διὰ συνδρομὰς Ἐφημερίδος Κυβερνήσεως	1.368 —	
θ) Ἠλεκτρικὸν ρεῦμα κατ' ἰσομ. μετὰ τοῦ Κλάδου Ὑγείας	1.781,05	
ι) Διάφορα ἔξοδα	—	
ια) Τηλεφωνικὰ τέλη	2.091,80	
III. ΔΑΠΑΝΑΙ ΠΕΡΙΟΥΣΙΑΚΩΝ ΣΤΟΙΧΕΙΩΝ		75.143,55
α) Συντήρησις ἀκινήτου	1.498 —	
β) Μισθοδοσία προσωπικοῦ ἀκινήτου	1.708,25	
γ) Φωτισμὸς ἀκινήτου		—
δ) Θέρμανσις	1.588,75	
ε) Συντήρησις ἀνελκυστῆρος ἀκινήτου	—	
στ) Καθαριότης ἀκινήτου	0,05	
ζ) Ὕδρευσις	—	
η) Ὀργανισμὸς Γεωργικῶν Ἀσφαλίσεων	7.596 —	
θ) Φορολογικαὶ ὑποχρεώσεις ἀκινήτου	65.930 —	
IV. ΑΠΟΣΒΕΣΕΙΣ ΑΚΙΝΗΤΟΥ		26.010 —
V. ΑΠΟΣΒΕΣΕΙΣ ΕΠΙΠΛΩΝ		6.565,60
VI. ΔΑΠΑΝΑΙ ΠΡΟΛΗΠΤΙΚΗΣ ΔΡΑΣΕΩΣ		500.199,70
Ἐνίσχυσις Ἀστυνομικοῦ Νοσοκομείου		—
VII. ΔΙΑΦΟΡΟΙ ΔΑΠΑΝΑΙ		—
VIII. ΠΛΕΟΝΑΣΜΑ ΧΡΗΣΕΩΣ 1961		285.307,05
		8.966.197,15

Δεκεμβρίου 1961

εδρος
ΤΖΗΣ

Ὁ Λογιστὴς
Γ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΗΣ

ΚΛΑΔΟΣ ΥΓΕΙΑΣ

ΙΣΟΛΟΓΙΣΜΟΣ

ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΟΝ

Τράπεζα τῆς Ἑλλάδος	1.639.073,20
Ἐθνικὴ Τράπεζα τῆς Ἑλλάδος	757.607,40
Ὑπουργεῖον Κοινωνικῆς Προνοίας	191.638,15
Νομαρχία Ἀχαΐας	100.903,95
Νομαρχία Κερκύρας	7.195,45
Ἐπικουρικὸν Ταμεῖον Ὑπαλλήλων Ἀστυνομίας Πόλεων	124.389,10
Χρεωστικοὶ λογαριασμοὶ	124.000,25
Δικαιολογητικὰ περιθάλψεως ὑπὸ ἐκκαθάρισιν	2.203.541,05
Ἔπιπλα καὶ σκεύη	85.528 —
	5.233.876,55

ΑΝΑΛΥΣΙΣ ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΥ

ΕΣΟΔΑ

I. ΚΑΤΑΒΟΛΑΙ ΗΣΦΑΛΙΣΜΕΝΩΝ			3.981.367,75
α) Κρατήσεις τῶν ἐν ἐνεργείᾳ ὑπαλλήλων		3.254.372,35	
Ἀστυνομικὴ Διεύθυνσις Ἀθηνῶν	2.421.952,50		
Ἀστυνομικὴ Διεύθυνσις Πειραιῶς	582.744,50		
Ἀστυνομικὴ Διεύθυνσις Πατρῶν	158.508,10		
Ἀστυνομικὴ Διεύθυνσις Κερκύρας	91.166,90		
β) Κρατήσεις τῶν συνταξιούχων		726.995,75	
Ἀστυνομικὴ Διεύθυνσις Ἀθηνῶν	569.340,25		
Ἀστυνομικὴ Διεύθυνσις Πειραιῶς	95.328,80		
Ἀστυνομικὴ Διεύθυνσις Πατρῶν	23.793,50		
Ἀστυνομικὴ Διεύθυνσις Κερκύρας	38.533,20		
II. ΚΟΙΝΩΝΙΚΑΙ ΕΙΣΦΟΡΑΙ			3.868 —
Δωρεὰ Φαρμακευτικοῦ Συλλόγου Κερκύρας			
III. ΠΡΟΣΟΔΟΙ ΠΕΡΙΟΥΣΙΑΣ			85.467,80
Τόκοι Τραπεζῶν			
IV. ΔΙΑΦΟΡΑ ΕΣΟΔΑ			—
			4.070.703,55

Ἐν Ἀθήναις τῇ 31

Ὁ Διευθυντὴς
Β. ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ὁ Πρό
Θ. ΡΑΚΙΝ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

ΕΤΟΥΣ 1961

		ΠΑΘΗΤΙΚΟΝ
Κεφάλαιον μέχρι 31-12-1960	4.291.402,20	
Πλεόνασμα χρήσεως 1961	633.429,25	4.924.831,45
Ὑποχρεώσεις		295.038,40
Ἀποσβεσθέντα ἔπιπλα		14.006,70
		5.233.876,55

«ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΧΡΗΣΕΩΣ 1961»

		ΕΞΟΔΑ
I. ΥΓΕΙΟΝΟΜΙΚΗ ΠΕΡΙΘΑΛΨΙΣ ΗΣΦΑΛΙΣΜΕΝΩΝ		2.998.845,20
1. Δαπάνη φυσιολογικοῦ τοκετοῦ	90.157,40	
2. » ἐξωνοσοκομειακῆς καὶ φαρμ. περιθάλψεως	1.569.376,50	
3. » νοσηλείας εἰς Δημόσια Νοσηλ. Ἱδρύματα	97.051,25	
4. » νοσηλείας εἰς Ψυχιατρεῖα—Ἀντικαρκ. κ.λ.π.	38.387,70	
5. » νοσηλείας εἰς Νοσηλ. Ἱδρύματα Ι.Δ.Α.Π	361.719,70	
6. » νοσηλείας εἰς ἰδιωτικὰς Κλινικὰς	369.663,50	
7. » ἀγορᾶς ὀρθοπεδικῶν εἰδῶν	2.069 —	
8. » ὀδοντιατρικῆς θεραπευτικῆς περιθάλψεως	9.191,50	
9. » μελῶν οἰκογενειῶν συνταξιούχων	460.760,65	
10. » νοσηλείας ἐν τῷ ἐξωτερικῷ	568 —	
II. ΔΑΠΑΝΑΙ ΔΙΟΙΚΗΣΕΩΣ		429.641,80
1. Ἀποζημίωσις μελῶν διοικητικοῦ συμβουλίου	6.625 —	
2. Ἀποζημίωσις καθαριστρίας	10.071,90	
3. Κοινόχρηστα ἤτοι : μισθοδοσία θυρωροῦ-ἠλεκτρικὸν ρεῦμα-ἔξοδα καθαριότητος-ἀνελκυστὴρ-θέρμανσις κ.λ.π.	15.775,05	
4. Γραφικὴ ὕλη	12.312,50	
5. Ἔντυπα-βιβλία-σφραγῖδες	17.684 —	
6. Διάφορα ἔξοδα	7.945,90	
7. Τηλεφωνικὰ καὶ ταχυδρομικὰ τέλη	25.000,55	
8. Συνδρομαὶ ἐφημερίδων	80 —	
9. Ἔξοδα Παραρτήματος Πατρῶν	2.268,70	
10. Ἔξοδα Παραρτήματος Κερκύρας	1.853,70	
11. Ἀστυνομικὸν Νοσοκομεῖον	232.584,50	
12. Ἐνοίκιον οἰκήματος Γ' Σεπτεμβρίου 13	97.440 —	
III. ΑΠΟΣΒΕΣΕΙΣ ΕΠΙΠΛΩΝ		8.687,30
IV. ΠΛΕΟΝΑΣΜΑ ΧΡΗΣΕΩΣ		633.429,25
		4.070.703,55

Δεκεμβρίου 1961

εδρος
ΤΖΗΣ

Ὁ Λογιστὴς
Γ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΗΣ

ΕΙΔΗΣΕΙΣ & ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ

ΜΕΤΑΒΟΛΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

—Παρητήθησαν ἐκ τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος οἱ 'Αστυφύλακες : κ.κ. Στιβακτάκης Μιχαήλ, Τσιάκας Γεώργιος καὶ Γρυλλάκης Σταῦρος.

—'Απελύθη τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος, διὰ λόγους πειθαρχίας, ὁ 'Αστυφύλαξ κ. Κουβεδάκης 'Αθανάσιος.

***

ΑΜΟΙΒΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

—Δι' ἐγκυκλίου διαταγῆς τοῦ Ὑπουργείου 'Εθνικῆς 'Αμύνης, ἀπενεμήθη τὸ 'Αναμνηστικὸν Μετάλλιον 'Εθνικῆς 'Αντιστάσεως εἰς τὸν 'Αστυφύλακα κ. Δρακάκην Μάρκον.

—Διὰ διαταγῆς του, ὁ κ. 'Αρχηγὸς τῆς 'Αστυνομίας Πόλεων ἐξέφρασε τὴν πλήρη εὐαρέσκειάν του εἰς τοὺς ἀθλητὰς ἀστυνομικοὺς ὑπαλλήλους : 'Αρχιφύλακα κ. Πριονᾶν Διονύσιον καὶ 'Αστυφύλακας: κ.κ. Σταυρόπουλον Σπυρίδωνα, Κουμουνδοῦρον Δημήτριον, Τριανταφύλλου Νικόλαον, Μαρκολέφαν Βασίλειον, Τζέκαν Σπυρίδωνα, Λευτεριώτην 'Ηλίαν, Τσιγκρέλην Νικόλαον, Τζιγκουνάκην Μιχαήλ, 'Αθανάσαρον Θεόδωρον καὶ Λαζαρίδην 'Ιωάννην, διότι οὗτοι, ὡς μέλη τῆς 'Αστυνομικῆς 'Ομάδος Πετοσφαίρας (Βόλλεϋ-Μπώλλ), ἥτις συμμετέσχεν ἀπὸ 22-26/1/62 τοῦ διεξαχθέντος πρωταθλήματος 'Ενόπλων Δυνάμεων καὶ Σωμάτων 'Ασφαλείας διὰ τῆς φιλοτίμου προσπαθείας των καὶ τῆς ἐξαιρέτου ἀγωνιστικῆς των διαθέσεως κατώρθωσαν νὰ νικήσουν τὰς ὁμάδας τοῦ Στρατοῦ, Ναυτικοῦ, 'Αεροπορίας, Χωροφυλακῆς καὶ Λιμενικοῦ Σώματος καὶ νὰ ἀναδείξουν τὴν 'Αστυνομικὴν 'Ομάδα Πρωταθλήτριαν 'Ελλάδος περιόδου 1961-1962, ἐπιτυχία, ἥτις εἶχε γενικωτέραν εὐμενῆ ἀντανάκλασιν ἐπὶ τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος.

Δι' ἑτέρας διαταγῆς του, ὁ κ. 'Αρχηγὸς τῆς 'Αστυνομίας ἀπένειμεν ἔπαινον εἰς τὸν ἀθλητὴν ἀστυφύλακα κ. Μισημέρτζην Γεώργιον, διότι οὗτος τὴν 14-2-1962 εἰς τὸ ἀεροδρόμιον Τατοΐου, ἔνθα διεξήχθη τὸ ἀγώνισμα τοῦ «'Ανωμάλου Δρόμου» ἐπὶ ἀποστάσεως 6.000 μέτρων διὰ τὸ πρωτάθλημα 'Ενόπλων Δυνάμεων—Σωμάτων 'Ασφαλείας 1962 καὶ εἰς ὃ συμμετέσχεν ὡς μέλος τῆς ἀθλητικῆς ὁμάδος τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος, ἐπέτυχε τὴν πρώτην ἀτομικὴν νίκην εἰς τὸ ἀγώνισμα τοῦτο, ἐπιβληθεὶς τῶν μετ' αὐτοῦ συναγωνισθέντων 220 ἀθλητῶν Στρατοῦ, Ναυτικοῦ, 'Αεροπορίας, Χωροφυλακῆς καὶ Λιμενικοῦ Σώματος, ἀποσπάσας διὰ τὴν νίκην του ταύτην τὰ συγχαρητήρια τῶν παρισταμένων ἀνωτάτων ἀξιωματικῶν τῶν 'Ενόπλων Δυνάμεων καὶ τὰ εὐμενέστατα σχόλια τῶν πολυπληθῶν θεατῶν.

***

ΚΡΙΣΕΙΣ ΔΙΑ ΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΜΑΣ

'Ο Δήμαρχος Κηφισίας κ. Γ. Τριανταφύλλης, τὴν 12-2-1962, ἀπέστειλεν ἐπιστολήν, ἀναφερομένην εἰς τὸ ἔργον τοῦ Περιοδικοῦ μας, τὴν ὁποίαν καὶ δημοσιεύομεν κατωτέρω :

«Λαμβάνω ἀπὸ μακροῦ χρόνου τὸ Περιοδικόν σας τὸ ὁποῖον ἔχετε τὴν καλωσύνην νὰ μοῦ ἀποστέλλετε τακτικὰ καὶ δὲν σᾶς ηὐχαρίστησα ἕως τώρα διότι ἤθελα νὰ ἔχω μορφώσει πλήρη ἀντίληψιν διὰ τὴν ἀξίαν του.

Ἤδη εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ σᾶς γράψω ὄχι ἁπλῶς «εὐχαριστῶ», ἀλλὰ ἕνα μεγάλο «εὖγε» διὰ τὸ κατὰ πάντα τέλειον αὐτὸ Περιοδικὸν ποὺ διαβάζεται μὲ ἐξαιρετικὴ εὐχαρίστησι, περιέχει ἐνδιαφέρουσαν ὕλην διὰ πάντα στοιχειωδῶς ἐνδιαφερόμενον διὰ τὴν κοινωνικήν μας ζωὴν καὶ συντελεῖ ὄχι μόνον στὴ συμπληρωματικὴ ἐπαγγελματικὴ κατάρτισι τῶν στελεχῶν σας, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν ἐκτίμησιν τῶν μόχθων καὶ τῶν προσπαθειῶν τῶν ἀστυνομικῶν.

Εὖγε καὶ πάλιν διότι ξεπεράσατε τὴν ρουτίνα».

Μὲ ἐκτίμησιν
Γ. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΗΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΗ ΑΓΩΓΗ

Γενικὲς ἀρχὲς Διοικήσεως (ἡγεσίας) καὶ ἐφαρμογὴ τούτων, ὑπὸ κ. Νικ. Ἀρχιμανδρίτου (συνέχεια καὶ τέλος) 241

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Τὰ ἐγκλήματα κατὰ τῶν ἠθῶν καὶ οἱ κίνδυνοι ἐκ τῆς ὑποτροπῆς—Ὁ ρόλος τῆς Κοινωνίας καὶ τῆς Ἀστυνομίας, ὑπὸ τοῦ Δημοσιογράφου κ. Δημ. Δ. Μολωνᾶ 245

Σχέσεις Ἀστυνομίας καὶ Κοινοῦ, ὑπὸ Ἀστυνομικοῦ Διευθυντοῦ Β' κ. Κωνσταντίνου Τουζένη (συνέχεια) 250

Ἀπεργιακαὶ ἐκδηλώσεις καὶ συνέπειαι τούτων, ὑπὸ Ἀστυνομικοῦ Διευθυντοῦ Β' κ. Ἀθαν. Στρατῆ (συνέχεια) 255

ΘΕΜΑΤΑ ΤΡΟΧΑΙΑΣ

Ἡ κατάστασις τῶν μηχανῶν συγκοινωνίας καὶ τὰ τροχαῖα ἀτυχήματα, ὑπὸ τοῦ πρώην Ἐφέτου κ. Χρήστου Γιώτη 259

ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ

Μεγάλη κατάχρησις στὸ δημόσιο ταμεῖο Πατρῶν—Διαφυγὴ τοῦ δράστου στὸ Ἐξωτερικὸ—Ἀνακάλυψις καὶ σύλληψίς του στὴν Ἰταλία, ὑπὸ τοῦ τέως Ἀνθυπαστυνόμου κ. Γεωργίου Δουκάκη (συνέχεια) 260

ΞΕΝΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ

Δολοφονία καὶ λῃστεία γραίας—Ἀνακάλυψις καὶ σύλληψις τῶν νεαρῶν δολοφόνων, ἀπὸ τὸ Ἀμερικανικὸν περιοδικὸν «Front Page Detective», κατὰ μετάφρασιν Ἀστυφύλακος κ. Ἀναστασίου Βογιατζῆ (συνέχεια) 263

Η ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ

Ἡ μορφὴ τοῦ Χριστοῦ στὴν ἐξωεκκλησιαστικὴ τέχνη, ὑπὸ τῆς Ἀρχαιολόγου Δ/δος Χαρούλας Τζαβέλλα 266

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ

Στὴν ὑπηρεσία τῆς ἀγάπης, ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Β' κ. Σπύρου Πηλοῦ 271

ΤΟΥΡΙΣΤΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Ἱστορικοὶ περίπατοι στοὺς δρόμους τῶν Ἀθηνῶν καὶ τοῦ Πειραιῶς, ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Ἰωάννου Ράϊκου (συνέχεια) 277

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Τὸ γυμνὸ μοντέλο, ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Β' κ. Χαρ. Σταμάτη (συνέχεια) 281

ΕΠΙΚΟΥΡΙΚΟΝ ΤΑΜΕΙΟΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

12ος Γενικὸς Ἰσολογισμὸς ἔτους 1961 284

ΚΛΑΔΟΣ ΥΓΕΙΑΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

Ἰσολογισμὸς ἔτους 1961 286

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ 288

ΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΟΜΕΝΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ ΑΠΗΧΟΥΝ ΤΗΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΝ ΕΡΓΑΣΙΑΝ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ ΚΑΙ ΤΑΣ ΓΝΩΜΑΣ ΑΥΤΩΝ

Τὸ περιοδικὸν ἐκτυποῦται εἰς τὰ Τυπογραφικὰ Καταστήματα Ἀδελφῶν Γ. ΡΟΔΗ Κεραμεικοῦ 40 - Ἀθῆναι (Τηλ. 522.512)

Κάθε Σάββατο

Ὥρα 12.30′ - 1 μ.μ.

Παρακολουθῆτε τὴν Ἐκπομπὴ τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων ἀπὸ τὸ Ραδιοφωνικὸ Σταθμὸ τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων.